

ΠΑΡΗΘΕΟΝ

ΔΡΑΧ.

4

ΕΤΟΣ Γ' ΔΡΙΘ. 140

"ΑΣΠΟΤΗ - ΕΛΚΑ,"

Εὐρώπη	Λίρ.	1.10.0
Ἀμερική	Δολ.	6

ΠΑΝΘΕΟΝ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ :
Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ & ΣΙΑ

22—28 IOYΛIOY 1936

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ 318

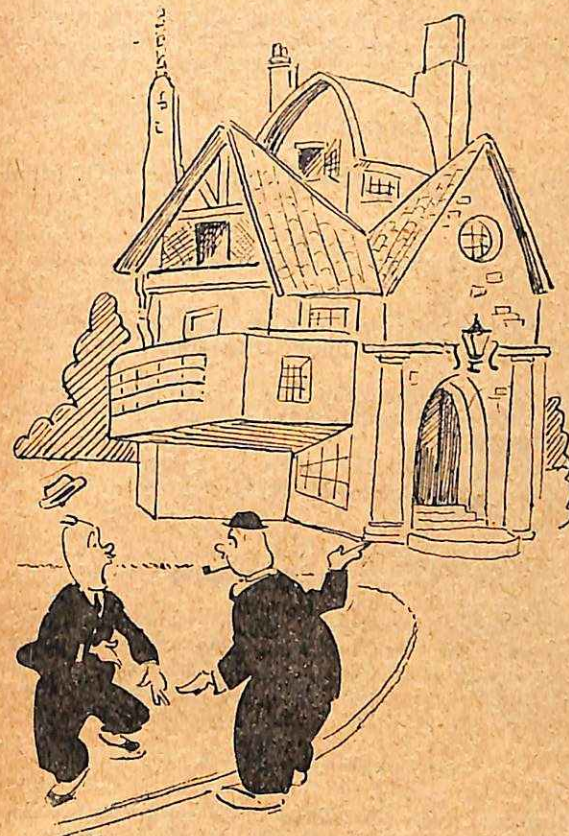
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 28-333

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΔΟΣ

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται

ΣΗΜΕΙΟΝ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ

—Πολύ ωραίο τὸ σπίτι σου. Τὰ συγχαρητήριά μου.
—Μά, δὲν εἶναι δικό μου!
—Μπα! Κι' ἐγὼ νόμιζα πὼς ἦταν δικό σου, γιατί
εἶδα ἐκεῖ μέσα τὴν γυναῖκα σου γυμνή!

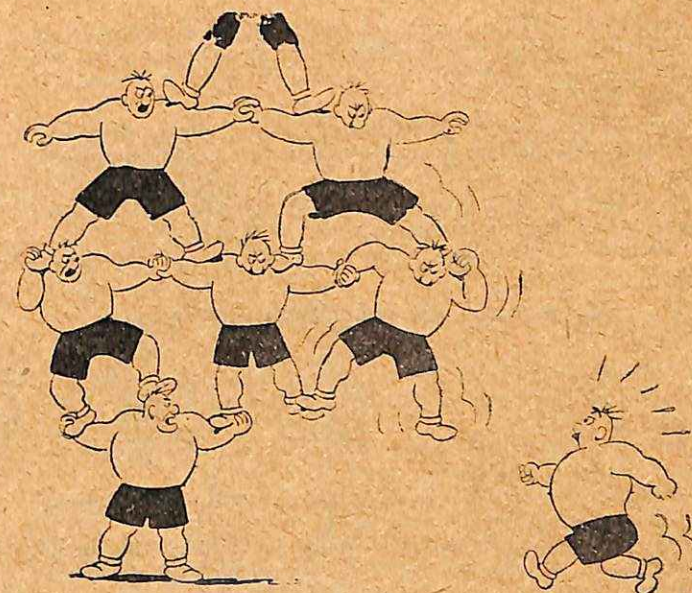
ΟΙ ΗΡΩΪΚΟΙ ΚΥΝΗΓΟΙ

— Σούτ... Ὡς κάνουμε πῶς δὲν τὴν εἶδαμε...

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΡΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1 76074
ΗΜΕΡΟΜ 16 8 85
ΠΡΩ 36017

ΣΤΟ ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΟ

— Άθλιε !.. Πάντα έρχεσαι με καθυστέρηση !..
ΠΟΙΑ ΗΤΑΝ

—Φαντάσου, να μᾶς ἐβλεπε ἑξαφνα ἡ
γυναίκα μου.
—Μά, ἐγὼ εἶμαι ἡ γυναίκα σου, ἀγάπη
μου !...

(Από το 'Αστυνομικόν δελτίον).

Συνελήφθη ο έλαιοχρωματιστής Τερζίδης ο οποίος έτραυματίσε **χάριν αστειότητας** τόν φίλον του Γελαντάλην με έπτά μαχαιριές.

Συνελήφθη ή οράπτρια Μιμή ή οποία **χάριν αστειότητας** έ τύφλωσε με βιτριόλι τόν πρώην έρωμένον της Γεώργιον Περδικάκη.

Συνελήφθη ο Ουλκαζιρογλου ο οποίος **χάριν αστειότητας** εις την Κοκκινιάν, εσχότωσε με πυροβολισμούς την πεθερά του και την κουνιάδα του, όχι όμως και την γυναίκα, του ή οποία δεν παίρνει φαίνεται από άστεϊα.

Συνελήφθη ο όπωροπώλης Βλαμος ο οποίος **χάριν αστειότητος** διεπέρσσε με σουγιά Κολοκοτρωνέϊκο τόν ύποδηματοεργάτην Καρέλην.

Συνελήφθη ο σάτυρος Μανακίδης ο οποίος **χάριν αστειότητος** διέφθειρε την Μαρία Μιμηκάκη πρώην μαϊαν.

Ουδέποτε τά άστεϊα είχαν τόσην συγκομιδήν εις τό Ιστέφανον άστν.

Συμμετοχή εις τούς 'Ολυμπιακούς

'Εδήλωσαν συμμετοχήν εις τούς 'Ολυμπιακούς οι κάτωθι, έτοιμαζόμενοι να φύγουν προσεχώς εις Βερολίνον δι' έξόδων της Κυβερνήσεως.

Διά τδ άγώνισμα τού δίσκου : Οί άποροι κ. κ. Μαρής, Μάξιμος, 'Ηλιάσκος και Παπαστράτος.

'Αγώνισμα πάλης : Οί Μεταξάς και Σκυλακάκης παλεύοντες και προπονούμενοι ήδη με τόσα κόμματα.

Διά τδ άγώνισμα δρόμου : Οί δήμαρχοι Κοτζιάς, Πάτσης και Μερκούρης οί όποιοι έπροπονήθηκαν έπιβλέποντες και έπιανεύζοντες τούς δρόμους τών 'Αθηνών.

Διά την άεροπλοΐαν : Οί κ. κ. Θεοτόκης και Παπαναστασίου ως άερο...λογούντες.

Δι' άντοχήν πείνης : 'Ο Σκλάβαινας, λόγω σχετικής προπονήσεως με την άπεργίαν πείνης πού έκίχησε.

'Αντοχήν... πίνεις . ο κ. Ι. Ράλλης δι' ευνόητους λόγους.

"Ετσι θά έχη και ή 'Ελλάς την έλπίδα να επιτύχη μερικώς νίκης.

Παρχγγελία 'Υπερντρέντω

'Η κυβέρνησις Μαρίας Κοτοπούλη κατόπιν μακράς συσκέψεως υπό την προεδρείαν τού πρωθυπουργού της κ. Γ. Χέλμη είχε λάβει την απόφασιν και παρήγγειλε εις τόν Οίκον Μέλα Φορτούνιο και Σία ένα υπερντρέντω για να εκμηδενίση τούς έχθρους της και να έχη την υπεροπλίαν. Τό σκάφος παρηγγέληθη έπί τών σχεδίων τού Μπαχρή Μπαυπά και όνομάσθη **Κουμπή οί Ρουμπή και τά Κουμπιά**. Φαίνεται όμως ότι τόσον ειδικοί έμδέν εύρον τό υπερντρέντω αντίξιον τών Καλαφατικών γνώσεων.

Αυτό έγέννησε πολλήν απογοήτευσιν την οποίαν ο διευθυντής και μέτοχος τού εργοστασίου προσπαθεί να διαλύση αποδεικνύνοντας πώς ο Ρουμπής έχει και παραθύρια και κατά συνέπειαν... έ.

'Ελησμόνησε όμως τά Κουμπιά της 'Αλέξαινας.

Τά ζητήματα της άνεργίας

Συνήλθον οί υπάλληλοι όλων τών τραπεζών μετά τών κλητήρων εις τόν σύλλογον Τραπεζών και 'Ανωνύμων 'Εταιριών για να συσχεφθούν για την τραγικήν θέσιν εις την οποίαν ευρίσκονται οί δυστυχείς... διευθυνταί των με τόν ύψωμόν όλων τών ειδών. 'Απεφασίσθη να δημιουργηθή ένα συσσίτιον άπόρων υπό την έποπείαν τών υπαλλήλων εις τό όποιον να τρώνε τζάμπα οί διευθυνταί οικογενειακώς.

Κατάκοιτος και άνευ εργασίας ευρίσκεται εις τό τέμα της όδου πατησιών φτωχός βιοπαλαιστής μη δυνάμενος με... 25 μ. του. Παρακαλούνται οί φιλάνθρωποι συμπολίται ν' αφήσουν τόν όβολόν των εις τό... μέγαρόν του. 'Ονομάζεται Δροσόπουλος.

Ευρέθηκε

Κατσικά με πολλά κουδούνια και κρατείται εις τό τμήμα ά στυνομίας. Είς τόν κολλάρο της υπάρχει ή έπιγραφή : **'Θίασος έπιθεωρήσεως!** Παρακαλούνται οί ενδιαφερόμενοι να την περιμαζέψουν.

Ζητείται

Μουγγός διά να κάνη τόν ντιζέρ εις την 'Οασιν. Οί θεαταέκουράσθησαν από τό παρλάν.

Λόγω τού Καύσωνος,

—'Από την υπερβολική ζέστη οί κάτοικοι τών **'Αθηνών τρώσιν** στά... άκρα της πόλεως. Πολλοί καταφεύγουν στην **'Αλυσίδα**.

—'Η άστυνομία προλαμβάνουσα μίαν διατάραξιν φρενών περιώρισε με άλυσίδες τούς επιβάτας τών λεωφορείων **Φαλήρου** παρά την 'Ακαδημίαν.

—Οί διαβάται της όδοϋ Πανεπιστημίου ζηλεύουν τόν **'Απόλλω** για τή γύμνια του, Είναι ο μόνος γυμνιστής πού δεν περιώρισε ακόμη ή άστυνομία.

Τό έκθετον της ημέρας

Είς τά κατώφλια της 'Ακαδημίας ευρέθη έκθετον βρέφους άβάπτιστον. Οί κακές γλώσσες λένε πώς είναι νέον έργον τού κ. Ξενοπούλου, άκαδημαϊκού, τό όποιον έγκατέλειπεν εκεί διά λόγους... διαφημίσσεως! Τό μωρόν παρεδόθη εις τό βρεφοκομείον διά τά περαιτέρω.

'Αγώνες

Οί Λαϊκοί παρεκάλεσαν την 'Ολυμπιακήν έπιτροπήν τού Βερολίνου να συμπεριλάβη εις τ' άγωνίσματα και τόν... καθεστωτικόν άγώνα εις τόν όποϊον θά λάβουν μέρος πολλοί.

'Η κατάκτησις της Γης.

"Ολα τά έθνη προσπαθούν να κατακτήσουν τη γη. Και τί θά γίνη αν ένα μόνο επικρατήση;

"Αν ή γη γίνη 'Αγγλική, ο πλανήτης μας θά γίνη ένα άπέραντο γήπεδο για φουτ—μπόλ τέννις και γκόλφ.

"Αν την κατακτήση ή 'Αμερική θά γίνη Στούντιο Κινηματογράφου.

"Αν την κατακτήση ή Τουρκία θά γίνη ένα άπέραντο χαλβαδοποείο ή χαμάμι.

"Αν την κατακτήση ή Κίνα, τείσοποτείο.

"Αν την πάρη ή 'Ισπανία, ο πλανήτης θά γίνη μια άρένα για ταυρομαχίες.

"Αν την πάρουν τά Σοβιέτ θά γίνη ένας παράδεισος ήθικης οικογενειακής!

"Αν γίνη Γερμανική θά γίνη ένα εργοστάσιο πυρομαχικών.

"Αν την κατακτήση ή Γαλλία τότε θά γίνη σαλόνι μόδας.

"Υπό την 'Ιταλικήν κατοχήν θά γίνη εργοστάσιον μαύρων ύποκαμίσων και μουσικών οργάνων.

"Αν γίνη 'Ελληνική θά κατακτήση ένα άπέραντο καφενείο με τάβλι και πρέφα.

ΣΥΛΒΙΟΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΤΟ ΛΙΜΑΝΙ

PENE KLEMAN

'Η ξανθή όμορφιά της Λούση, ή δροσιά τών είκοσι χρόνων της και ή σηματική της προίκά είχαν δημιουργήσει γύρω της ένα μεγάλο κύκλο θαυμαστών, πού την πολιορκούσαν στενά και συναγωνίζονταν με πείσιν για την κατάκτηση της καρδιάς της και της τεραστίας περιουσίας της.

'Η Λούση είχε μείνει όρφανή από πολύ μικρούλα. Οί γονείς της πέθαναν, αφήνοντάς την στην κηδεμονία κάποιου μακρινού συγγενούς, πού διαχειρίστηκε μόν, εύσυνείδητα την τεραστία περιουσία τού όρφανού παιδιού, δέν φρόντισε όμως για να τόν ίδιο, παρά μόνο για να τού δόση μια έπιπόλαιη μόρφωση, χωρίς να νοιασθή περισσότερο δια την άνατροφή του.

Μεγαλωμένη ή Λούση μ' αυτόν τόν τρόπο είχε γίνει σε ήλικία είκοσι χρόνων, ένα χαριτωμένο πλάσμα, πού δεχόταν τη ζωή όπως την εύρισκε χωρίς να σκοτίζεται για τό μέλλον, άνασθητο έπι πόλαιο και τρελλό, όνικανο να νιώση άλλο αίσθημα εκτός άπ' έκεινο της έφήμερης χαράς, πού τού έδιναν οί έξωφρενικές διασκέδασεις στις όπ τις σπαταλούσε άσυλλόγιστα τό άφθονο χρήμα της.

* * *
'Ανάμεσα στους άλλους θαυμαστές της Λούση ήταν και ο Ζεράρ ένας σοβαρός νέος 30 περίπου ετών.

Τη νείχε σιγά-σιγά αγαπήσει. Ναι! αυτός ο σοβαρός νέος, πού τόν διέκρινε σ' όλα ο ύπολογισμός και ή σκοπιμότης, αγαπήσε μ' όλη την καρδιά του, την έπιπόλαιη Λούση.

Προσπαθούσε να βρísκεται πάντα κοντά της, και να την κυτάξη σιωπηλός, λαχταρώντας ένα της βλέμμα.

'Εκείνη δέν τού έδινε, φυσικά, καμιά σημασία. 'Ηταν τόσο άστατη, τόσο έπιπόλαιη, πού δέν μπορούσε να νιώση ένα βαθύ κι άληθινό αίσθημα στην ψυχή της.

Φερότανε και στον Ζεράρ όπως σ' όλους τούς θαυμαστές της αλλά για τόν νέο όμως ή περιφρόνησις κι ή άδιαφορία πού τού έδειχνε, τόν συνέτριβαν κυριολεκτικά.

* * *
Μιά μέρα ο Ζεράρ και ή Λούση βρέθηκαν μόνοι. Μιά τέτοια στιγμή λαχταρούσε από καιρό ο νέος, γι' αυτό σπίθιζαν τά μάτια του άπό χαρά κι' άκτινοβολούσε όλος από εύχαρίστηση. 'Η Λούση καθόταν κοντά του άδιαφορη, καπνίζοντας, χαριτωμένα τό τσιγάρο της.

"Ο Ζεράρ θεώρησε κατάλληλη την εύκαιρία να μιλήση.

— Λούση, είπε θ' τώχης καταλάβει πιστεύω, πόσο σ' αγαπώ.

Γιά σένα μπορώ να θυσιάσω και την ζωή μου!

Κόμπιασε λίγο κι' ύστερα έξακολούθησε με περισσότερη θερμότητα.

— Καταλαβαίνω καλά ότι εσύ δέν δίνεις καμιά προσοχή σε μένα. Δέν είμαι για σένα, παρά ένας άπ' τούς τύπους πού σε περιβάλλουν για να διασκεδάσουν εις βάρος σου. Δέν με τοποθετείς σε κανένα ανώτερο έπίπεδο άπ' τούς κοινούς θαυμαστές σου.

"Εν τούτοις, όμως πρέπει να με προσέξης. Είμαι ο άνθρωπος πού θά σου δόσω την εύτυχία. 'Όταν κουρασθής πιά άπ' τά γλέντια, όταν συχαθής την έπιπόλαιη ζωή πού κάνεις τώρα, τότε θά ζητήσης, όπως τό άνεμοδαρμένο καράβι, ένα λιμάνι για ν' άράξεις. Λοιπόν, θά είμαι εγώ αυτό τό λιμάνι για σένα.

'Εκείνη τόν άκουγε χαμογελώντας και φυσώντας ψηλά πυκνά συννεφάκια καπνού.

— 'Αγαπητέ Ζεράρ, τού άπάντησε, δέν ξέρω με ποιο τρόπο βλέπεις εσύ τά πράγματα, αλλά όπως κατάλαβα ο τρόπος σου είναι διαφορετικός άπ' τό δικό μου. Είσαι ο τύπος, φαίνεται, τού άστού, τού μικρονοικοκύρη, πού θέλει να παντρευτή όπωσδήποτε, για να δημιουργήσει άπογόνους. Τίποτε άλλο δέν τόν ένδιαφέρει. Παίρνει τη γυναίκα του και κλείνεται μαζί της μέσα στους τέσσερες γυμνούς τοίχους τού σπιτιού και έννοεί να την κρατήσει εκεί φυλακισμένη μακριά άπ' τις όμορφιές της ζωής, πού κατά την γνώμη του δέν έχει κανένα δικαίωμα ή γυναίκα του

να τις χαρή. Γι' αυτήν δέν πρέπει να υπάχη άλλη χαρά κι' εύχαρίστησις από τόν άνδρα της. Γι' αυτό άποφεύγω τόν έρωτα. Προτιμώ να γλεντώ, να πετώ, όπως ή μέλισσα, από λουλουδι σε λουλουδι και να μαζεύω άπ' όλα τά γύρι τους. Μην έπιμένεις περισσότερο ο Ζεράρ, να με πείσης. Είναι χαμένος ο κόπος σου.

"Ο νέος έδοκίμασε πάλι να την μεταπείση.

"Αλλά εκείνη δέν ήθελε ν' άκούση τίποτε.

Κι' όταν σε λίγο ήρθαν μερικοί φίλοι της, άπ' τόν κύκλο τών θαυμαστών της, τούς πρότεινε μια έκδρομή ως τό 'Ωτείγ και έφυγε μαζί τους άποχαιρώντας ψυχρότατα τόν Ζεράρ.

* * *

'Η Λούση έξακολουθούσε πάντα την ίδια ζωή. 'Εξώδευε διαρκώς χρήματα, σε τρελλές διασκεδάσεις, αυτοκίνητα, βίλλες, τουαλέτες. Καί τό χρήμα κυλούσε άφθονο άπ' τά χέρια της, έξαμμιζόμενο σκοπα έδώ κι' εκεί, ώσπου μια μέρα έφθασε ή άναπάνορθατη οικονομική καταστροφή και ή Λούση βρέθηκε έαφνικά φτωχή, χωρίς να έχη πιά ούτε ένα φραγκό στην τσέπη της. "Ολα, τά είχε ρίξει στον καιάδα τού γλεντιού και τών διασκεδάσεων.

Οί άπειροι φίλοι, οί φίλοι τών διασκεδάσεων, οί γλεντοκόποι φίλοι, ύστερα από την καταστροφή της Λούση, έφυγαν μακριά της κι' έκαναν πώς δέν την γνώριζαν πιά.

Μάταια έτρεξε αυτή και ζηήτισε την βοήθειά τους. 'Εκείνοι δέν θέλησαν ούτε καν να την δεχθούν.

"Αλλοίμονο! Τώρα μόνο έννοιωσε καλά ότι εύτυχία δέν ήσαν οί τρελλές διασκεδάσεις, οί χοροί, οί σατάλες. Εύτυχία ήταν ή ήσυχη, ή κανονική ζωή—και γιατί όχι; — ο γάμος! Ναι! Κοντά στον άνδρα βρίσκει ή γυναίκα τό άποκομμι, βρίσκει όπως της είπε ο Ζεράρ, τό λιμάνι για ν' άράξη.

Κι' ή Λούση έκλαιγε τώρα μόνη της κλεισμένη μέσα στο δωμάτιό της, τραυλίζοντας, συχνά, μέσα στους λυγμούς της.

"Αλλοίμονο! Είναι άργά.

"Η έπιπόλαιη γυναίκα, τώρα, ύστερα άπ' τό καθήμα πού της έδωσε ή ζωή—κατάλαβε πόσο βρισκόταν έξω από τά πράγματα. Κι' έκλαιγε, γιατί δέν υπήρχε σωτηρία.

"Ενα διακριτικό κτύπημα στην πόρτα διέκοψε τίς λυπηρές δνειροπολήσεις της Λούση. 'Η νέα σκούπισε τά ύγρά μάτια της και πήγε να άνοίξη.

"Ενοιωσε τά γονάτα της να λυγίζουν, μόλις άντίκρυσε τόν άπρόοπτο έπιτχέπη. 'Ηταν ο Ζεράρ. 'Ο Ζεράρ ο ίδιος τόν παλιόν καλόν ήμερών, με μια ώχρότητα άτλωμένη στο πρόσωπό του πού φανέρωνε τη βαθειά συγκίνησή του.

— Λούση, της είπε, έμαθα την καταστροφή σου. Φαντάζομαι πόσο θά είσαι στενοχωρημένη.

— Ναι, Ζεράρ, τού άπάντησε. Και να φαντασθής ότι σ' αυτήν, την κρίσιμη στιγμή όλοι μ' εγκαταλείψανε.

— 'Επρεπε να τό περιμένης αυτό, Λούση.

"Η Λούση άφησε ένα σπαρακτικό λυγμό και σηκώνοντας τό βλέμμα της κύτταξε τόν νέο.

— Βλέπεις πόσο είχα δίκιο, Λούση; είπε εκείνος Βλέπεις ότι μόνο ή ήσυχη, ή οικογενειακή ζωή, είναι πραγματική εύτυχία;

— Ναι, Ζεράρ!

— Θυμάσαι τό λιμάνι, για τό όποϊον σου μίλησα κάποτε;

— Ναι, Ζεράρ.

— Θέλεις Λούση, ν' άράξεις για πάντα μέσα σ' αυτό τό λιμάνι; Νικημένη ή Λούση έγυρε τό κεφάλι στον ώμο τού νέου.

— Ναι, Ζεράρ, θέλω φθάναξ, και τού σφάγιε μ' ένα φιλή

PENE KLEMAN

Θυμάσαι τό λιμάνι πού σου είπα...

ΤΙΛΗΡΟΜΗΝΗ ΑΙΣΑΤΗ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΥΠΟ ΤΟΥ ΜΑΞ ΝΤΥ ΒΕΖΙΤ

I

Κατά τὰς ἑξηξή ὥρα ἡ ὀρδινάτζα, ἕνας γερός παιδαρος μὲ μάτια σὰν γάλαρος, μπήκε στὸ κλειστὸ δωμάτιο τοῦ ὑπολοχαγοῦ Ροδόλφου ντὲ Φραγκόν. Ἐτακτοποίησε μὲ προσοχὴ ἐπάνω σὲ μιὰ καρτέλα τὰ ρούχα τὰ ὁποῖα πρὸ δλίγου εἶχε ξεσκονίσει, ἔπειτα ἐτραβήξε τὰ ριντὸ, ἀνοίξε τὰ παραθερόφυλλα καὶ ἀφήνοντας ὀρθάνοικτο τὸ πρὸς τὸν κήπο παράθυρο, ἐπλησίασε στὸ κρεβάτι.

— Ὑπολοχαγέ μου, κτύπησε ὁ ἥ ὥρα.
Ὁ νέος δὲν ἐκοιμότανε. Μὲ ὀκνηρὴ τὴ σκέψη, τὸ σῶμα κουρασμένο καὶ τὸ μάτι μισάνοικτο, εἶχε παρακολουθήσει μισοκοιμισμένος τὴς κινήσεις τοῦ στρατιώτη του. Ἡ ἡχηρὴ φωνὴ του τὸν ἀπέσπασε ἀπὸ τὸν λήθαργο, στὸν ὁποῖον ἦταν βυθισμένος. Χασμουρήθηκε, ἀνασηκώθηκε μὲ ἕνα πῆδημα καὶ ἐκάθησε στὴν ἀκρὴ τοῦ κρεβάτιοῦ του, ἀφοῦ μὲ μιὰ γρήγορὴ κίνηση ἔρριξε μακριὰ τὴς κουβέρτες του. Σαφνικὰ, ἡ ἀπὸ τὴν προηγούμενη μέρα κοιμισμένη σκέψις του, ἐπρόβαλε βασανιστικὴ, διώχνοντας μακριὰ ἀπὸ τὸ μυαλὸ του τὴν τελευταία ἀποχαύνωση τοῦ ὕπνου... Τὸ ἐρώτημα ποῦ τὸν ἐτρέλλαινε καὶ μὲ τὸ ὁποῖον ἀτοκοιμῆθη, ἀφοῦ τὸ ἐξήτασε ἀπ' ὅλες του τὴς πλευρὲς, ἐπρόβαλε καὶ πάλι μπροστά του ἐπιβλητικὸ, βασανιστικὸ καὶ ἄλυτο.

Τὸ ἐπανελάβε: «Πρέπει ἕως ἀπόψε τὰ μεσάνυχτα, νάχω βρῆ 25.000 φράγκα!»

Γιὰ τὸν δυστυχισμένον ὑπολοχαγόν, ὁ ὁποῖος γιὰ νὰ ζήσει δὲν εἶχε παρὸ τὸν ἄθλιο μισθὸ του, αὐτὸ τὸ ποσὸν τῶν 25.000, ἦταν μιὰ ἀληθινὴ περιουσία. Καὶ ἀνοήτως, τὴν προηγούμενην, σὲ μιὰ βραδυὰ τρέλλας μὲ τοὺς συναδέλφους του, σ' ἕνα λεπτὸ μεθυσιοῦ ποῦ ἐπικολούθησε ἕνα δειπνὸ λίγο, καλλιτερο ἀπὸ τὰ συνηθισμένα, αὐτὸς, ποῦ σ' ὅλην τὴν ζωὴν δὲν εἶχε ἀγγίξει τὴν τράπουλα, ἐπαίξε... «Ἐπαίξε κι' ἔχασε... Ἐχασε μὲ λόγον αὐτὸ τὸ ποσόν, τὸ τόσο τεράστιο γι' αὐτόν, ἐνῶ δὲν εἶχε οὔτε μιὰ πεντάρα.

«Εἰκοσιπέντε χιλιάδες φράγκα γι' ἀπόψε!»
Ποῦ νὰ τὰ βρῇ; «Ἀπὸ ποῖον νὰ τὰ δανεισθῇ; Ἄλλωστε, τὸ νὰ τὰ δανεισθῇ ἦταν ἴμιο; Ποτέ, ἔστω κι' ἂν εἶχε μπροστά του μεγάλη προθεσμία, ἔστω κι' ἂν ἐστερεῖτο τὸν ἀπορραϊγόν, ποτέ δὲν κατώρθωνε νὰ συγκεντρώσῃ ἕνα τόσο μεγάλον ποσόν.

Κι' ἂν ἀκόμη κατώρθωνε νὰ πραγματοποιήσῃ ἕνα δάνειο, αὐτὸ δὲν θὰ τοῦ ἐχρησίμευε παρὰ μόνον γιὰ νὰ κερδίσῃ καιρὸ. Ἀπλῶς θ' ἀνέβαλε γιὰ λίγο τὴν προθεσμία τῆς πληρωμῆς. Ὅσο γιὰ νὰ βρῇ μὲ ἄλλο τρόπο τὰ χρήματα ποῦ τοῦ ἐχρειάζοντο, ἦταν περισσότερο ἀκόμη ἀδύνατο. Καθένας ξέρει ὅτι τὰ χιλιάδικα δὲν βρίσκονται στὸ δρόμο ὅπως τὰ παλινόχαρα.

Ἦταν ὀρφανός, χωρὶς στενοὺς συγγενεῖς, χωρὶς πλουσίαν οἰκογένειαν. Ποιὸς λοιπὸν θὰ μπορούσε νὰ ἐνδιαφερθῇ ἀρκετὰ γιὰ τὴν συμφορὰν του καὶ νὰ θέσῃ στὴν διάθεσίν του ἕνα τέτοιο ποσόν;

Κανεῖς! Ἡ τιμὴ του, κι' αὐτὴ ἀκόμη ἡ ζωὴ του, μπορούσαν νὰ κινδυνεύουν! Κανεῖς δὲν ἐσκέπτετο νὰ σώσῃ τὸν ἄλλον. Οἱ συνάδελφοι; Ἦσαν ὅλοι πολὺ εὐγενικὰ παιδιά, ἀλλὰ κι' αὐτοὶ εἶχαν τὴς στενοχώριες καὶ τὰ βάρη των. Κι' ἔπειτα—ἐσκέπτετο—ὅταν παίξῃ κανεῖς ἀτσαμάστικα καὶ χάνει ἕνα πρᾶγμα ποῦ δὲν εἶναι δικό του, ἕνα πρᾶγμα ποῦ ξέρει ὅτι δὲν μπορεί νὰ τὸ ἐξοικονομήσῃ, ἡ ἐντιμότης δὲν ἐπιτρέπει νὰ κἀνῃ ἐκκλήσιν στοὺς συναδέλφους.

Ὁ Ροδόλφος ἦταν πρὸ παντὸς ὑπερήφανος. Ἐ-

κρινε αὐστηρὰ τὴν πράξιν του, ἀλλὰ δὲν ἤθελε νὰ δώσῃ ἀφορμὴ νὰ τὸν κρίνουν κι' οἱ ἄλλοι. Ὑπάρχουν ἀλήθειες ποῦ δὲν τὴς ὁμολογοῦμε καὶ ἀπερίσκεπτες πράξεις γιὰ τὴς ὁποῖες ντρέπομαστε.

Τότε τί; Μὲ ὅποιον τρόπο κι' ἂν τὸ ἐξήταξε, ἔβλεπε τὴν ἴδια ἀδυναμίαν διευθετήσεως.

—Δὲν ὑπάρχει παρὰ μιὰ μόνον διέξοδος ἀπὸ τὸ ἀδιέξοδο αὐτό. Ὁ θάνατος!

Ἐφρικίλασε. Στὰ 28 χρόνια δὲν ἀνενίζον τὴν αὐτοκτονίαν μὲ ἡρεμίαν. Κι' ὅμως ἦταν ἡ μοναδικὴ λύσις ποῦ παρουσάζετο ἀπὸ τὸν ἡμερῶν στὸ ταραγμένο μυαλὸ του.

Μὲ ἕνα εἶδος ἀγρίας εὐχαριστήσεως, ὅπου ἡ ἀπελπισία ἐνῶ γιγνῆται μετὰ τὴν ὑπερηφάνειαν, εἶχε ἤδη τακτοποιήσῃ νοερῶς τὴν τραγικὴν σκηνοθεσίαν! Ἡ ὥρα; Μεσάνυχτα! Κοστοῦμι; Ἡ μεγάλη στολή του! Διάκοσμος; Τὸ δωμάτιόν του τὸ ὁποῖον τοῦ ἐχρησίμευε ἐπίσης ὡς καλωπιστήριον. Ὀλον; Τὸ περιστρώφον. Τὸ μὲ.

Ἡθελε νὰ πεθάνῃ μὲ τὸ μειδίωμα στὰ χεῖλη μὲ τὸ πρόσωπο ποῦ ἤρεμο καὶ τὸ ὕψος ἀγέρωχο, μπροστὰ στὴν αἰωνιότητα τῆς τύχης, ὅπως ἐνόμιζε ὅτι ἐταίριαζε νὰ πεθάνῃ τὸ παιδί τοῦ πατέρα του.

—Ὑπολοχαγέ μου, ἕνα γράμμα!

Καὶ πάλι ἡ δυνατὴ φωνὴ τοῦ στρατιώτου του, τὸν ἔκανε νὰ ἀναπηδήσῃ.

—Δὸς μου!

Ἡ ἀλληλογραφία του ἦταν μᾶλλον σπανία καὶ τὰ γράμματα ποῦ ἐφθάναν στὸ ὄνομά του ἐλάχιστα. Πῆρε τὸν φάκελλο καὶ τὸν ἐξήτασε σὰν ἕνα περίεργον πρᾶγμα. Τὸ γράμμα τοῦ ἦταν ἄγνωστο. Κακοσφραγισμένο τὸ γραμματόσημο, δὲν τοῦ ἐφανερώθηκε τί-

Σαφνικὰ ἄρχισε νὰ τρέμῃ καὶ ἡ φρίκη πέρασε ἀπὸ τὰ μάτια του. Μία σφραγὶς μὲ κόκκινο βουλοκέρι, ποῦεχε τὸ οἰκόσημόν του, ἔκλεινε τὸ μυστηριώδες γράμμα. Γιὰ μιὰ στιγμὴ στάθηκε ἀφῶνος, μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοικτα καὶ τὰ βλέμματα προσηλωμένα ἐπὶ τὴν μικρὴ κόκκινη αὐτὴ σφραγίδα, ἡ θεὰ τῆς ὁποίας τὸν συνετάραξε. Ἦταν σὰν ἕνα φιλικὸ πρόσωπο ποῦ τοῦ χαμογελοῦσε, ἕνα πρόσωπο ποῦ δὲν ἦταν δικό του καὶ στὸ ὁποῖον ὁ μὲς ἀνεγνώριζε τὸν ἑαυτόν του.

Ποιὸς λοιπὸν τοῦ ἐγράφε; Ἐνας συγγενής, ποῦεχε τὸ ἴδιο ὄνομα; Εἰς πεῖσμα τῆς βεβαιότητος ποῦεχε πρὸ μιᾶς στιγμῆς, ὑπὸ χροελιοπὸν σὲ κάποιον μέλος τῆς οἰκογενείας του ποῦ ἔφερε τὴν ὑπαρξίν του καὶ ἐνδιαφέρετο γι' αὐτόν;

Στὴ σκέψιν ἐκείνην αἰσθάνθη τὴν καρδίαν του νὰ σκιρτά. Τοῦ ἐφάνη ὅτι τὸ γράμμα αὐτὸ ἦταν ἡ σωτηρία, ὅτι ὁ συγγενὴς ἐκεῖνος, ὁποιοσδήποτε κι' ἂν ἦταν, θὰ γινόταν ὁ εὐγενεστὴς του. Γιατί, ὑπερηφάνος γι' αὐτὸ τὸ οἰκόσημο, δὲν θὰ τὸν ἐγκατέλειπε σὲ μιὰ τέτοια τραγικὴ περίστασι.

Δάκρυα ἀνακουφίσεως τοῦ ἀνέβηκαν ἀσυναίσθητα στὰ μάτια. Πόσο γλυκεῖα ἦταν αὐτὴ ἡ ἐλπίδα, ποῦ τοῦλθε τόσο ξαφνικὰ.

Ἀνοίξε τὸ φάκελλο μὲ προσοχὴ γιὰ νὰ μὴν καταστρέψῃ αὐτὴ τὴν εὐλογημένη σφραγίδα κι' ἐδάβαζε, κατ' ἀρχὰς μὲ κατάπληξιν, κατόπιν μὲ χαρὰ, αὐτὸ τὸ

Ἡθελε νὰ πεθάνῃ ὅπως ἐταίριαζε στὸ παιδί τοῦ πατέρα του

περίεργον γράμμα.

Πρὸς τὸν κύριον Ροδόλφον ντὲ Φραγκόν
Ὑπολοχαγόν τῆς Ἀεροπορίας
Εἰς Βερσαλλίας

Ἀγαπητό μου παιδί.

Ἀπὸ πότε οἱ καλοαναθρεμμένοι νέοι παραμελοῦν τοὺς γηραιούς συγγενεῖς των; Εἶσθε τόσο πολὺ πλούσιος ἀπὸ φίλους ἢ στοργὴν, ὥστε νὰ περιφρονῆτε τὴν μόνον ποῦ σὰς μένει;

Ὁ πατέρας σας, σεβόμενος τοὺς οἰκογενειακοὺς δεσμούς, σὰς ἔφερε κάπου—κάπου κοντά μου. Ἀλλὰ ἡ τοποθέτησίς σας στὸ κολλέγιο, ποῦ καταγεῖ αὐτὰς τὰς ἐπισκέψεις, ὁ θάνατος τῶν γονέων σας, ἔπειτα ἡ στρατιωτικὴ ζωὴ, σὰς ἔκαναν νὰ ξεχνάτε καὶ νὰ σαστε ἀδιάφορος. Ὁ δρόμος ποῦ ἐχαράχθη ἀπὸ τὰ πατρικὰ βήματα, δὲν ἀκολουθήθη ποτέ ἀπὸ σας. Ἐγώ, παρὰ τὴν ἀμέλειάν σας, σκέπτομαι πάντοτε τὸ ξανθὸ παιδάκι ποῦ εἶσθε τὸ ὥραϊο ἐκεῖνο παιδάκι ποῦ μ' ἐφώναζε «θεῖα Σοφία» ἂν καὶ δὲν σὰς εἶμαι παρὰ μιὰ μακρὴν ἐξαδέλφη.

Ἐλάτε νὰ με ἰδῆτε, Ροδόλφε. Γνωρίζω ὅτι ἡ οἰκοκομικὴ κατάστασις τῶν γονέων σας δὲν ἦταν ἀνθηρὴ. Πρέπει νὰ εἰσθε πλουσιώτερος ὅπῃ ὑπερηφάνεια πορὰ ἀπὸ χρήματα. Σὲ μιὰ ἐπικερδὴ περιπτώσει ποῦ μοῦ παρουσιάσθη, ἐσκέφθηκα ἔσας. Ἀξί. Ζεῖ τὸσον ὥστε νὰ τὴν ἐπωφεληθῇ ἕνας δικός μου συγγενὴς πορὰ ἕνος ξένου.

Ἐλάτε χωρὶς ν' ἀγῆσετε πολὺ. Θὰ μιλήσωμε.

Ἡ γηραιὰ ἐξαδέλφη σας
Σοφία ντὲ Φραγκόν
Ὁδὸς Ἀγίου Δομνίκου 28 Β'.

Δυὸ φορές κατὰ συνέχειαν ξαναδιάβαζε αὐτὴν τὴν εὐεργετικὴν ἐπιστολήν. Ἀπὸσον ἦταν ἰσχυρὴ! Ποιὰ θαυμασία ἀνάστασις, ἔπειτα ἀπὸ τὴν βραδείαν ἀγωνίαν τῶν τελευταίων 48 ὥρων!

Ἡ καλὴ καὶ ἐξαιρετικὴ θεῖα Σοφία! Ἡ ἐπέμβασίς της τοῦ ἔσωσε τὴν τιμὴν καὶ τὴν ζωὴν.

Βεβαίωτα! Θὰ πάω νὰ τὴν ἰδῶ καὶ μάλιστα σήμερον!

Ἐδοκίμασε νὰ τὴν θυμηθῇ. Ὡς τὸ κατώρθωνε ὕστερον ἀπὸ τὸ οἰκονομικόν; Θεῖα Σοφία; Τὸ ὄνομα αὐτὸ δὲν τοῦ θύμιζε τίποτα. Ἐν τούτοις, ψάχνοντας στὴς μακρὺν ἐναμνήσεις του, ἐνόμιζε ὅτι ἐθυμήθη μιὰ ὑψηλὴ καὶ ἀδύνατη γυναῖκα μὲ τὸ βλέμμα ψυχρὸ, στὸ σπῆτι τῆς ὁποίας τὸν εἶχαν πάει μερικὲς φορές. Ἀλλ' ἡ ἀκαθόριστος καὶ ἀμφίβολη αὐτὴ εἰκόνα τοῦ προξενούσε κατὰ τι σὰν στενοχώρια καὶ θλίψη.

Ἀπεμάκρυνε αὐτὴ τὴν δυσάρεστη ἐντύπωσιν, προσπαθώντας νὰ πείσῃ τὸν ἑαυτόν του ὅτι ἀσφαλῶς ἡ θεῖα Σοφία δὲν θὰ ἦτο τὸ ἀποκρουστικὸν ἐκεῖνο πρόσωπο, τοῦ ὁποίου ἡ ἀσθενικὴ μνήμη του μάταια προσπαθοῦσε νὰ καθορίσῃ τὰ χαρακτηριστικά. Ἄλλωστε σὲ λίγο θὰ μάθαινε. Δὲν εἶχε παρὰ νὰ κἀνῃ ἕνα μονάχα πῆδημα ἕως στὸ Παρίσι, στὴν ὁδὸν Ἀγίου Δομνίκου.

Χαρούμενα αὐτὴ τὴν φορὰ, μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτη αισιοδοξίαν, ἐπῆλθε ἀπὸ τὸ κρεβάτι τοῦ καὶ ἐντύθη μὲ προσοχὴ. Δυὸ ὥρες ἀργότερα ἔπαιρνε στὸ σταθμὸ τῶν Βερσαλλίων τὸ τραῖνον γιὰ τὸ Παρίσι.

II

Ἡ θεῖα Σοφία κατοικοῦσε στὸ τέταρτον πάτωμα—τὸ τρίτον ἐπάνω ἀπὸ τὸ ἰσόγειον, ἔλεγεν ἡ θυρωρὸς—ἐνδὲς μεγάλου καὶ θλιβεροῦ σπιτιοῦ, τοῦ ὁποίου ἡ γυνὴ καὶ ἀχρωμάτιστη πρόσοψις εἶνε τὴν ψυχρὴν ἐντύπωσιν ἐνὸς μοναστηριοῦ χωρὶς θέλγητρον.

Τὰ δυνατὰ γυνίγματα ἐνὸς μικροῦ σκύλου, εἰδοποίησαν τοὺς ἐνοίκους τοῦ σπιτιοῦ αὐτοῦ γιὰ τὸ σταμάτημα τοῦ ὑπολοχαγοῦ στὸ κεφαλόκαλο τοῦ τετάρτου πατώματος.

Στὸ διακριτικὸν κτύπημα τοῦ κουδουνιοῦ ἡ κυρία τοῦ σπιτιοῦ, αὐτὴ ἡ ἴδια, ἤρθε ν' ἀνοίξῃ.

Κατ' ἀρχὰς μέσα στὸ σκοτάδι τοῦ προθαλάμου, ὁ νέος δὲν διέκρινε παρὰ μιὰ γυναικίαν σιλουέτταν πολὺ ὑψηλὴν, πολὺ ἀδύνατην καὶ λίγο κυρτὴν ἄλλ' ἀργότερα στὸ μικρὸ σαλόνι, ὅπου τὸν ὠδήγησε, ἀφοῦ τῆς εἶπε πρῶτα τὸ ὄνομα καὶ τὴν ἰδιότητά του, εἶδε καλλίτερα τὴν γηραιὰν γυναῖκα. Καὶ ἀμέσως, ἐνῶ διεψεύσθη κατὰ τι στὴς ἐλπίδες του, ἀνεγνώρισε τὴν Σοφίαν ντὲ Φραγκόν.

Ἦταν πραγματικὰ αὐτὴ, τὸ δύστροπον φάντασμα τῆς ἀπει-

δοῦς μνήμης του. Αὐτὴ, τῆς ὁποίας τὸ δύσπιστον ὕψος, τὸ ἀδύνατο χεῖλη καὶ τὰ μυτερά ἀραιὰ δόντια, ἡ φευγαλέα ματιὰ τῶν μικρῶν γκρι ματιῶν της, τὰ ἀδύνατα χέρια μὲ τὰ μακρὰ νύχια σὰν νύχια ὀρνέων, παράλυσαν ἀμέσως στὴν στοργικὴν ὁρμὴν τὴν ὁποῖαν ὁ νέος ἀξιοματικὸς ἐσκόπευε νὰ δείξῃ πρὸς τὴν μοναδικήν του συγγενή!

Γιατὶ, πρᾶγμα παράξενο, ἂν καὶ τὸ πρόσωπο τῆς γηραιᾶς γυναικὸς, δὲν τοῦφανε χαμνιά ἀκριβῆ ἀνάμνησιν, εἶχε ἐν τούτοις τὸ συναίσθημα ὅτι ἡ στενοχώρια ποῦ δοκίμαζε μπροστὰ της, τοῦ ἐρχόταν ἀπὸ κάποια ἐχθρότητα ἐναντίον της.

Ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμὴν, ἡ ἐντύπωσις ποῦ τοῦ προκαλοῦσε ἡ μακρὴν ἐξαδέλφη ἦτο καθαυτὸ ἀντιπαθητικὴ. Αὐτὴ ἡ ἐντύπωσις δυστυχῶς κατόπιν ἠὺξήθη καὶ ἐδικαιολογήθη.

Μέσα στὰ γυνίγματα τοῦ σκύλου ὁ Ροδόλφος προσπαθοῦσε νὰ γίνῃ καταληπτὸς καὶ εὐγενικὰ κατέβαλλε κάθε προσπάθειαν νὰ εἶναι εὐπροσέγγιστος.

—Συγγωῆστε μου τὴν πολυχρόνιον σιωπὴν μου, κυρία μου. Ἐλησμόνησα, ἂν ὄχι τὸ πρόσωπό σας, ἀσφαλῶς δὲ μὴ τὴν διαμονὴν σας. Εἰμαι εὐτυχὴς καὶ σὰς εὐχαριστῶ ζωηρῶς γιὰτὶ εἶχατε τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ ὑπενθυμίσετε καὶ τὴν μιὰ καὶ τὴν ἄλλη.

Ἐκείνη δὲν ἀπήντησε. Χωρὶς νὰ καθίσῃ καὶ χωρὶς νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν της τὴν ἀμνηστίαν του τὸν ἐξήταζε περίεργα, κυττάζοντάς τον ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, μὲ μιὰ ἐξαιρετικὴν ἐπιμονήν.

Τὸν ἔπιασε κάποια ταραχὴ καὶ τοῦ ἐφάνη ὅτι ἐκοκκίνιζε μπρὸς τὰ ἐρευνητικὰ γκρίζα μάτια. Ἐν τούτοις γιὰ νὰ δώσῃ τέλος στὴ σιωπὴν ἐκείνην ἡ ὁποία ἐγένετο περισσώτερον θλιβερὴ γιὰ αὐτόν, ὁρώτησε.

—Σὰς ἐνοχλῶ σὲ τέτοια ὥρα, κυρία μου;

Ἡ γυναῖκα ἄφησε ἕνα εἰρωνικὸ γέλιο καὶ χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ στὰ λόγια του, εἶπε, ἀκολουθώντας φανερὰ πλὴν τὴν ἰδέαν της.

—Ὁ Ἀμπελάρντ! Μὰ τὴν ἀλήθειαν, νομίζω ὅτι βλέπω τὸν Ἀμπελάρντ.

Ταραγμένος, μὴ ξέροντας ἂν αὐτὸ ἦτο ἡ ὄχι ἕνα κομπλιμέντο, τὴν ἐκύτταξε.

—Ὁ Ἀμπελάρντ ἦταν θεῖος σας, ἐξηγήσεν ἐκείνη καὶ τοῦ μοῖα ζετὲ καταπληκτικὰ. Ἦταν ἕνας πολὺ ὠραίος ἄνδρας, σὰς βεβαίω... Δυστυχῶς γιὰ σας δὲν ἔχετε οὔτε τὴν ἀταραξίαν του, οὔτε τὸ μεγαλοπρεπὲς ὕψος του.

Ἄφησε νὰ ἀντηχήσῃ καὶ πάλι τὸ ἐνοχλητικὸ γέλιο της. Ἐκείνος τὴν εὐχαρίστησε μὲ μιὰ ὑπόκλητον, γιὰ τὰ λόγια καὶ τὸ γέλιο της. Στὴ θέσιν ποῦ βρισκόταν δὲν μπορούσε νὰ δευχθῇ πρὸς ὑπερήφανος. Γιὰ ἑκατοστὴ ἴσως φορὰ ἀπὸ δύο ἡμερῶν ἐπανελάμβανε στὸν ἑαυτόν του.

«Πρέπει νὰ βρῶ 25.000 φρ. πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα ἢ νὰ σκοτωθῶ».

Καὶ ἡ σκέψις αὐτὴ τοῦ ἔδωσε μιὰ ἀγγελικὴ ὑπομονὴ μπρὸς στὴν συνομιλήτριάν του κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς πρώτης των αὐτῆς συνομιλίας.

Ἐν τούτοις ἡ γηραιὰ γυναῖκα ἀφοῦ πρῶτα ἀνάγκασε τὸν Κικί—αὐτὸ εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ μικροῦ σκύλου νὰ ἡσυχάσῃ—ἐκάλεσε τὸν νεαρὸν ἀξιοματικὸν νὰ καθίσῃ καὶ τοῦ ἔκανε τὴς ἐρωτήσεις τῆς ἀπότομα χωρὶς περιστροφὰς καὶ χωρὶς προσχήματα.

—Ποιὰ ἡλικία ἔχετε τώρα, ἐξαδέλφει μου;

Ἡ φωνὴ της ἦταν ζωηρὴ, ὅπως τὰ χεῖλη της, ὅπως τὸ ὕψος της, ὅπως ὁλόκληρη ἡ προσωπικότης της. Ἀπήντησε:

—28 χρονῶν.

—Δὲν σὰς φαίνονται... Καὶ ὄχι παντρεμένος. Φαντάζομαι!

Ἐκεῖνος ἐμειδίασε.

—Ὁχι! Εὐτυχῶς.

Ἡ θεῖα Σοφία ἔαρε τὰ φρύδια της, περιεργῶς.

—Γιατί, ευτυχώς ;
—Γιατί θα ήθελα την δυστυχισμένη γυναίκα που θα ένω-
νε την τύχη της με την δική μου, με την τωρινήν μου κατάστα-
σιν, ή οποία είναι από τις πιο έλκενότερες.
—Μπορεί να γίνει όμως λαμπρά.
—Ίσως... Άν και ένας στρατιωτικός εγώ δεν οφείλω να έλ-
πίσω σε μια γρήγορη προαγωγή χωρίς ιδιαίτερες πε-
ριστάσεις.

—Γιατί εδιδάξατε το στρατιωτικό στάδιο ;
—Μου άρεσε ! Ήμουν νέος, αλαζονικός, χωρίς πείραν !
Τό θέλητρο της στολής ! Επίσης και γιατί φοβόμουν μήπως
άποτύχω στην πάλη για την ζωή ! Ο στρατός ήταν ή μοναδική
πόρτα ή οποία εύρεθη δλοάνοικτη σε έναν άνδρα του χαρκτηρός
μου, χωρίς ειδικές γνώσεις, χωρίς πόρτες προ παντός.

—Πώς αυτό ;
—Μιά Ίσπανική παροιμία λέγει, ότι ένας φτωχός ευγενής
δεν έχει παρά τρεις δρόμους εμπρός του για να διαλέξη. Την
έκκλησιν, τον στρατό, την θάλασσα. Διάλεξε το στρατό.
—Αλλά γιατί να μπήτε στη ζωή από τον δυσκολώτερο
δρόμο ;

—Ήμουν 18 χρονών όταν πέθανε ο πατέρας μου. Μαζί του
εχάθη και ή σύνταξις ή οποία ως τότε του επέτρεπε να ανταπεξέρ-
χεται στις ανάγκες και των δυο μας. Από την περιουσίαν της
μητέρας μου, δεν έμνε τίποτα. Υποχρεώθηκα λοιπόν να διακο-
ψω τός σπουδās μου την στιγμή μάλιστα που επέτυ-
χα να γίνω δεκτός στο Πολυτεχνείο, και ήμουν απο-
φασισμένος να τις τελειώσω με λαμπράν επι-
τυχίαν.

—Και τότε ;
—Κατετάγην στο στρατό, για να μη πεθάνω της πείνας. Σή-
μερα ελπίζω ότι στην ιδιωτική
βιομηχανία ή στο εμπόριο θα
κατώρθωνα να δημιουργήσω μια
κατάσταση που θα πληρωνότανε
καλλίτερα.

Μιά σύντομη σιωπή ακολου-
θησε αυτές τις εξηγήσεις που έ-
δόθησαν από τον αξιωματικό,
με τον συντομώτερο τρόπο.

Η γηραιά γυναίκα έπαιξε
στα δάκτυλά της την άκρη μιας
μαλλινής σάρας ριγμένης στους
αδύνατους ώμους της, και με την
άκρη του ματιού της έκύτταξε
προσεκτικά και λοξά τον συγ-
γενή της.

Ξαφνικά το όζυ γέλιο της,
σχεδόν έμπαικτικό άντήχησε και πάλι στο δω-
μάτιο.

—Ωστε, όπως λέτε ο ίδιος εξάδελφέ μου, το μέλλον σας
κάθε άλλο παρά λαμπρό είναι ;

Μιά εαφνική κοκκινάδα ξεχύθηκε στο πρόσωπο του ύπολο
χαχού. Η θεία Σοφία πραγματικά, είχε ένα πολύ αδέσιον τρόπο
να κάνει τās ερωτήσεις της. Έν τούτοις συνεκράτησε ακόμη την
κακήν του διάθεσιν.

—Είμαι άνθρωπος χωρίς φιλοδοξίες και εργατικός, είπε με
μια άγρία υπερηφάνεια. Έως σήμερα έζησα χωρίς να ενδιαφέ-
ραι για το μέλλον. Επίστευα στον εαυτόν μου. Υπάρχουν—
βαρά προβλήματα προς λύσιν, σε λίγο μάλιστα θα λυθούν, τα ό-
ποια θα μου εξασφαλίσουν, το ελπίζω, μια κατάσταση έντιμη και
ξηλευτή.

Τά διαπεραστικά μάτια της συνομιλητρίας του ξαφνικά έφω-
τίσθηκαν. Έτέντωσε τον λαιμόν της προς αυτόν.

—Μιά εργασία ;... μιά ανακάλυψη ; ρώτησε απληστα.

—Μάλιστα, μια έφευρεσις !... κάτι περισσότερο και έντυπω-
σιακό, μάλιστα ! Υπονοούσε την αεροπλοΐαν την οποίαν επρόκειτο
να τελειοποιήσει κατά μίαν έννοιαν ή οποία άργότερα έδωκε τόσο
λαμπρά αποτελέσματα.

Μιά λάμψις υπερηφανεΐας έπέρασε από τις ξεχωματισμένες
κόρες των ματιών της Σοφίας ντε Φραγκόν.

Υπεράνω όλων ή γυναίκα αυτή είχε την λατρεία της ράτσας. Τό
πάν αναζωογονείτο μέσα της στην ιδέα ότι ένας άρσενικός απόγο-
νος των ένδόξων προγόνων, για τούς οποίους εκείνη έναβρόννετο, θα
έδινε νέαν λάμψη στο πατρογονικό όνομα το όποιον άλλοτε ήταν γνω-
στό και ένδοξον, τό σήμερα λησμονημένο μέσα στο κύμα των όνομά-

των ανθρώπων κατωτάτης τάξεως, που άγνωστον για ποίον λόγον,
έγιναν πασίγνωστα.

Για μια στιγμή ή συγχινημένη ματιά της γηραιάς γυναίκας
περιέβαλλε τον νεαρόν άνδρα. Ήταν τάχα δυνατόν ο νέος αυτός
να έφευρη κάτι τι ; Είχε αληθινά την ψυχή ενός δημιουργού που
μπορούσε να φθάση την δόξα και ίσως να κερδίση σωρούς χρυ-
σού ; Στα χρόνια αυτά τα μεταπολεμικά, το χρήμα μόνον φαίνε-
ται που άντιπροσωπεύη την δόξαν και ή Σοφία ντε Φραγκόν έ-
θαμβώθη εμπρός στον ίλιγγον μιας τέτοιας υποθέσεως.

Τά χείλη της έτρεμαν, σαν να έφιθύριζαν μια προσευχή...
μια ευχαρίστηση ίσως για το μέλλον που διέβλεπε.

Ο Ροδόλφος ντε Φραγκόν, έν τούτοις, είχε ξαναπάρει τό
στενόχωρο ύψος του. Μπρός στην άθλιότητα του διαμερίσματος,
όπου εύρίσκετο, δεν τολμούσε πιά να ιδή στην εξάδελφον του την
σωτήρα, που είχαν ελπίσει για να τον βγάλη από την δύσκολον
κατάστασιν του. Τώρα του ξαναγύριζαν όλες οι στενοχώριες και
θα ήθελε να είναι μόνος, έξω από τό αποθαρρυντικό αυτό σπίτι,
μακριά από την έχθρική αυτή γυναίκα, ή οποία γελούσε με ένα
τρόπον τόσο δυσάρεστο. Αλλά ή θεία Σοφία, συνερχομένη από
την όνειροπόλησιν της καταδέχετο να ενδιαφερθή και πάλι γι'
αυτόν.

—Για να έφευρη κανείς κάτι τι, ξανάειπε απότομα, για να
δημοσιεύση μια έφευρεση, προ παντός, χρειάζονται χρήματα...
πολλά χρήματα. Και άν κατάλαβα καλά, είσθε περισσότερον
πλούσιος από όνειροπολήματα παρά από χιλιάρια.

Η φυσιογνωμία του αξιωματικού έγινε περισσότερον ακόμη
σχυρωσπή.

—Άλλοίμονον !
—Χωρίς άλλο θα έμελετήσατε κανένα
τρόπο για να τα προμηθευθήτε.
Με τό κεφάλι έκανε σημεΐον ότι,
όχι.

Η ερώτησις έβαλε την καρ-
διά του σε ζωηρότητα. Και τότε
χωρίς να έμποδίζεται από την
παράξενη λάμψη των ματιών
που τον έκύτταζαν επίμονα, ύπα-
κούοντας σε μια άκατανίκητη δύ-
ναμη, ή οποία τον έσπρωχνε να
φωνάξη την άγωνίαν του σε μια
άνθρωπινή υπαρχή, χωρίς να έ-
ξέτασθ τό έξουτελιστικόν αποτέ-
λεσμα που θα έπέφεραν άσφα-
λώς οι έκμυστηρεύσεις του, τα
είπε όλα στην γηραιά γυναίκα. Τό λεπτόν της παρεκτρο-
πής του, τό τρελλό παιγνίδι, την άπελπιστικήν κατάστα-
σίν του, τό αδιέξοδον στο όποιον είχε σπρωχθή.

Εκείνη τον άκουσε προσεκτικά συγκεράτωντας την άναπνοή
της, ένω στο μέτωπό της είχε χαραγμένη μια πτυχή σκληρότη-
τος. Έν τούτοις, στα αδύνατα χείλη της φαινόταν να διαγράφε-
ται ένα φευγαλέον μειδίαμα.

Θά έλεγε κανείς ότι ή γηραιά κυρία, έστενοχωρείτο για την
μετρίαν κατάστασιν του Ροδόλφου και συγχρόνως έχαιρε. Ποιον
καταχθόνιον λοιπόν σχέδιον ήκολούθη σχετικώς με την κατά-
στασιν του νέου ;

Με τό κεφάλι χαμηλά, την ψυχήν σφιγμένη, εκείνος έξακο-
λουθούσε την διήγησή του. Ήταν ή τελευταία προσπάθεια για
την όποιαν ήσθάνετο ικανόν τον εαυτόν του.

Έκ των προτέρων δεν είχε καταδικάσει τον εαυτόν του εις
θάνατον ; Τό να γελασθή μια φορά ακόμη δεν είχε σχεδόν καμμία
σημασία.

Και όμως, καθώς μιλούσε για την αυτοκτονίαν, ή γραΐα ά-
νεψήδησε, με τό πρόσωπο κατακόκκινο από την ξαφνική άπειλή,
ή οποία την συντάραξε. Η ράτσα της να σβυσθή από τό λάθος
αυτού του τρελλού νέου.

—Νά σκοτωθήτε ; Με ποίο δικαίωμα δυστυχισμένο παιδί ;
άνεφώνησεν φρικτώσα !

Εκείνος έσήκωσε τό κεφάλι του και εξήγησε απλά.
—Δεν έχω να προσφέρω στον πιστωτή μου !... παρά την
ζωή μου. Η ντροπή...

Αλλά εκείνη τον διέκοψε βάνουσα.
—Η ντροπή, κύριε, θα είναι ν' άφήσετε απλήρωτο πίσω σας
αυτό τό χρέος κατά τέτοιο τρόπο ώστε ένας άνθρωπος να
καυχηθή ότι υπήρξε για πάντα πιστωτής ενός Φραγκόν.

Εσηκώθη λίγο όχρός, μηχανικά, με μια επιθετική κίνηση,
σαν να είχε έναν άνδρα εμπρός του.

—Νά σκοτωθήτε ;
Και με ποίο δικαί-
ωμα, δυστυχισμένο
παιδί ;

Η ΑΜΥΝΑ ΤΩΝ ΑΝΙΣΧΥΡΩΝ

ΑΙ ΑΠΕΡΓΙΑΙ ΠΕΙΝΗΣ

Ο πρώτος άπεργός.—Νηστεΐες πολήμερες κι' έκπληκτικές.—Ψευδαισθήσεις, παραισθήσεις, παρα-
κρούσεις.—Ο περίφημος νηστευτής Τσέττι.

Πολύ συχνά διαβάσαμε στις έφημερίδες, ότι ο τάδε πολιτικός
κατάδικος,έκήρυξε άπεργίαν πείνης, για να επιτύχη αυτόν ή έκείνον
τόν σκοπό. Παρακολουθούμε με μεγάλο ένδιαφέρον τās φάσεις
της τραγικής νηστεΐας του καταδίκου, που την περιγράφουν μ' όλες
της τις λεπτομέρειες οι έφημερίδες κι' αισθανόμαστε ίκανοποίηση,
όταν μάθουμε, ότι ο κατάδικος διέκοψε την άπεργία του, γιατί
έπέτυχε τον σκοπό του' άγανάκτηση δέ, όταν αναγγελθή ότι ο ά-
περγός υπέκυψε στο μοιραίο ή παρεφρόνησε—γιατί συμβαίνει κι'
αυτό καμμία φορά.

Αλλά ποιος έφήρμωσε πρώτος τον έκβιαστικό αυτό κατά του
κράτους τρόπο ; την άπεργίαν της πείνης ;

Πρώτος κατέφυγε σ' αυτήν ο περίφημος Ίρλανδός δήμαρχος
του Κόρκ. Ήθελε να διαμαρτυρηθή κατά της τυραννικής πίεσεως,
που έξασκούσαν οι Άγγλοι στην πατρίδα του και έκήρυξε άπερ-
γίαν πείνης.

Οι Άγγλοι όμως δεν έδωσαν καμμία σημασία στην ήρωική
πράξη του Ίρλανδού πατριώτου, αλλά τον άφησαν να πεθάνη με
σα στή φυλακή, ύστερα από ένα φρικτό μαρτύριο διμήνου περί-
που νηστεΐας.

Τό παράδειγμα του δημάρχου του Κόρκ άκολούθησαν άργό-
τερα και άλλοι πολλοί. Και έσημειώθησαν
έτσι κατά τελευταία χρόνια άρκετές άπερ-
γίες τέτοιου είδους, που οι περισσότερες
είχαν τό τέλος της άπεργίας του μαρτυρικού
Ίρλανδού δημάρχου.

Η άπεργία ενός Ίσπανού.

Γενική φρίκη είχε προκαλέσει στην
κοινή γνώμη, όλοκληρου του κόσμου, ή ά-
περγία πείνης, που έκήρυξε ο Ίσπανός
δόν Ίσίντορο Ντιέγο. Ο Ντιέγο είχε κα-
δικασθή υπό των δικαστηρίων της Μαδρί-
της σε είκοσι έτών φυλάκιση, έπειδή θέ-
λησε να διαμαρτυρηθή κατά των αυθαιρεσιών του μοναρχικού
καθεστώτος, που κυβερνούσε τότε την Ίσπανία.

Ο δόν Ντιέγο, που ήταν ήλικίας 50 έτών, δυο μέρες μετά
την φυλάκισή του έδήλωσε στον φύλακά του ότι δεν θα έδεχετο
καμμία τροφή. Έπέρασαν, πράγματι, 20 μέρες και ο φιλελεύθε-
ρος Ίσπανός δεν έννοούσε να βάλη τίποτε στο στόμα του άλλ'
έμνε ξεπλωμένος στο κρεβάτι του, γαλήνιος και ήσυχος.

Η κατάσταση αυτή κράτησε τρεις εβδομάδες. Την τετάρτη
ο άπεργός άρχισε να καταλαμβάνεται από παρακρούσεις και ένα
βράδυ ο δεσμοφύλακας τον άκουσε να φωνάζη και να παραληρή
με φωνή υπόκοφη και βραχνή. Ωνερευόταν διάφορα φαγητά και
τά περιέγραφε μ' όλες τις λεπτομέρειές τους. Μιλούσε για τις
σάλτσες τους, για τον κιμά, για τό βούτυρό τους, και υπό την επί-
δραση των έντυπώσεων αυτών, σηκώθηκε, άρπαξε τό κανάτι του
νερού και τό έσπασε φωνάζοντας : «Τί μου φέροντε αυτά τα όρε-
κτικά φαγιά ; Δεν σας είπα, πώς δεν τα θέλω !»

Αυτό γινόταν πέντε νύκτες στη σειρά. Τις ημέρες ο δόν Ντιέ-
γο ήταν πάντα ήρεμος και σιωπηλός. Μετά την πέμπτη νύκτα
όμως, οι παροξυσμοί τον έπιασαν και την ημέρα και έδιωχνε κα-
κήν κακώς όποιον έμπαινε στο κελλί του. Φανταζόταν πώς κάθε
έπισκέπτης του έφερε φαγητά, για να τον βάξη σε πειρασμό.Και
κλαίοντας σπαρακτικά, ζητούσε να μένη πάντα μόνος.

Όταν ο βασιλεύς της Ίσπανίας συνεκινήθη, επί τέλους, και
διέταξε την άποφυλάκιση του καταδίκου, ήταν πιά άργά. Ο δόν
Ίσίντορο Ντιέγο είχε παραφρονήσει !

Ο Γερμανός Πάουλ Μάνν.

Μιά άλλη δραματι-
κή άπεργία πείνης, που
προκάλεσε επίσης μεγα-
λη έντύπωση, ήταν του
Γερμανού Πάουλ Μάνν.

που συνελήφθη ως άναρχικός, κατεδικάσθη σε 7ετή φυλάκιση
και ένεκλείσθη στις κεντρικές φυλακές του Βερολίνου.

Αφού ο Πάουλ Μάνν διεμαρτυρήθη επανειλημμένως, ύποστη-
ρίζοντας την άθωότητά του κι' εξηγώντας τούς σκοπούς του, χω-
ρίς να είσασκουσθή, άπεφάσισε να κηρύξη κι' αυτός άπεργία πεί-
νης και ήρνεϊτο να δεχθή κάθε τροφήν.

Επί ένα περίπου μήνα ή κατάσταση της Πάουλ δεν παρου-
σίασε τίποτε τό άνησυχητικό. Κατόπιν όμως ο άπεργός άρχισε
να καταλαμβάνεται από παραισθήσεις και ψευδαισθήσεις τρομα-
κτικές.

Υπό την επίδραση των παραισθήσεων έβλεπε την καρέκλα
του κελλιού του και την ξελάμβανε για τραπέζι, γεμάτο με τά
καλλίτερα φαγητά ! Έβλεπε τά κλινოსκεπασμάτα του και νόμιζε
ότι ήταν γαργαλιστικά γλυκίσματα και τά λίγα βιβλία που είχε
στο κελλί του, φανταζόταν πώς ήταν πιατέλλες με διάφορα όρε-
κτικά.

Όταν πάλιν καταλαμβάνετο από ψευδαισθήσεις, ή ξερεθε-
σμένη φαντασία του δεν είχε ανάγκη των διαφόρων αντικειμένων,
που υπόρχαν μέσα στο κελλί, για του γεννήση τις έξωφρενικές έν-
τυπώσεις.

Με τό βλέμμα καρφωμένο στο κενόν, ο
άτυχής Πάουλ Μάνν, έβλεπε να στρώνων-
ται μπροστά του τεράστια τραπέζια με κα-
τάλευκα τραπεζομάνδηλα, γεμάτα έκλεκτά
φαγητά και κρασιά.

Κι' όμως, παρ' όλα αυτά, δεν έδεχόταν
να πάρη ούτε την παραμικρή τροφή.Τό ότι
ή φαντασία του τοποθετούσε προκλητικά
μπροστά του, τά έκλεκτώτερα φαγητά, αυ-
ξανε τό πείσμα του να μη δεχθή καμμία
τροφή. Κι' έτσι, όταν πέρασαν 20 άκόμα
ημέρες, ο Πάουλ Μάνν, υπέκυψε στην εξάν-
τληση. Τά τελευταία του λόγια, άν και ά-
συνάρτητα, φάνεραν, έν τούτοις, όλο τό
μαρτύριο, που πέρασε.

—Μη με βάσετε σε πειρασμό, τραυλίζε, ένώ ξεψυχούσε. Τρα-
βήστε μακριά μου τά φαγιά !... Δεν θέλω να φάω !... Πρέπει να
κρατηθώ ως τό τέλος.

Άλλοι άπεργοί.

Άλλοι δυο ακόμη συμπατριώται του Μάνν, κήρυξαν άπεργίαν
πείνης, που κατέληξε στα ίδια τραγικά αποτελέσματα. Ο Ρίσμαν
κι' ο Άντεμποργκ. Υπόδικοι για πολιτικά αδικήματα κι' οι δυο,
κατεδικάσθηκαν σε πολυετή φυλάκιση και διεμαρτυρήθηκαν κη-
ρύσσοντας άπεργία πείνης. Αλλά ο Ρίσμαν, που ήταν φυματικός,
σε 15 μέρες πέθανε. Ο Άντεμποργκ κράτησε περισσότερον, αλλά
στο τέλος πλήρωσε κι' αυτός με την ζωή του την παθητική ά-
μυνά του κατά της αδικίας.

Ο νηστευτής Τσέττι.

Ο περίφημος νηστευτής Τσέττι, χωρίς αυτός να κηρύξη άπερ-
γίαν πείνης, θέλησε να δημιουργήση ρεκόρ νηστεΐας. Και έπέ-
τυχε, πράγματι, να μένη επί τρεις μήνες νηστικός. Αυτό τό κα-
ταπληκτικό ρεκόρ κανείς δεν κατώρθωσε, μέχρι σήμερα να τό
υπεβρή. Και τό όνομα του Τσέττι άναφέρεται σε πολλά έπιστημα-
νικά συγγράμματα, για-
τι απέδειχθη με τό κα-
τόρθωμά του ότι ο
όργανισμός μας μπορεί
να παραγάγη μόνος
του σημαντική ποσό-
τητα θερμίδων, για να
διατηρηθή, χωρίς την
παραμικρή λήψη τρο-
φής, επί άόκετο διά-
στημα.

ΜΙΑ ΣΙΩΠΗΛΗ ΑΓΑΠΗ

ΑΝΡΥ ΝΤΥ ΒΕΡΝΟΥΑ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

—Τί ωραίο τοπείο! είπε ο βαρώνος Έξεν στην Ίουλία.
—Αλήθεια! Είναι πραγματικά υπέροχο αυτό το καταπράσινο ταπέτο που ξαπλώνεται ως πέρα στη ρίζα του βουνού.

—Κι' ή ατμόσφαιρα εδώ είναι τόσο μυρωμένη, είπε πάλι ο βαρώνος και τόσο καθαρός ο αέρας.

Έμειναν για λίγες στιγμές ακόμη θαυμάζοντας το αληθινά μαγευτικό θέαμα του καταπράσινου κάμπου που απλωνόταν μπροστά τους και συνέχισαν ύστερα το δρόμο τους.

Είχαν προχωρήσει ως εκεί χωρίς να το καταλάβουν κι' αυτό εύχαιστούσε πολύ την Ίουλία που λάτραινε την έξοχη.

Δεν είχαν κανένα δεσμό, μεταξύ τους, εκτός από μια ειλκρινή φιλία. Ο βαρώνος όμως αισθανόταν για την Ίουλία μια βαθειά αγάπη που έφροντιζε να εκδηλώνει με κάθε τρόπο εκτός από λόγια.

Η Ίουλία δεχόταν το αίσθημα αυτό χωρίς δυσφορία και τ' άνηχόταν σιωπηλά, χωρίς όμως και να το ένθαρ.

Ο βαρώνος ήταν, βέβαια, ένας πολύ πλούσιος άνθρωπος, αλλά δεν της ήταν καθόλου συμπαθής. Δεν μπορούσε να τον αγαπήσει, δεν μπορούσε να γίνει γυναίκα του. Της έφτανε η φιλία του και της ήταν αρκετή η ευχαρίστηση συναναστροφής του.

Ενθουσιασμένη ή Ίουλία απ' την γοητεία της έξοχης, έτρεχε εδώ κι' εκεί σαν παιδί που τ' άφησαν ελεύθερο να παίξει.

Η σκιά ενός μεγάλου πλατάνου τράβηξε την Ίουλία κι' η νέα έτρεξε προς τα εκεί. Κάθισε κάτω στην ρίζα του, κάνοντας πλάι της τόπο και στον σύντροφό της.

Ο βαρώνος κάθισε κοντά της και της μιλούσε, με ύπαιθυμους για τον έρωτα. Έκείνη τον άκουγε γελώντας και κάθε τόσο τον διέκοπτε με τα πειράγματά της.

—Πόσο καλά φαίνεσαι κατατοπισμένος σ' αυτό τα ζητήματα. Τάξεις, φαίνεται, μελετήσας τα παραδείγματά σου από την προσωπική πείρα.

Ο βαρώνος γέλασε κι' έβριξε ένα βλέμα γεμάτο τρυφερότητα στην Ίουλία, που χαμοέλουσε ακόμα.

Την Ίουλία την αγαπούσε κι' ο Αντρέ Άρμάν, ένα όρατο αλλά δειλό παλληκάρι.

Τον έφτανε να βρίσκεται κοντά στην Ίουλία και να της ρίχνει κρυφές ματιές, χωρίς ποτέ να τολμήσει να της εκμυστηρευθεί τον έρωτά του. Και φαινόταν μάλλον ψυχρός απέναντί της, τηρώντας προσεκτικά όλους τους τύπους της ευγενείας.

Ο Άρμάν ένοιωθε μ' α βαθειά αποστροφή για τον βαρώνο. Ήξερε ότι ο πλούσιος εκείνος άνθρωπος αγαπούσε την Ίουλία κι' αυτό τον έκανε έξω φρενών. Φοβόταν μήπως ο επικίνδυνος αντιπαλός του, ο βαρώνος, παντρευόταν στο τέλος την Ίουλία κι' αυτή ή σκέψις τον αναστάτωνε και τον έκανε τρελλό από ζήλεια.

Η είδησις ήρθε απροσδόκητη, φοβερή! Ο βαρώνος ζήτησε επισήμως το χέρι της Ίουλίας απ' τον πατέρα της· εκείνος έδωσε την συγκατάθεσή του και πολύ σύντομα, θα παντρευόταν. Ο πατέρας της Ίουλίας ήταν κατενθουσιασμένος για την τιμή που του έκανε ο βαρώνος κι' ήταν βέβαιος ότι και της Ίουλίας τα αίσθηματά δεν θα ήταν διαφορετικά.

Όσοσο ή νέα δεν έβγαίνει πιά σαν πρώτα έξω. Και μόνο, ύστερα από καιρό, ο Αντρέ την συνάντησε ένα βράδυ σε μια δεξίωση συνοδευόμενη από τον βαρώνο Έξεν τον μνηστήρά της.

Η Ίουλία έμεινε αρκετή ώρα κουβεντιάζοντας με τον Αντρέ και μολονότι συζητήσαν για χίλια δυο ζητήματα, δεν άλλαξαν ούτε μια λέξη για τον προσεχή γάμο της Ίουλίας. Ήταν μια συνο-

μιλία ψυχρή, τυπική, γεμάτη ευγενική επιφυλακτικότητα που δεν δικαιολογούσε τη συζήτηση επάνω σε ζητήματα τόσο προσωπικά.

Η Ίουλία αισθανόταν ένα περίεργο έννευρισμό, γιατί ο υπερήφανος, πραγματικά, αλλά αυτός την περιφρονούσε, ή του ήταν άτην έκανε να υποφέρει.

Μα κι' ο Αντρέ αισθανόταν τον ίδιο άκριβως έννευρισμό. Η ψυχρότης της Ίουλίας του ήταν εξαιρετικά καταθλιπτική και τον στενοχωρούσε, φοικτά. Δεν καταλάβαινε, λοιπόν, πώς την αγαπούσε; Δεν μάντευε το πάθος του. Δεν το διάβαζε στα μάτια του; Όχι! δεν ενδιαφερόντα γι' αυτόν, φαίνεται. Γι' αυτό δεν τολμούσε κι' αυτής να της εκμυστηρευθεί τον έρωτά του.

Ο βαρώνος σε λίγο τους πλησίασε και κάθισε κοντά στην Ίουλία, άκουμπώντας, σχεδόν, το γόνατό του στο δικό της. Κι' έκουβέντιαζαν και γελούσαν ενώ οι δυο χιές της ζήλειας δάγκωναν την καρδιά του.

Αντρέ και στάλαζαν δλο το πικρό φαρμάκι τους.

Υστερα από λίγες μέρες ο Αντρέ κι' η Ίουλία ξανα συναντήθηκαν μέσα σ' ένα κέντρον. Αυτή τη φορά ο βαρώνος δεν ήταν εκεί κι' οι δυο νέοι μίλησαν πιο ελεύθερα. Έτσι ο Αντρέ έμαθε ότι ο γάμος της Ίουλίας με τον βαρώνο θα γινόταν πολύ σύντομα.

Απότομα στην ψυχή του νέου γεννήθηκε η επιθυμία να μοιτάωση με κάθε θυσία το γάμο αυτό, την συμφορά, που θα τον κτυπούσε. Με ποιο δικαίωμα όμως θα έπνευβαινε στην δωή της; Η σκέψις αυτή τον συγκράτησε και για μια ακόμη φορά απέφυγε να μιλήσει.

Έξαφνα ή όρχήστρα άρχισε να παίξει ένα ταγκό. Και ή αίσθησα πλημύρισε από ζευγάρια χορευτικά που στριφογύριζαν, υπό τους λιχνιστικούς ήχους της γλυκειάς μουσικής.

Έτσι χωρίς να καταλάβουν πώς, οι δυο νέοι σηκώθηκαν αδόρηκτα κι' αναμείχθηκαν με τ' άλλα ζευγάρια.

Λικνιζόντουσαν μεθυστικά, αγκαλισμένοι σφιχτά με τα πρόσωπά τους σχεδόν άκουμπισμένα το ένα στο άλλο.

Οι νότες του ταγκό ήταν τόσο νοσταλγικές, τόσο όνειρώδεις κι' ο χορός ήταν τόσο μεθυστικός που ο Αντρέ, σε κάποια στροφή, παρασυρμένος απ' όλη αυτή τη γοητεία ψιθύρισε:

—Ίουλία σ' αγαπώ!

Μετάνοιωσε άμέσως με την τόλμη του και στάθηκε περιμένοντας το ξέσπασμα της μπόρας. Μά είδε την Ίουλία να δείχνει, μ' ένα μορφασμό, όλη την έκκλησή της κι' ύστερα να χαμογελά γλυκά και να ψιθυρίζει με φωνή που έτρεμε.

Κι' εγώ σ' αγαπώ, Αντρέ...

Τραβηγμένοι σε μια γωνιά του κέντρου στο διακριτικό μισοσκόταδο χωρίς καν να κυττάζουν ο ένας τον άλλον στα μάτια. Δεν ιολμούσε καθένας τους να πιστέψη σ' αυτήν την ευτυχία.

—Τώρα πιά θέλεις να παντρευτείς τον βαρώνο; ρώτησε έξαφνα ο Αντρέ.

Η νέα έγυρε στην αγκαλιά του και το κεφάλι της άκούμπησε στο πρόσωπό του.

—Δεν ξέρω απάντησε. Έσύ τί με συμβουλεύεις να κάνω; Κι' ή όρχήστρα έπαιζε πάντα το νοσταλγικό ταγκό, που οι νότες του σκορπούσαν μια ήδονική ανατριχίλα.

ΑΝΡΥ ΝΤΥΒΕΡΝΟΥΑ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΤΟΠΟΝ ΕΙΣ ΤΑ ΡΟΜΠΟΤ!...

Αντικαθιστούν παντού τον άνθρωπον.—Μάγειροι και καταδόται.—Καμαριέρες και ψωνιστάι.—Τα θαύματα της μηχανικής.

Ο κόσμος γνωρίζει τις καταπληκτικές προόδους που έχει κάνει ή επιστήμη κατά τα τελευταία χρόνια στην κατασκευή των μηχανικών ανθρώπων, των περιφήμων Ρομπότ.

Αφού έγινε ικανός ο Ρομπότ να διευθύνη άμαξοστοιχίες, αυτοκίνητα κι' αεροπλάνα, αφού έγινε ο ιδεωδέστερος ρυθμιστής των μηχανών στα εργοστάσια, αφού κατορθώθηκε, τέλος πάντων, να διεκπεραιώνη χίλιες δυο δουλειές μηχανικής φύσεως, άγγέλλεται τώρα από τον Καναδό μηχανικό Ντάβιτ Στόρς ή κατασκευή ενός Ρομπότ που θα βλέπει και... θα μαρτυρή το τί είδε!

Ο Ντάβιτ Στόρς έκανε την επίδειξη των ικανοτήτων του Ρομπότ του μπροστά σε άρκετον κόσμο και όλοι, στο τέλος, τον χειροκρότησαν θερμά, όπως, πραγματικώς, και του άξιζε.

Αι ικανότητες του Ρομπότ.

Το Ρομπότ του Ντάβιτ Στόρς είναι ένα θαύμα μηχανικής τέχνης. Έξωτερικώς δεν διαφέρει και πολύ από τα μέχρι σήμερα γνωστά, εκτός του ότι φέρει στη θέση των ματιών δυο ισχυροτάτους συγκεντρωτικούς φακούς, πίσω από τους οποίους βρίσκεται μια φωτογραφική μηχανή αυτομάτου λειτουργίας. Η μηχανή αυτή εφοδιάζεται μ' ένα φίλμ άρκετου μήκους, που ξετυλίγεται αυτομάτως και επάνω στο όποιον αποτυπώνονται όλες οι σκηνές που λαμβάνουν χώρα μπροστά στα... μάτια του Ρομπότ.

Η εμφάνισις των φωτογραφιών αυτών δεν άπαιτεί καμμίαν ιδιαίτεραν φροντίδα, γιατί γίνεται κι' αυτή αυτομάτως, από τον ίδιο τον Ρομπότ, στο ειδικόν μικροσκοπικόν εργαστήριο, που έχει μέσα στα... σπλάχνα του.

Ο Ρομπότ όμως του Ντάβιτ Στόρς δεν περιορίζεται μονάχα στο να βλέπει αλλά είναι και σε θέση να επαναλάβη και όσα έλέχθησαν μπροστά του.

Μέσα στο κεφάλι του, κοντά στο όπτικόν του συγκρότημα, υπάρχει ένας αυτόματος φωνοληπτικός δέκτης που δέχεται και καταγράφει σε μια ειδική φωνογραφική ταινία κάθε ήχον που θ' άκουσθι σε άκτινα 30 μέτρων απ' αυτόν.

Όταν λοιπόν θέλετε να σάς πληροφορήση ο Ρομπότ τί άκουσε, δεν έχετε παρά να πιέσετε ένα σχεδόν άδιδότατον ελατήριο, που βρίσκεται πίσω απ' τ' αυτί του, και αυτός θ' άρχισι να σάς τ' άφηγηται χωρίς να παραλείψη ούτε την παραμικρότερη λεπτομέρεια.

Η επίδειξις των ικανοτήτων του Ρομπότ του Ντάβιτ Στόρς, έπροκάλεσε γενικήν κατάπληξη.

Κι' ο πολύπειρος μηχανικός έδήλωσε χαριτολογώντας:

—Κάθε ζηλότυπος σύζυγος, για να έξασφαλίση την ήσυχίαν του, δεν έχει άλλο να κάνει, παρά να προμηθευθι ένα Ρομπότ.

Όταν φεύγη από το σπίτι του, ο Ρομπότ θα παρακολουθι άγρυπνα την γυναίκα του, κι' έτσι δεν θα προδίδεται ή οικογενειακή πίστις. Άλλά πιθανόν να μου πητε: «Μήπως ή σύζυγος δεν είναι ελεύθερη να βγη άπ' το δωμάτιο που είναι έχκατεστημένος ο Ρομπότ και να κάνη ανενόχλητη, σ' άλλο δωμάτιο, τα δικά της;»

Λοιπόν όχι, κύριοι. Γιατί όταν φεύγη, ο Ρομπότ θα σημειώνη την άπουσία της. Και τότε πώς θα δικαιολογηθι στον άνδρα της; Θέλει να πη στην κουζίνα; Άς πάρη και τον Ρομπότ μαζί της. Άλλωστε κινείται μόνος του με ευχέρεια. Διαφορετικά αυτός ο κοσμοπόλης φίλος θα τά... προδόση όλα στο σύζυγο!

Ρομπότ μάγειρος

Ο Ντάβιτ Στόρς, κατορθώσε να προικισι τον Ρομπότ του και με την ικανότητα να... μαγειρεύη!

Ο Ρομπότ του Καναδό μηχανικού, παρακολουθει το τσουκάλι, που βράζει επάνω στο ηλεκτρικό τζάκι και επιβλέπει το ψή-

σιμο του περιχομένου του. Η ώρα που άπαιτείται για τα βράση το φαγητό, αφού πρόκειται περι ήλεκτρικής κουζίνας, είναι ώρισμένη. Κι' έτσι, όταν φθίση ή κατάλληλη στιγμή, ο Ρομπότ παίρνει τα υλικά, που βρίσκονται κατά σειράν κοντά του και τα τοποθετεί στο τσουκάλι.

Έννοείται, βέβαια, ότι οι κινήσεις του Ρομπότ, όταν πρόκειται να χρησιμοποιοιθι ως μάγειρος, κανονίζονται κάθε φορά από τον κύριόν του, άναλόγως του είδους του φαγητού που πρόκειται να μαγειρευθι.

Η ρύθμισις του είδικού, για την περίπτωση αυτή, μηχανισμού του Ρομπότ, είναι εξαιρετικά άπλη και γίνεται μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας.

Το φαγητόν έτοιμάζεται κι' όταν έλθη ή νοικοκυρά το βρίσκει καθ' όλα έτοιμο για σερβίρισμα. Μ' αυτόν τον τρόπον ξέρει κανείς ότι δεν θα νοθευθουν τα υλικά, πράγμα που το κάνουν πολλοί άσυνείδητοι μάγειροι, γιατί ο Ρομπότ δεν είναι... κλέφτης.

Ρομπότ κχμριέρες.

Ένας άλλος μηχανικός, ο Ιταλός Λουίτζι Βερνάντο, παρουσίασε κι' αυτός στην ίδια έκθεση, ένα δεύτερον καταπληκτικόν Ρομπότ. Ο Ρομπότ αυτός έχει την ικανότητα να σπουπίζη θαυμάσια το πάτωμα.

Του δίνουν μια ήλεκτρική σκούπα στα χέρια κι' όταν τεθι εις ένεργειαν ή μηχανή της αυτομάτου κινήσεως του, περπατεί και περιφέρει δεξιά κι' άριστερά την σκούπα, καθαρίζοντας θαυμάσια το πάτωμα.

Με τον ίδιον τρόπον ξεσκονίζει, φθάνει να του δώσουν στα χέρια ένα πτερό. Μ' άλλα λόγια μπορεί να κάνη όλες σχεδόν τις δουλειές του σπιτιού.

Μαγειρεύει, σκουπίζει, σφουγγαρίζει, πλένει. Κι' όλ' αυτά τα κάνει με την πιο μεγάλη μεθοδικότητα, όταν ρυθμισθι καταλλήλως το σύστημα του πολυπλόκου μηχανισμού του.

Με τους νέους αυτούς τύπους των Ρομπότ, οι άνδρες δεν θα έχουν πιά την ανάγκη της γυναίκας για το νοικοκυριό των. Οι Ρομπότ μπορούν να αντικαταστήσουν θαυμάσια τη νοικοκυρά μέσα σ' ένα σπίτι. Και μολονότι ή αντικατάστασις αυτή σωματά σ' ένα ώρισμένον σημείον, άρκετι είναι πάντα, για τους άνδρες εκείνους, που δεν είναι και τόσο ένθερμοι θαυμαστάι του έγγάμου βίου.

Ένα άλλο Ρομπότ.

Τρίτος υπέροχος τύπος Ρομπότ είναι κι' εκείνος, που παρουσίασε τελευταίως στο Παρίσι ο Γάλλος μηχανικός Έξεν Αντέλ.

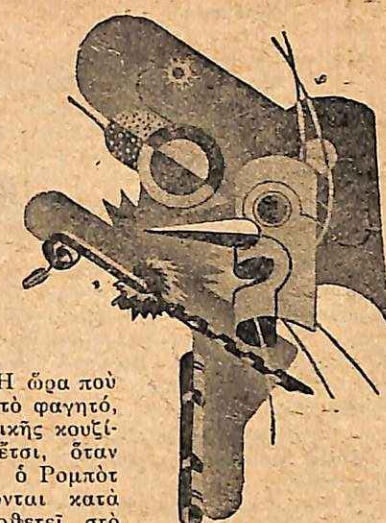
Ένα πρωί οι άραιοι διαβάται της Ρυ ντε λά Παί, είδαν κατάπληκτοι έναν Ρομπότ, που πήγαινε στο δρόμο σοβαρώτατα κρατώντας στα χέρια του ψώνια, που του είχε δώσει ο κύριός του απ' την αγορά.

Ο Ρομπότ αυτός άνηκε στον εύφυη μηχανικόν Έξεν Αντέλ.

Είχε σύστημα αυτομάτου κινήσεως και μπορούσε να διανύση μόνος του μεγάλες άποστάσεις, κάνοντας στροφές όπου έπρεπε και αποφεύγοντας τις συγκρούσεις με τ' αυτοκίνητα και τον κόσμο.

Το πιο αξιοπερίεργον ήταν ότι ο Ρομπότ αυτός, όταν ήθελε να περάση απ' το ένα πεζοδρόμιο στο άλλο, δεν διέσχισε το κατάστρωμα του δρόμου, σ' οποιοδήποτε σημείον βρισκόταν, αλλά μόνον στις ώρισμένες από την τροχαίαν κίνησιν «ζώνες διαβάσεως πεζών».

Ο Ρομπότ του Έξεν Αντέλ έχει την ικανότητα να... χορεύη ακόμη με άναλογο ρύθμισις της μηχανής της αυτομάτου κινήσεως του. Άλλά θα λείπη, φυσικά, απ' τον Ρομπότ, ή χάρις ενός κομψού και χαριτωμένου καβαλλιέρου.

Καί μπήκε μόνη στο σπίτι.
— "Ας κάνη ότι θέλει! είπε προχωρώντας στα έρεπια του πύργου, γιό να βοηθ καταφύγιον γιό να προφυλαχθῇ ἀπὸ τὸν ἄερα.

Κατέβηκε στὰ ὑπόγεια καὶ ἄναψε ἕνα σπύρτο. «Θέλω νὰ τῆς δείξω ὅτι εἶναι γιορτὴ σήμερα».

Καὶ ἐδιάλεξε ἀπὸ μιὰ γωνίαν μπουκάλες κρασιοῦ παλαιοῦ θησαυροῦ ἀλλήθινου γιὰ τὴν κρασαποθήκην. Ὅταν, ἔπειτα, ἐπλησίασε στὸ σπίτι εἶδε τὰ παραθυροφυλάκια κλειστά, πρᾶγμα ποὺ δὲν συνέβαινε ποτέ..

— Ὁ ἄνεμος θὰ τὰ ἐκλείσει! ἐσκέφθη.

Μόλις ὅμως μπήκε στὸ διάδρομο εἶδε τὴν ἐξήγησιν τοῦ μυστηρίου.

Ἡ Ρεγγίνα ἀκτινοβολώντας ἀπὸ χαρὰ, τὸν ἐπερίμενε στὴν πόρτα τοῦ δωματίου του.

Στὸ τραπέζι, στὸ μέσον τοῦ δωματίου, ἀκτινοβολοῦσε ἕνα Χριστουγεννιάτικο δένδρο χρυσοστολισμένο καὶ φωτισμένο μὲ κεράκια.

Ποτέ, ὡς τώρα, δὲν εἶχαν ἰδῇ δικὸν τοῦ Χριστοῦ γε· νιάτικο δένδρον. Ἐώραξε, πάντοτε, κοντὰ σὲ ξένους καὶ ἀδιαφοροῦσε γιὰ τὴ μεγάλη γιορτὴ τῶν οἰκογενειῶν.

Γύρισε πρὸς τὴν Ρεγγίνα, τὴν ἐπῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν ἐπῆγε μέσα στὸ δωμάτιο.

— Πῶς σοῦ ἦλθεν αὐτὴ ἡ ἰδέα, κόρη μου; ρώτησε.

— Ἡ γυναίκα τοῦ μπακάλη ἐτοίμασε τὸ δένδρον τῆς, ὅταν ἐπῆγα στὸ χωριὸ καὶ ἐσκέφθηκα νὰ φέρω ἕνα δικὸν σας, γιὰ νὰ σὰς δείξω ὅτι ὑπάρχει κάποιος ποὺ σὰς θυμᾶται. Ἐξήγησα, τότε, νὰ μοῦ δείξουν πῶς ἐτοιμάζουν δένδρα καὶ ἀγόρασα ὅ,τι χρειαζότανε. Τὰ ἔβαλα ὅλα σ' ἕνα πανί γιὰ νὰ μὴν τὰ ἰδῇτε.

— Καὶ ποιὸς σοῦ ἔδωσε τὸ πεῦκο;

— Τὸ κοίτα μόνη μου στὸ δάσος, ἔδω κοντά.

— Μὲ τὴν καταιγίδα!

— Μπᾶ! λίγος ἄερας!

Κατόπι κυριευμένη πάλι ἀπὸ ζωηρὴ χαρὰ ἐφώνησε.

— "Α! Κύτταξε, ἀφέντη, τί ὠραία ποὺ ρέγγει τὸ δένδρο μου; ...

Σὰν νὰ μᾶς τῶφερε κανένας ἄγγελος.

Ἐκεῖνος ἐκοῦνησε τὸ κεφάλι καὶ ἐψιθύρισε λέξεις εὐχαριστίας.

Ἄλλ' ἡ Ρεγγίνα τὸν δέχθηκε.

— Γιατί μοῦ μιλάτε ἔτσι, ἀφέντη; Τ' ἀγόρασα ὅλα μὲ τὰ χρήματά σας, γιατί ἐγὼ δὲν ἔχω... Δὲν εἶμαι παρὰ μιὰ φτωχὴ γυναίκα...

Θυμῆθηκε τὴν δωρεάν του καὶ τῆς ἔδωσε τὸ ἔγγραφο λέγοντας:

— Κύτταξε, Ρεγγίνα, ὅτι κι' ἐγὼ θυμῆθηκα τὰ δῶρα σου.

Τὸν παρετήρησε ἐκπληκτῶς.

— Νὰ τὸ διαβάσω; εἶπε πέρνοντας τὸ χειρόγραφο μὲ δειλιαν.

— Βέβαια.

Ἐδιάβασε μὲ προσοχὴ καὶ ἔμεινε σιωπηλὴ.

— Ἐννοεῖς;

— "Ω! Naί! Ἐννοῶ πολὺ καλὰ, ἀφέντη... τί θέλετε νὰ μοῦ δώσετε.

Μὰ δὲν εἶναι στὰ σοβαρὰ... Ἐπειτα καὶ σοβαρὰ ἂν ἦταν τί νὰ τὰ κάνω τὰ χρήματα;

— Θὰ ἐξασφαλίσω τὸ μέλλον σου.

— Ἀλλὰ τὸ μέλλον μου εἶναι ἐξασφαλισμένο. Τρώγω καλὰ, γεύνομαι σὰν κυρία δὲν μοῦ λείπει τίποτε.

Ἀφῆκε κρανιὴν φόβου καὶ ἔνωσε ἱκετευτικὰ τὰ χέρια.

— Θέλετε νὰ μὲ διώξετε;

— Ἐννοεῖς;

— "Ω! Naί! Ἐννοῶ πολὺ καλὰ, ἀφέντη... τί θέλετε νὰ μοῦ δώσετε.

Μὰ δὲν εἶναι στὰ σοβαρὰ... Ἐπειτα καὶ σοβαρὰ ἂν ἦταν τί νὰ τὰ κάνω τὰ χρήματα;

— Θὰ ἐξασφαλίσω τὸ μέλλον σου.

— Ἀλλὰ τὸ μέλλον μου εἶναι ἐξασφαλισμένο. Τρώγω καλὰ, γεύνομαι σὰν κυρία δὲν μοῦ λείπει τίποτε.

Ἀφῆκε κρανιὴν φόβου καὶ ἔνωσε ἱκετευτικὰ τὰ χέρια.

— Θέλετε νὰ μὲ διώξετε;

— Ἐννοεῖς;

— "Ω! Naί! Ἐννοῶ πολὺ καλὰ, ἀφέντη... τί θέλετε νὰ μοῦ δώσετε.

Μὰ δὲν εἶναι στὰ σοβαρὰ... Ἐπειτα καὶ σοβαρὰ ἂν ἦταν τί νὰ τὰ κάνω τὰ χρήματα;

— Θὰ ἐξασφαλίσω τὸ μέλλον σου.

— Ἀλλὰ τὸ μέλλον μου εἶναι ἐξασφαλισμένο. Τρώγω καλὰ, γεύνομαι σὰν κυρία δὲν μοῦ λείπει τίποτε.

Ἀφῆκε κρανιὴν φόβου καὶ ἔνωσε ἱκετευτικὰ τὰ χέρια.

— Θέλετε νὰ μὲ διώξετε;

— Ἐννοεῖς;

— "Ω! Naί! Ἐννοῶ πολὺ καλὰ, ἀφέντη... τί θέλετε νὰ μοῦ δώσετε.

Μὰ δὲν εἶναι στὰ σοβαρὰ... Ἐπειτα καὶ σοβαρὰ ἂν ἦταν τί νὰ τὰ κάνω τὰ χρήματα;

— Θὰ ἐξασφαλίσω τὸ μέλλον σου.

— Ἀλλὰ τὸ μέλλον μου εἶναι ἐξασφαλισμένο. Τρώγω καλὰ, γεύνομαι σὰν κυρία δὲν μοῦ λείπει τίποτε.

Ἀφῆκε κρανιὴν φόβου καὶ ἔνωσε ἱκετευτικὰ τὰ χέρια.

— Θέλετε νὰ μὲ διώξετε;

— Ἐννοεῖς;

— "Ω! Naί! Ἐννοῶ πολὺ καλὰ, ἀφέντη... τί θέλετε νὰ μοῦ δώσετε.

— ΕΡΜΑΝ ΣΟΥΔΕΡΜΑΝ

ΣΑΡΚΑ Κ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

— "Οχι... μόνον... ἂν πεθάνω;

— Τότε θὰ πεθάνω κι' ἐγὼ! εἶπε ἀφελῶς.

— Ἡ ἂν παρουσιασθῇ ἀνάγκη νὰ πάω στὸν πόλεμο!

Ἡ ἐπιμονὴ τῆς ἐκλόνιζε τὶς ἀποφάσεις τοῦ Βολέσλα.

— Κάνε ὅ,τι θέλεις, τῆς εἶπε, ἀλλὰ δέξου αὐτὸ ποὺ σοῦ προσφέρω!

— Καλὰ, ἀφέντη! Ὑπακούω. Ἀλλὰ, τὰ Χριστούγεννα, θὰ σὰς δώσω κι' ἐγὼ ὅ,τι θέλω.

Καὶ ἔφυγε τρέχοντας. Σὲ λίγο ἔσβυσαν νὰ κερία τοῦ δένδρου, καὶ τὸ τραπέζι ἐστρώθη. Ὁ ἀφέντης καὶ ἡ ὑπηρετρία ἐκάθηντο ἀπέναντι.

— Δὲν μπορούμε νὰ μείνωμε γιὰ πάντα μαζί, Ρεγγίνα.

Ἡ Ρεγγίνα εἶχε ἐκεῖνο τὸ βράδυ τὴν ἄδεια νὰ φάη μαζί του καὶ ἡ χαρὰ τῆς ἐκοβε τὴν ὁρεξή.

Εἶχε σηκώσει τὰ πιάτα καὶ μόνον τὰ ποτήρια καὶ τὰ μπουκάλια ἔμεναν ἑπάνω στὸ τραπέζι. Ἐπινε, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν λίγο κρασί καὶ τὸ πρόσωπόν τῆς φλογιζότανε. Κάτω ἀπὸ τὰ μισόκλειστα βλέφαρά τῆς, τὸ ὑγρὸ βλέμμα τῆς διηυθύνετο πρὸς τὸν Βολέσλα.

Ἐκείνη διαρκῶς στὸ κάθισμά τῆς καὶ αἰσθάνετο νὰ πιάνη τὸ σῶμά τῆς νάρχη.

— Ἐκουράσθης, Ρεγγίνα;

Ἀνεκίνησε ζωηρὰ τὸ κεφάλι. Ἡ δειλία τῆς εἶχε διαλυθῇ καὶ ἀστραπὲς ἐφαίοντο, κατὰ διαλείμματα, στὰ μάτια τῆς. Καὶ ἐκεῖνος αἰσθάνετο τὴν φλόγα τοῦ δυνατοῦ κρασιοῦ καὶ ἐθαύμαζε τὶς ὥραιες γραμμὲς τοῦ σώματός τῆς.

Ἐξω, ἡ καταιγὶς ἐμαίνετο. Ὁ ἄνεμος ἐσφύριζε ἀπᾶσις καὶ ἡ στέγη ἔτριζε.

— Τί τρομερὸς καιρὸς! εἶπε ὁ Βολέσλας. Φοβοῦμαι μήπως συμβῇ δυστύχημα.

— Τόσο τὸ χειρότερο! εἶπε ἡ κείνη καὶ ἄρχισε νὰ μιλᾷ χωρὶς νὰ τῆς ἀπευθύνῃ ἐκεῖνος τὸν λόγον.

— Μοῦ φαίνεται, ἀφέντη, ὅτι δὲν κάνετε καλὰ νὰ μὲ περιποιησθε ἔτσι... Ὡς τώρα μόνον βροσιὲς καὶ κτυπήματα μοῦ ἔδιναν... Ὁ πατέρας μου καὶ οἱ ἄλλοι... Δὲν ἀξίζω τίποτα παραπάνω... Μὲ κάνετε νὰ τὸ παίρνω ἀπάνω μου, ἀφέντη, καὶ ἡ ὑπερηφάνεια εἶναι μεγάλο ἐλάττωμα, ὅπως λέει ὁ ἐφημέριος... Θὰ νομίζω στὸ τέλος, πῶς εἶμαι χαμηλὰ πριγκίπισσα καὶ δὲν πρέπει νὰ ἐργάζομαι...

Ἐγέλασε δυνατὰ καὶ ἀφου ἐκτύπησε τὰ χέρια τῆς στὰ γόνατά τῆς, ἐξακολούθησε χαμηλόφωνα σὰν νὰ μιλοῦσε μέσα τῆς.

— Στὸ κάτω—κάτω εἶμαι τάχα ὑπηρετρία. Κάποτε μοῦ φαίνεται πῶς εἶμαι μαγεμένη βασίλοπούλα, καὶ σεῖς ἀφέντη, θὰ μὲ ἐλευθερώσετε... Ἀλήθεια;

Καὶ διὰ μέσου τοῦ ποτηριοῦ τῆς, τοῦ ἔτριξε ἕνα εἰρωνικὸ βλέμμα.

Ἐκεῖνος ἐγέλασε. Ἦταν νύκτα τῶν Χριστουγέννων κι' ἔπρεπε νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ χαρῇ.

Γυρίζοντας ἀπὸ τὸν πόλεμο ὁ νεαρὸς Βολέσλας, γιὸς τοῦ Σράντεν, ἐσταμάτισε στὴν ἐπαύλῃ τῆς κομητείας τοῦ Χάιντε, ὅπου τὸν φιλοξένησαν οἱ παλαιοὶ στρατιῶται τοῦ ποὺ τὸν ἤξεραν μὲ τὸ ὄνομα λοχαγὸς Μπλουμγκαρντ. Κι' ἐκεῖ ἔμαθε ὅτι ὁ χωρικοὸς ἀρνούνητο νὰ τὸν θάψουν. Ὁ πατέρας τῆς εἶχε διατάξει τὴν ὑπηρετρία καὶ ἐρωμένην τοῦ Ρεγγίνα, νὰ δεῖξῃ στοὺς Γάλλους τὸν δρόμον ποὺ τὸν Κυπαρισσιῶν, γιὰ νὰ ἐπιστεῖν κατὰ τὸν Πρώσσον, κι' ὅσοι ἀπ' αὐτὴν τὴν προδοσία, οἱ χωρικοὶ τοῦ ἐκίχησαν τὸν πόλεμον. Ὁ Βολέσλας ὑπέστη καὶ αὐτὸς τὰς συνέπειας τοῦ πατρικοῦ ἐγκλήματος. Ὁ παιδικὸς φίλος τοῦ Μέρκελ τὸν προσέβαλε ἡ Ἐλένη ἡ κόρη τοῦ ἐφημέριου, τὴν ὅποιαν ἀγαποῦσε, τὸν ἀπέφυγε, καὶ, ὑπὸ τὸ βάρος τῆς πατρικῆς καὶ δοσίας ὁ νεαρὸς βαρὼνος πῆγε στὸν πόλεμον, μὲ ἄλλο ὄνομα, ἐπολέμησε, ἠνδραγάθησε, καὶ, λοι-

ΚΑΡΔΙΑ

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

χαγὸς τῆς Ἐθνοφρουρᾶς τώρα, γυρῶσε στὴν πατρικὴ ἐπαύλῃ ποὺ τὴν εἶχαν κάψει οἱ χωρικοὶ, γιὰ νὰ ἐξιλεώσῃ τὸ ἐγκλήμα τοῦ πατέρα του καὶ νὰ θάψῃ τὸν ἄταφο. Κανείς ἀπ' τοὺς χωρικοὺς δὲν θέλει νὰ βοηθήσῃ στὴν ταφὴ τοῦ νεκροῦ προδότη. Κι' αὐτὸς ἀκόμη ὁ ἐφημέριος Γκόλτς—ὁ πατέρας τῆς ἀγαπημένης του—κι' ὁ δήμαρχος Μέρκελ παλῶς ἐπιστάτης τοῦ γέροντος βαρὼνος ἀρνούνται νὰ τὸν βοηθήσουν κι' ἀναγκάζεται νὰ καταφύγῃ στοὺς καλῶνους τοῦ συμπολιτῆς ποὺ τὸν βοηθοῦν μὲν, τοὺ ἐκδηλώνουν ὅμως κι' αὐτοὶ τὴν περιφρόνησιν τοῦ Μένει τώρα στὸν πύργον ἀπομονωμένους ἀπ' ὅλους μὲ μόνην συντροφίαν τὴν Ρεγγίνα κι' ἀναζητεῖ στὰ ἔγγραφα τοῦ πατέρα του κάτι ποὺ νὰ ἐλαφρύνῃ τὴ θέσιν του. Μαθαίνοντας ὅμως ἀπ' τὴν Ρεγγίνα ὅτι τὶς λεπτομερεῖες τῆς προδοσίας ἐγκαταλείπει τὶς προστάθειές του.

— Πιστεύεις λοιπὸν στὰ παραμύθια;

— "Οχι, ἀφέντη! εἶπε γελώντας. Μὰ ὅταν ζῇ κανεὶς μόνος, ὅταν κάνῃ μακρινοὺς δρόμους σὰν καὶ μένα, πρέπει νὰ σκέπτεται κάτι...

Ὅταν πέφτῃ βροχὴ καὶ φυσᾷ ἄνεμος... Ἀκούτε τὸ μουγκρητὸ τοῦ αὐτοῦ τῆς στιγμῆς...

Ἀ! ἂν ἦμουνα στὸ δρόμον... Πολλὲς φορὲς, ἦμουνα στὸ δρόμον μὲ τέτοιον καιρὸ, καὶ δὲν τὸ καταλάβαινα...

Ὅταν ἐμπαίνα στὸ δάσος ἔλεγα. «Θέλεις νὰ εἰσαι, βασίλισσα καθισμένη σὲ χρυσοῦ θρόνον, ἢ προτιμᾷς νὰ γίνῃς Παναγία, ἢ γιὰ τὴν τοῦ Σατανᾶ γιὰ νὰ κάψῃς μὲ θειάφι τοὺς χωριάτες τοῦ Σράντεν, ἢ ὠραία κυρία;

Σταμάτησε.

— Καὶ λοιπὸν;

Ἐφάνη στενοχωρημένη κάπως.

— Δὲν τὸ λέω, εἶναι πολὺ κοντό... Γιὰ νὰ μὴ πολυλογῶ, φαντάζομαι ὅτι εἰμαι ὅ,τι μοῦ ἀρέσει καὶ ἔτσι φθάνω στὸ τέλος τοῦ δρόμου, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω, σὰν νὰ ἐπιπετάξῃ στὸν ἄερα. Πολλὲς φορὲς, μάλιστα, μοῦ φαίνεται πῶς πετῶ σ' ἀληθινὰ, ἀφέντη. Ὅλο τὰ πράγματα στὴ ζωὴ δὲν μοιάζουν μὲ παραμύθια;

Τὴν παρατηροῦσε μὲ περιέργεια καὶ θαυμασμόν συγχρόνως, σὰν νὰ τὴν ἔβλεπε πρώτη φορὰ.

Καὶ πράγματι, ἦταν ἡ πρώτη φορὰ, κατὰ τὴν ὁποίαν ἔβλεπε τὴν ψυχὴν τῆς, χάρις στὸ κρασί, ποὺ τῆς ἔβλεπε τὴν γλῶσσαν. Ἐννοοῦσε τώρα πολλὰ πράγματα, τὰ ὅποια ἔως τότε, τοῦ ἐφάνιντο ἀνεξήγητα.

— Εὐτυχισμένο πλάσμα! ἐψιθύρισε.

— Τὸ πιστεύω! εἶπε ἐκεῖνη, στηρίζοντας τοὺς ἀγκῶνας ἑπάνω στὸ τραπέζι καὶ βυθίζοντας τὸ βλέμμα τῆς στὰ μάτια του. Εἶμαι εὐτυχὴς, ποὺ εἶμαι καθισμένη ἔδω, κοντὰ σας, ποὺ μοῦ φέρεσθε σὰν νὰ εἶμαι ἄνθρωπος καὶ ὄχι σκύλος. Δὲν εἶναι Παράδεισος αὐτό;...

Πιστεύετε πῶς θὰ πάω ποτὲ στὸν Παράδεισον;... δὲν τὸ πιστεύω... εἶμαι μὴ παληογυναίκα... Στὸ κάτω-κάτω δὲν μὲ μέλλει... Ἡ Κόλασις εἶναι καλλίτερα... Ἐκεῖ εἶναι ἡ θέσις μου... Ὁ ἐφημέριος ἔλεγε πάντοτε πῶς εἶμαι διαβόλισσα καὶ δὲν μὲ πείραζε... Γιατί νὰ μὲ πείραζῃ; Ἦμουνα βιαβόλισσα καὶ ἡ Ἐλένη ἦταν ἄγγελος... Δὲν ἐμοιάζε μ' ἄγγελουδι, ἀφέντη... Τόσο κόκκινη, τόσο ἄσπρη, μὲ τὰ μάτια τόσο γαλανά... Εἶχε πάντοτε κορδέλλες στὸ κεφάλι καὶ στὸ λαιμὸ καὶ μοσχοβολοῦσε ἀπὸ τὴν πᾶστρα.

Ὁ Βολέσλας ἔκανε κίνημα στενοχώριας. Δὲν ἔπρεπε ν' ἀφήσῃ, τὴν μεθυσμένην ἐκείνην γυναίκα νὰ μιλᾷ γιὰ τὴν ἀγαπημένην

— Εἰρῶ, ἔξακο- λούθησε ἐκεῖνη, ὅτι πολλὲς πριγκίπισσες ἐγιναν βάρσχοι καὶ ὁ κόσμος τὶς πετροβολοῦσε... Ἐκεῖνες ὅμως ἦσαν πριγκίπισσες...

— Πιστεύεις λοιπὸν στὰ παραμύθια;

— "Οχι, ἀφέντη! εἶπε γελώντας. Μὰ ὅταν ζῇ κανεὶς μόνος, ὅταν κάνῃ μακρινοὺς δρόμους σὰν καὶ μένα, πρέπει νὰ σκέπτεται κάτι...

Ὅταν πέφτῃ βροχὴ καὶ φυσᾷ ἄνεμος... Ἀκούτε τὸ μουγκρητὸ τοῦ αὐτοῦ τῆς στιγμῆς...

Ἀ! ἂν ἦμουνα στὸ δρόμον... Πολλὲς φορὲς, ἦμουνα στὸ δρόμον μὲ τέτοιον καιρὸ, καὶ δὲν τὸ καταλάβαινα...

Ὅταν ἐμπαίνα στὸ δάσος ἔλεγα. «Θέλεις νὰ εἰσαι, βασίλισσα καθισμένη σὲ χρυσοῦ θρόνον, ἢ προτιμᾷς νὰ γίνῃς Παναγία, ἢ γιὰ τὴν τοῦ Σατανᾶ γιὰ νὰ κάψῃς μὲ θειάφι τοὺς χωριάτες τοῦ Σράντεν, ἢ ὠραία κυρία;

Σταμάτησε.

— Καὶ λοιπὸν;

Ἐφάνη στενοχωρημένη κάπως.

— Δὲν τὸ λέω, εἶναι πολὺ κοντό... Γιὰ νὰ μὴ πολυλογῶ, φαντάζομαι ὅτι εἰμαι ὅ,τι μοῦ ἀρέσει καὶ ἔτσι φθάνω στὸ τέλος τοῦ δρόμου, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω, σὰν νὰ ἐπιπετάξῃ στὸν ἄερα. Πολλὲς φορὲς, μάλιστα, μοῦ φαίνεται πῶς πετῶ σ' ἀληθινὰ, ἀφέντη. Ὅλο τὰ πράγματα στὴ ζωὴ δὲν μοιάζουν μὲ παραμύθια;

Τὴν παρατηροῦσε μὲ περιέργεια καὶ θαυμασμόν συγχρόνως, σὰν νὰ τὴν ἔβλεπε πρώτη φορὰ.

Καὶ πράγματι, ἦταν ἡ πρώτη φορὰ, κατὰ τὴν ὁποίαν ἔβλεπε τὴν ψυχὴν τῆς, χάρις στὸ κρασί, ποὺ τῆς ἔβλεπε τὴν γλῶσσαν. Ἐννοοῦσε τώρα πολλὰ πράγματα, τὰ ὅποια ἔως τότε, τοῦ ἐφάνιντο ἀνεξήγητα.

— Εὐτυχισμένο πλάσμα! ἐψιθύρισε.

— Τὸ πιστεύω! εἶπε ἐκεῖνη, στηρίζοντας τοὺς ἀγκῶνας ἑπάνω στὸ τραπέζι καὶ βυθίζοντας τὸ βλέμμα τῆς στὰ μάτια του. Εἶμαι εὐτυχὴς, ποὺ εἶμαι καθισμένη ἔδω, κοντὰ σας, ποὺ μοῦ φέρεσθε σὰν νὰ εἶμαι ἄνθρωπος καὶ ὄχι σκύλος. Δὲν εἶναι Παράδεισος αὐτό;...

Πιστεύετε πῶς θὰ πάω ποτὲ στὸν Παράδεισον;... δὲν τὸ πιστεύω... εἶμαι μὴ παληογυναίκα... Στὸ κάτω-κάτω δὲν μὲ μέλλει... Ἡ Κόλασις εἶναι καλλίτερα... Ἐκεῖ εἶναι ἡ θέσις μου... Ὁ ἐφημέριος ἔλεγε πάντοτε πῶς εἶμαι διαβόλισσα καὶ δὲν μὲ πείραζε... Γιατί νὰ μὲ πείραζῃ; Ἦμουνα βιαβόλισσα καὶ ἡ Ἐλένη ἦταν ἄγγελος... Δὲν ἐμοιάζε μ' ἄγγελουδι, ἀφέντη... Τόσο κόκκινη, τόσο ἄσπρη, μὲ τὰ μάτια τόσο γαλανά... Εἶχε πάντοτε κορδέλλες στὸ κεφάλι καὶ στὸ λαιμὸ καὶ μοσχοβολοῦσε ἀπὸ τὴν πᾶστρα.

Ὁ Βολέσλας ἔκανε κίνημα στενοχώριας. Δὲν ἔπρεπε ν' ἀφήσῃ, τὴν μεθυσμένην ἐκείνην γυναίκα νὰ μιλᾷ γιὰ τὴν ἀγαπημένην

— Εἰρῶ, ἔξακο- λούθησε ἐκεῖνη, ὅτι πολλὲς πριγκίπισσες ἐγιναν βάρσχοι καὶ ὁ κόσμος τὶς πετροβολοῦσε... Ἐκεῖνες ὅμως ἦσαν πριγκίπισσες...

— Πιστεύεις λοιπὸν στὰ παραμύθια;

— "Οχι, ἀφέντη! εἶπε γελώντας. Μὰ ὅταν ζῇ κανεὶς μόνος, ὅταν κάνῃ μακρινοὺς δρόμους σὰν καὶ μένα, πρέπει νὰ σκέπτεται κάτι...

Ὅταν πέφτῃ βροχὴ καὶ φυσᾷ ἄνεμος... Ἀκούτε τὸ μουγκρητὸ τοῦ αὐτοῦ τῆς στιγμῆς...

Ἀ! ἂν ἦμουνα στὸ δρόμον... Πολλὲς φορὲς, ἦμουνα στὸ δρόμον μὲ τέτοιον καιρὸ, καὶ δὲν τὸ καταλάβαινα...

Ὅταν ἐμπαίνα στὸ δάσος ἔλεγα. «Θέλεις νὰ εἰσαι, βασίλισσα καθισμένη σὲ χρυσοῦ θρόνον,

της κινητής γεφύρας, το πρωί της Πρωτοχρονιάς. Δεν έκασα λαβή τον άπειρητικό τόνο του έγγραφου, και έσκέπτετο τί νύ τον ή-
θελαν τάχα, αφού είχε θάψει πιά τον ύπολοχαγό Μπάουμγκαρντ.
υπό το καταραμένο όνομα του βαρώνου Σράντεν και φοβόταν
να μιλά τελευταία φοβερή δοκιμασία. Θά μπορούσαν να τον
θεωρήσουν και ως λιποτάκτη και να τον τιμωρήσουν με τις βα-
ρύτερες ποινές που ούσαν με λίγη κακή θέληση να χαρακτηρί-
σουν ως εγκληματία και το ψευδώνυμό του. Μπορούσαν να τον πα-
ραπέμψουν εις το στρατοδικείο χωρίς να έχ, δικαίωμα να θεω-
ρήσει τον έαυτόν του άδικημένο. Και ο γυιός του Βαρόνου Σράν-
τεν δεν έτρεπε να περιμένη επίδειξιαν.

Για μιá στιγμή έσκέφθη να δρατετεύσει, αλλά, σύντομα όμως
άπερριψε την ιδέα αυτήν.

Είχε τόσες φορές περιπαρήσει τον θάνατον και ούτε άξιζε βε-
βαίως τον κόπον να προσπαθήσει να σώσει την άθλια του
υπαρξιν.

Και τί θά έγίνετο ή Ρεγγίνα; 'Η καρδιά του έσκιρτούσε ό
ταν συλλογιότανε την δυστυχισμένη γυναίκα.

Καί το πρωί, της κρίσιμης ήμέρας, έσηκώθη άνήσυχος. Έτα-
κτοποίησε τα χαρτιά του, έξηφάνισε κάθε τι που δεν έπρεπε να,
πέσει σε ξένα χέρια. Κι' όταν ή Ρεγγίνα ήλθε, φέροντας το γεύμα
θέλησε για μιá στιγμή να της ειπή τί
συνέβαινε.

Αλλά γιατί να της προκαλέσει συγ-
νησιν; Μά ένα γραμματάκι μπορούσε
να την είδοποιήσει κατόπιν.

Και έγραψε: «Αν δεν έπιστρέψω ά-
πόψε, είναι πιθανόν να μη με ξαναδής
ποτέ πιά. Έρώτησε εις το Βατατε-
στάιν την πρωτεύουσιν της περιφε-
ρείας. Θά μάθης για την τύχη
μου.

«Σε συμβουλεύω να φύγης άμέ-
σως από το Σράντεν. 'Η δωρεά μου
έσασφαλίζει την ζωή σου. Προσθέ-
τω εις αυτήν ό,τι μου μένει. Χαίρε
και εύχαριστώ»

Έτο'σθέτησε την έπιστολήν σε
μέρος καταφανές για να την βρή ή
Ρεγγίνα την ώρα που θά διώχθωνε
το κρεβάτι του.

Μπροστά στην κινητή γεφύρα,
έπεριμέναν καμιά δεκαριά παιδιά
και άμα τον είδαν άρχισαν να τρέ-
χουν προς το χωριό φωνάζοντας.

Η αίθουσα του καπηλείου ήταν
γεμάτη κόσμον. Όλοι ήθελαν να
παραστούν στην πτώσιν του τελευ-
ταίου των βαρώνων του Σράντεν.

Είχαν περάσει τρείς μήνες από
τότε που οι πατριώτες του χωριού,
έρεθιζόμενοι από τον Μέρκελ, είχαν
υποβάλλει, σιάς άρχας άναφοράν, διά
της όποιας κατήγγελλαν τον άρχοντά
των. Και ήρχιζαν ν' άπελπίζωνται
όταν ήλθεν ή μεγάλη είδησις.

Όλοι έπεριμέναν να ιδούν την δίκην του βαρόνου. Οι πα-
λαιόι στρατιώται φορούσαν τις στολές των και όλοι ήσαν μεθυ-
σμένοι.

Κατά την μιá, ήλθε ό Βασίλ. Έπίτροπος και κατέλυσεν εις
το σπίτι του έφημερίου, όπου τον ύπεδέχθησαν οι Μέρκελ, πατέ-
ρας και γυιός. Και λίγο πριν από τις δύο, ό επίτροπος έπήγε στο
καπηλειό.

Ο κ. δέ Κροτκάιμ, ήταν ύψηλός, ισχνός και είχεν άρήϊν
το ύψος.

Ήταν, πρό παντός, πατριώτης ένθουσιώδης και πολεμοχαρής.
Πολύ πρό της προσδοσίας, φερνόνταν έχθρικά προς την την οι-
κογένειαν των Σράντεν.

Βοή μίσους ύπεδέχθη τον Βο'έσλαν, ό όποιος όταν έπλησίαζε
έβριζε ένα βλέμμα προς το παράθυρον του σιτιού του έφημερίου
και ένόμιζεν ότι είδε εκεί μιá μορφή προσφιλή, που του χα-
μογέλασε.

Ο δέ Κροτκάιμ είχε δίπλα του τον πατέρα Μέρκελ και τον
έφημερίον.

Ο γυιός Μέρκελ, όρθιος, στην γωνία της αίθουσας, έβριχνε
βλέμμα οίκτου προς τον Βο'έσλαν.

Κατά την έπίσημη έκείνην στιγμήν, ό Βο'έσλας αισθάνθη ύ-
πνληφάνεια. Ήταν μένος εκεί και είχε όλους έναντιόν του.

Κάποιος από το πλήθος του άπηύθυνε μιá βρισιά. Οι άλλοι
έγέλασαν.

— Είναι για τον πατέρα του, που του κάνουν αυτά! είπε ό
Μέρκελ στον έπίτροπο με προσποιητήν συμπάθειαν.

— Αφού μ' έκυλέσατε εδώ, είπεν ό Βο'έσλας, άπειτώ να με
πραστατεύσετε από τις βρισιές του όχλου!

— Ο έπίτροπος έχαμήλωσε το βλέμμα και είπε.

— Ήσυχία, κύριοι. Θά διώξω εκείνους που διαταράσσουν
την τάξιν.

Και άνοιξε ένα μεγάλο πράσινο χαρτοφυλάκιο. Πίσω του ήνας
γραφεύς έτοιμάζετο νή γράψη.

Ο Βασιλικός Έπίτροπος άπηύθυνε τις τυπικές έρωτήσεις, με
ψυχροτάτην άβρότητα.

— Πού έμένετε έως σήμερα;

Ο Βο'έσλας άνέφερε το διάφορα μέρη, διό των όποιων
διηλθεν.

— Ο λόγος σας είναι ιερός, κύριε βαρώνε. Άλλ' έχετε άπο-
δείξεις αυτών που λέτε;

— Όχι!

— Αί πληροφορία σας άναφέρονται μέχρι
του έτους.

— Μέχρι της άνοίξεως του 1813.

— Και έπειτα;

— Έπειτα κατετάχθηκα στο στρατό.

— Μπορείτε να προσάγαγετε τη
άπόδειξιν αυτού;

— Όχι!

— Λυπηρόν... Το όνομα Σράν-
τεν, δεν ύπάρχει πουθενά.

— Υπηρετήσα υπό άλλο ό-
νομα!

— Το όνομα Μπάουμγκαρντ;

— Μάλιστα.

— Γιατί;

Ο Βο'έσλας εδάγκασε να χει-
λη του.

— Το άληθινό μου όνομα θά
δημιουργούσε δυσκολίες.

— Γιατί έθίγετο από φήμες, τις ό-
ποιες δεν ήμουν εις θέσιν να διαψεύσω.

— Ποιές φήμες;

— Προφανώς ό άνθρωπος εκείνος ζη-
τούσε να τον έξευτελίση.

— Τις έξερετε! είπε ό Βο'έσλας
σφίγγοντας τα δόντια!

— Έν τούτοις, σάς παρακαλώ να
μου άπαντήσετε.

— Άρνούνμαι!

Μετάξυ των θεατών άκούσθησαν γέ-
λια.

— Τελειώνετε! Άς συλληφθώ! ά-
κούσθη μιá φωνή.

Ο Βασ. Έπίτροπος έστράφη προς τον γραφέα.

— Έσημειώσατε την άρνησιν;

— Μάλιστα! είπε ό γραφέας.

Και ό Βασιλικός Έπίτροπος γύρισε προς τον Βο-
λέσλαν.

— Έπιτρέπετε να σας έρωτήσω, σε ποιό σύνταγμα ύπη-
ρετήσατε;

Ο Βο'έσλας έδωσε τις σχετικές πληροφορίες και άνέφερε μερι-
κούς από τους στρατιώτες του.

— Και προβιβάσθηκα σε άξιωματικόν;

— Ναι!

— Ο λόγος σας είναι σεβαστός, κύριε βαρώνε; Έχετε όμως
άποδείξεις;

— Όχι!

— Να σημειωθώ ή παράλειψις αυτή. Κατόπιν μετετέθητε
στην Έθνοφυλακήν; Για ποίον λόγον;

Ο Βο'έσλας έδειξε τον παλαιόν παιδικόν του φίλον.

— Γιατί δεν ήθελα να συναντώμαι μ' αυτόν.

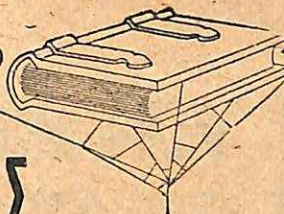
Ο Εθύνχιος έγέλασε και είπε.

— Βέβαια... ή άπάτη θ' άπεκαλύπτετο.

Ο Βασ. Έπίτροπος με μιá χειρονομία του έπέβαλε σιγήν.
(Άκολουθεί)

ΠΑΝΘΕΟΝ

Το περιώριο

της Ιστορίας

ΟΙ ΠΕΡΙΦΗΜΟΤΕΡΕΣ

Η άγαπημένη του Νέλσωνος.

«Πώς ήθελα να είμαι ώραία και ν' άγαπηθώ πολύ!» Δεν εί-
ναι σπάνιον ν' άκούση κανείς αυτή τη φράση από το στόμα μερι-
κων κοριτσιών που όνειρεύονται τον μοιραϊόν και όρμητικόν έ-
ρωτα. Έν τούτοις, αν τα ρομαντικά αυτά κεφαλάκια ήξεραν όλη
την έρωτική ζωή των περιφήμων γιό την όμορφιά τους γυναι-
κων, θάλλαζαν γνώμη.

Γιατί φαίνεται ότι ό έρωτας που είναι άνακούφισις κι' ευτυ-
χία για τον πολύν κόσμο, εύχαριστιέται να παίξη άσχημα παιγνί-
δια στις «μοιραίες». Έπειτα από μιá σύντομη λομπρά περίοδο,
τις σπρώχνει στην άθλιότητα και την καταστροφή. Και γεμίζει τη
ζωή τους με άλμα και έξευτελισμούς.

Η Αίμυ Λουό, π. χ. ή γυναίκα που έχινε σύζυγο του λόρδου
και πρεσβευτού Ουίλλιαμς Χάμιλτον, ήταν
μιá χωρική από την κομητεία του Τσίστερ.

Όταν έπήγε στο Λονδίνο, σε ήλικία 16
χρόνων, έπροκάλεσε κατάπληξη και θαυμα-
σμό με την καλλονή της. Είχε άφθονα κα-
στανά μαλλιά, μεγάλα γαλάζια μάτια, χείλη
κοραλλένια, δόντια κατάλευκα και δέρμα
βελούδινο. Ό,τι χρειαζόταν δηλαδή για
να τραβήξει την προσοχή των άνδρων.

Στην άρχή συνήνησε κάποιον που μυ-
ρίστηκε τη μελλοντική της εξέλιξη και θέ-
λησε να την μορφώσει κατ'αλληλώς. Σε μι-
κρό χρονικό διάστημα ή νεαρή χωρική είχε
γίνει άφθαστη στη σκληρή τέχνη της
υποδουλώσεως του άνδρικού φύλλου. Σ'
αυτό την βοήθησε πολύ κι' ή φυσική λε-
πτότης του πνευμάτός της.

Αργότερα παντρεύτηκε με τον λόρδο
Χάμιλτον, πρεσβευτή της Άγγλιας στο Βα-
σίλειο της Νεαπόλεως. Κι' άπετέλεσε ένα
σπάνιο ζωντανό κόσμημα στη Βασιλική έ-
κείνη Αύλη, ως την ήμέρα που έφθασε
στη Νεάπολι ό ναύαρχος Νέλσων με τον
στόλον του.

Ο Νέλσων ήταν τότε σαράντα έτών
μόλις, αλλά φορτωμένος με τη δόξα των
ναυμαχιών και... άμάθητος από έρωτα. Το
όψιμο πάθος του προς τη Λαίδη Χάμιλτον
τον παρέσυρε έντελώς. Ένείνη, έγκαταλεί-
ποντας τον σύζυγό της, άκολούθησε στην
Άγγλία τον έραστή της.

Όταν ό Νέλσων σκοτώθηκε στη ναυμα-
χία του Τραφαλγάρ, ή Λαίδη άρχισε να
περνά μιάν οργιώδη ζωή, που πολύ γρή-
γορα έμάρανε την καλλονή της. Κι' όταν ή άθλιότης άρχισε να
χτυπά την πόρτα της, άναγκάστηκε να πουλήσει τα έρωτικά γράμ-
ματα του Νέλσωνος. Έπί τέλους, έπέθανε, μόνη κι' έγκαταλείμ-
μένη σ' ένα νοσοκομείο του Καλαί.

Οι δύο πριγκίπισσες.

Η ώραϊοσάτη πριγκίπισσα Λουίζα της Σαξωνίας, θά άνέβαι-
νε στο θρόνον, αν δεν έγνώριζε τη φλόγα του πάθους Άνήσουχ
έκ φύσεως, μη μπορώντας να ύποφέρει την σύλική ένθυμοτυπία,
άνειχτήσε την ευτυχία σ' έναν έλεύθερον έρωτα. Άλλό δεν την
βοήκε. Ηθελε να την βρή με κάθε θυσία. Έφυγε για τη Φλω-
ρεντία όπου παντρεύτηκε με τον διάσημο μουσουργό Τοζέλλι.
Και πάλιν όμως, δεν ευτύχησε όπως ποθούσε και χώρισε από
τον σύζυγό της, λόγω άσυμφωνίας χαρακτήρων. Η όμορφιά της
έσβυσε. Έπέρασαν χρόνια θλιβερά... Τώρα, ή πριγκίπισσα, της
όποιας οι μυθιστορηματικές περιπέτειες άπησχόλησαν άλλοτε τις
έφημερίδες όλου του κόσμου, ζή μόνη, πτωχή κι' έγκαταλείμ-
μένη στις Βρυξέλλες.

Μιά άλλη πριγκίπισσα, περίφημη για την καλλονή της, ή Λου-
ίζα του Κοβούργου, έγκατέλειψε τον σύζυγό της κι' άκολούθησε

ΠΑΝΘΕΟΝ

“ΜΟΙΡΑΙΕΣ,, ΓΥΝΑΙΚΕΣ

έναν τυχοδιώκτη, έλπιζοντας να δημιουργήση κοντά του νέα ζωήν
έλεύθερη κι' ευτυχισμένη. Άλλά ό ένοχος αυτός έρωτας της πιο-
σέφερε μόνον ταπεινώσεις κι' άπογοητεύσεις. Μόνη, σε άθλια
κατάσταση, έγύρισε τον κόσμο, ζώντας από την έλεημοσύνη των
φιλανθρώπων, έως ότ υ ή οίκογένειά της την έλυπήθηκε και της
προσέφερε ένα άσυλο, όπου πληρώνει τώρα τις συνέπειες μιáς
στιγμιαίας τρέλλας της.

Από τον θρόνο στο δρόμο

Και ή Δόλα Μοντέξ... Όραία σαν θεά, τολμηρή, άποφασιστι-
κή, έτοιμη για το κάθε τι, δεν μπορούσε παρά να ύποδουλώσει
κάθε άνδρα της έποχής της.

Η Ιστορία της είναι κοινή. Γεννήθηκε στις Ίνδιες και σπού-
δασε στη Σκωτία όπου έγνώρισε έναν νεαρό φοιτητή, τον Τζέιμς

Τόμας. Τόν άγάπησε τρελλά και τόν παν-
τρεύτηκε για να νομιμοποιήσει τις στενές
σχέσεις των. Έπειτα έφυγε μαζί του για
τις Ίνδιες.

Δεν άφγησε όμως να τον βαρεθώ, και να
κουρασθώ από την οικογενειακή ζωή. Άκο-
λούθησε λοιπόν έναν έραστή της. Άγγλον
άξιωματικό, αλλά και αυτόν τον έγκατέλει-
ψε μόλις έφθασαν στην Εύρώπη.

Έγινε κατόπιν χορεύτρια Ισπανικών χο-
ρών. Το Παρίσι, το Λονδίνο, ή Βαρσοβία
και το Βερολίνο την έθαύμασαν και την
έχειροκορότησαν... Έπί 10 χρόνια έσκόρπησε
γύρω της τον έρωτα, έπέρασε από άμέτρη-
τες άγκαλιές, έσκανδάλισε όλον τον κόσμο,
έως ότου στο Μόναχον, κατόρθωσε να κατα-
κτήσει την καρδιά του βασιλέως της Βαυ-
ρίας Λουδοβίκου.

Έγινε έννοουμένη του και κόμησσα του
Λάντσφιλντ. Με την άνυπόφορη όμωσ ύπε-
ρηφάνειά της, έπροκάλεσε τόσο μίσος στον
λαό, ώστε ό βασιλεύς άναγκάστηκε να την
διώξη.

Από εκείνη την ήμέρα ή τύχη την έγ
κατέλειψε. Τα τεράστια χρήη της την άνάγ-
χασαν ν' αλλάξη τόν... άέρα της, καινά φύγη
για την Άμερική. Άλλά ό στρατός των δα-
νειστών της την έκυνήγησε ως εκεί και την
έτροβήσε στα δικαστήρια.

Έπί τέλους προσεβλήθη από μιá φρικτή
άσθένεια και πέθανε σ' ένα μικρό νοσοκο-
μείο, λίγες μέρες προτού εκδοθώ ή όριστική
δικαστική άπόφασις έναντιόν της.

Η ώραία Κλάρα και ό Τσιγγάνος.

Πρό 20 χρόνων ή ώραϊοτάτη πριγκίπισσα Καρσμάν.—Κλάρα
Μπάρντ—έδραπέτευσε από τον πύργο του σύζυγου της, για ν' ά-
κολούθησει τον τσιγγάνο Ρίγκο που την είχε θέλξει με τοίς μα-
γευτικούς ήχους του βιολιού του. Έπί άρχετούς μήνες, οι έφημε-
ρίδες όλου του κόσμου ήσχολήθησαν με το σκάνδαλο.

Η Κλάρα Μπάρντ, όπως τόσες άλλες άμερικανίδες, είχε άνταλ-
λάξει τα εκατομμύρια της με το πριγκηπικό στέμμα μιáς άρχαίας
γαλλικής οικογενείας. Τώρα ένθυσίαζε το στέμμα αυτό προς χάριν
ένός τσιγγάνου... Από πραγματικόν έρωτα; Όχι! Μάλλον από
μιá παροδική ιδιοτροπία.

Όποσδήποτε, όλοι έθεώρησαν τον Ρίγκο ως τον μοιραϊόν άν
δρα για τον όποιον μιá γυναίκα της άριστοκρατίας δεν είχε διατά-
σει να χάση το πάν και να άψηφήση τη γενική κατακραυγή. Έ-
κκλοφορούσαν παντού κατ'—προστά, οι όποιες τον άπεικονίζαν
έπιβλητικόν, με την ώραϊαν πριγκηπισσα ύποταγμένη μπροστά
του. Ο Τσιγγάνος και ή άμερικανίς έζησαν όλίγο καιρό μαζί, έως
ότου βαρέθηκαν ό ένας τον άλλον και έχώρισαν. Ο καθένας των
έτραβήξε το δρόμο του και κανείς πιά δεν άκουσε να γίνεται λό-
γος γι' αυτούς.

1875

Η μόνη αδυναμία του ήταν η όμορφη γυναίκα του

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ

Ο συνταγματάρχης Ουίλλιαμ Δίνκολν, ήταν τύπος υποδειγματικού στρατιώτου. Πιστός στο καθήκον του, μέχρισχολαστικότητα, είχε αποσπείρει την γενική εκτίμηση και των σεβασμιών και το όνομά του ανέφερε το πάντα απ' όλους με τα πιο κολακευτικά εγκώμια.

Ο Ουίλλιαμ

να νολακευόταν απ' τους πολλούς επαίνους, δεν έπηρεαζόταν όμως απ' αυτούς, αλλά εφρόντιζε πάντα να εκτελή το καθήκον του αδιάφορος προς όλα ευνοϊκά σχόλια. Η μόνη αδυναμία του ήταν η γυναίκα του, η όμορφη Έλισάβετ που την αγαπούσε μ' εξαιρετικό πάθος και προσπαθούσε να μην της χαλά ποτέ το χατίρι, εστώ κι' αν καμμιό φορά έφθανε τα όρια της παράλογης απαιτητικότητας.

Η Έλισάβετ έδειχνε ότι αγαπούσε κι' αυτή τον άνδρα της, αν και ήταν πολύ φιλάρεσκη και ματαιόδοξη.

Της άρεσαν τα θέατρα, οι πολυθρόνες, νυκτερινές διασκεδάσεις κι' οι λαμπρές κοσμικές συγκεντρώσεις, κι' επειδή ο άνδρας της δεν μπορούσε να την συνοδεύει πάντα, είχε αναλάβει αυτήν την φροντίδα, ο λοχαγός Σάμ Πήτερ υφιστάμενος του συνταγματάρχου και στενός του φίλος.

Η σχεδόν καθημερινή εμφάνισή του κομψού λοχαγού δίπλα στην όμορφη Έλισάβετ είχε αρχίσει να συζητείται με δυσμενή σχόλια στους κοσμικούς κύκλους, και σε λίγο καιρό όλοι ήταν πεπεισμένοι ότι κάτι περισσότερο από μια άλλη φίλη έβρισκε τον νεαρό αξιωματικό με την χαριτωμένη σύζυγο του ανωτέρου του. Και το βέβαιον ήταν ότι η κακογλωσσία του κόσμου, σ' αυτήν την περίπτωση δεν είχε άδικο. Ο Πήτερ και η Έλισάβετ, αγαπιόταν. Ο ένας δεν ζούσε παρά για τον άλλον, κι' η μόνη τους χαρά ήταν να βρίσκονται μαζί σ' απόμακρα μέρη.

Ο Ουίλλιαμ, που είχε απεριόριστη εμπιστοσύνη στην γυναίκα του και στον λοχαγό, δεν υποψίασθηκε τίποτε. Άλλωστε οι δυο έρωτευμένοι κατ'όρθοναν, μπροστά του τουλάχιστον, να κρατούν τόσο έντεχνα τα προσχήματα, ώστε να μην υπάρχει τίποτε, που θα μπορούσε να γεννήσει τις υπονοίες στο μυαλό, του προδομένου συζύγου.

Κι' η Έλισάβετ κι' ο Σάμ ήταν έτοιμοι ευτυχώς, γιατί μπορούσαν ανενοχλητοί να παραδίδονται στην χαρά του φλογερού έρωτά τους.

Μα τα πράγματα άλλαξαν μια μέρα. Κάποιος άλλος στρατιώτης, ο Στάνλεϋ, συνήντησε σ' ένα υποπο κέντρον την Έλισάβετ και τον Σάμ και θεώρησε καθήκον του, να το πη στον άφελη συνταγματάρχη.

Ο Ουίλλιαμ δεν είχε κανένα λόγο ν' αμφιβάλει για την ειλικρίνεια του φίλου του. Σκέφτηκε όμως ότι έπρεπε να παρακολουθή την γυναίκα του και τον λοχαγό, για να βεβαιωθεί διδώς για την αλήθεια της καταγγελίας πριν αποφασίσει με ποιο τρόπο θ' αντιμετώπιζε την καταστροφή της συζυγικής του ευτυχίας και την προσβολή της τιμής του.

Πράγματι, χωρίς οι δυο έρωτευμένοι να το υποπτεύονται, ο συνταγματάρχης έγινε η σιωπηλή και αχώριστη σκιά τους, και δεν

αργήσε να διαπιστώσει με φρίκη ότι η γυναίκα του πραγματικά τον άπατούσε!

Τό τί έγινε μέσα στην ψυχή του, δεν μπορεί να περιγραφεί. Γκρεμίστηκαν όλα τα όνειρα του κι' η σκληρή πραγματικότητα διέλυσε τα όνειρα της ευτυχίας του.

Όστε η Έλισάβετ δεν τον αγαπούσε; Τον κοροϊδευε, για να γλεντά με τον άραιο έραστή της, τον δυνειδίτο υφιστάμενό του που του ανταπέδιδε τόσο πρόστυχα τη στοργή και την υποστήριξη του. Είχε υποχρεωθεί λοιπόν αυτός να παίξει τόσον καιρό τον γελοίο ρόλο του άπατωμένου συζύγου;

Όταν η πρώτη έψαξις του πληγωμένου εγωισμού του, υπεχώρησε και η ήρεμη ξαναγύρισε πάλι στο ταραγμένο μυαλό του, ο Ουίλλιαμ άρχισε να αντιμετωπίζει το δυστύχημά του με την ψυχραιμία που επέβαλλε η κοινωνική του θέσις, και η υποχρέωσις νομιά του. Έπρεπε προ πάντων ν' αποφυγή το σκάνδαλο, που όχι μόνο δεν έπρόκειτο να του δώσει καμμιό ικανοποίηση, αλλά και θά ώλοκληρώνε την καταστροφή.

Και με τις σκέψεις αυτές κατέληξε στο συμπέρασμα ότι, η μόνη λύσις που του έμενε να δώσει στην συζυγική του τραγωδία, ήταν να χωρίσει τους δυο έραστές με τρόπο, όσο το δυνατόν πιο ήσυχο. Κι' ίσως—ποιός μπορούσε να το ξέρει;—με τον καιρό η λήθη να σκέπαζε κάθε ανάμνηση του δράματος και η ευτυχία να ξαναγύριζε στην οικογενειακή του στέγη.

Ο Ουίλλιαμ διέθετε άφθονα μέσα και δεν άργησε να επιτύχει εκείνο που ήθελε. Κι' ένα πρωί, ο λοχαγός έντελώς άπορόπτα έσπασε της Καλκούτας των Ίνδιαν.

Η τρομερή διαταγή άφησε τον Σάμ κεραυνόπληκτον. Θα πήγαινε, λοιπόν, στις μακρινές Ίνδιες; Θα εγκατέλειπε για πάντα, ίσως, το αγαπημένο αυτό περιβάλλον που έκλεινε τη μοναδική ευτυχία που ύπληχε γι' αυτόν στον κόσμο;

Ο νους του σταματούσε στην Έλισάβετ. Η όμορφη αυτή γυναίκα, θά χανόταν οριστικά πια για αυτόν.

Δεν θά τον ξεχνούσε, όταν έμενε εδώ, τόσο πολύ μακριά του; Ήταν εκείνη και να της αναγγείλει την τραγική είδηση.

Η νεαρή γυναίκα έμεινε άναυδη κι' αυτή μπροστά στην καταστροφή. Σωριάσθηκε λυπόθυμη κι' όταν συνήλθε, σπαρακτικόι λυγμοί δονούσαν το στήθος της και της έκοβαν την ανάπνοή. Νόμιζε πως θά τρελλαινόταν, πως δεν θ' άντεχε να υποφέρει το χωρισμό του. Έγονάτισε κι' άγκάλιασε τα πόδια του, και τον έσφιξε σάν για να μην τον αφήσει να φύγει, έκλαιγε, παραμιλούσε, παραφρονούσε.

Πνίγοντας το δικό του πόνο εκείνος προσπάθησε να την παρηγορήσει. Μα τίποτε δεν ύπληχε πια να τους δίνει έλπίδες. Νά πάλι. Κι' άφου είδαν ότι δεν θ' άποφeyγαν τον χωρισμό, δέχθηκαν καρτερικά, το μοιραίο.

— Έλισάβετ, είπε ο Σάμ, μην απογοητεύεσαι. Δεν θά σε ξεχάσω ποτέ. Κι' αν χωρισθούμε, πάλι θά ξαναβρεθούμε μια μέρα, πιο έρωτευμένοι από ποτέ.

— Ναι, Σάμ, του άποκριθήκε εκείνη. Έτσι θά γίνει! Θα ζούμε με την άναμνη της νέας συναντήσεώς μας. Φυσικά ο χωρισμός μας, δεν μπορεί νά'ναι παντοτεινός. Κάποτε θά λήξει.

Και τότε...

Σε λίγες μέρες ο Σάμ, θά έφeyγε, και πήγε κι' άποχαιρέτησε τον Ουίλλιαμ και την Έλισάβετ, χωρίς να χάσει διόλου την αξιοπρέπεια του. Κατ'όρθωσε να κρύψει και την λύπη του κι' ένα χαμόγελο πλανιόταν στα χείλη του.

— Μή στενοχωρήσαι, Σάμ, του έλεπε με προσποιητή έγκαρδιά, ητα ο Ουίλλιαμ. Θά βρής κι' εκεί ότι χάνεις εδώ: Φίλους, γλέντια, γυναίκες. Προπαντός γυναίκες θά βρής όσες ζητήσεις!

Πρόφερε τα τελευταία λόγια με μια χαιρεκακία, που δεν έγινε αντίληπτή, μα που έκανε την Έλισάβετ και τον λοχαγό να δαγκώσουν τα χείλη τους. Ο Σάμ δεν θέλησε να δείξει πως κατάλαβε τον ύπαινωμό και σφίγγοντας το χέρι του Ουίλλιαμ του άπήτησε.

— Σας εύχαριστώ, συνταγματάρχα μου, για το θάρρος που μου δίνετε. Δεν μπορώ παρά να σας ευγνωμονώ γι' αυτό.

Όταν έπιασε το χέρι της Έλισάβετ δεν κατ'όρθωσε ν' άρθρώσει λέξη, άρκέσθηκε μόνο να την κυττάξει κατάματα κι' η νέα γυν.

Την τρίτη μέρα, άρχισαν πια οι Άγγλοι να επιβάλλονται, κι'

ΥΠΟ ΑΣΤΟΡ ΚΙΓΚ ΠΡΟΔΟΜΕΝΟΥ

ναίκα δεν μπόρεσε να κρατήσει ένα δάκρυ, πράγμα που δεν έξφυγε απ' την προσοχή του συζύγου της, που έκανε πάντα τον άνυποπτο και τον αδιάφορο.

Πέρασαν δυο χρόνια, απ' την ημέρα που ο λοχαγός Πήτερ είχε φύγει για τις Ίνδιες. Σ' όλο αυτό το διάστημα ο συνταγματάρχης, μολονότι παρακολουθούσε άγρυπνα την αλληλογραφία της γυναίκας του, δεν βρήκε ώστόσο στα γράμματα, που εκείνη λάβαινε, ούτε ένα του λοχαγού, κι' αυτό τον έκανε να έλπιζε ότι το ρομάντζο της Έλισάβετ είχε πάρει με την άναχώρηση του έραστου της, ένα οριστικό τέλος. Ένας καινούργιος ήλιος ευτυχίας άρχιζε να ανατέλλει.

Η Μοίρα όμως φαίνεται πως διασκεδάει βάζοντας τους ανθρώπους ν' αντιμετωπίζουν τις πιο περίεργες ιδιοτροπίες της. Κι' ένα πρωί, ο συνταγματάρχης άναγκάσθηκε να δοκιμάσει τα συναισθήματά εκείνα που γνώρισε κι' ο λοχαγός Σάμ, όταν του κοινοποίησαν τη μετάθεσή του στις Ίνδιες.

Μια άπρόοπτη διαταγή του Έπουργείου των στρατιωτικών μετέθετε κι' αυτόν στις Ίνδιες. Ο συνταγματάρχης είδε όλες του τις έλπίδες να σβύνουν σε μια στιγμή!.. Έκει άνω η Έλισάβετ δεν θά ξαναόριζε με τον Σάμ, την παλιά της ζωή; Δεν θά έπαναλαμβάνόταν η ίδια τραγική ιστορία;

Όσο καταλυπημένος ήταν ο Ουίλλιαμ, τόσο η Έλισάβετ με δυσκολία έκρυβε την χαρά της. Πολύ σύντομα θά βρισκόταν πάλι στην άγκαλιά του Σάμ, και θά χόρταινε απ' τα φιλά του και τα μεθούσε απ' τα τρυφερά χάδια του. Ποτέ δεν περίμενε μια τέτοια ευνοία της Μοίρας.

Φυσικά ο Ουίλλιαμ, πιστός στρατιώτης, όπως ήταν, δέχτηκε την μετάθεσή του χωρίς να του ξεφύγει καμμιό μαρτύριο.

Άπεναντίας έδειξε ότι εύχαριστήθηκε απ' τη μετάθεσή του και διεκήρυξε ότι έπληγαινε εκεί με νέα διάθεση για δράση.

Σε λίγες μέρες, οι δυο σύζυγοι άφηναν την Εύρώπη. Κι' ο μόν συνταγματάρχης έφeyγε μ' ένα μεγάλο βάρος στην ψυχή, η δε γυναίκα του με την καρδιά πλημυρισμένη από ικανοποίηση κι' άγαλλισι.

Στην στρατιωτική βάση της Καλκούτας ο Ουίλλιαμ ανέλαβε μια έμπιστευτική θέση έχοντας ως άμμεσο υφιστάμενό του τον Σάμ Πήτερ.

Φυσικά στο σπίτι του Ουίλλιαμ σύναζε πάλι ο λοχαγός, χωρίς να τολμά να τον διώξει ο συνταγματάρχης, που φοβότανε πάντα το σκάνδαλο.

Κι' οι σχέσεις της Έλισάβετ και του Σάμ έπανεληφθησαν, με μεγαλύτερη ένταση τώρα. Ο λιγότερος χωρισμός τους, είχε άναψει περισσότερο το πάθος τους, κι' έφθασαν μέχρι τέτοιου σημείου παραφοράς, ώστε ν' αδιαφορούν πια και για το πιο στοιχειώδη προσήματα.

Ο συνταγματάρχης παρακολουθούσε την έξαφραίωσή τους κι' η ψυχή του πλημμύριζε από μίσος και άγανάκτηση. Σκέφθηκε πως έπρεπε να βρη πάλι μια λύση, γιατί δεν μπορούσε ν' άνεχθι πια αυτήν την οικτική κατάσταση. Άλλά, όσο και αν προσπαθούσε, δεν κατ'όρθωνε να βρη μια λύση, άποτελεσματική που δεν θά έκηλίδωνε τ' όνομά του.

Και υπέφερε καρτερικά το μεγάλο μαρτύριο της σιωπής και της ησυχίας. Μπροστά στην αξιοπρέπεια του, έθυσίεζε το πάθος που τον θάμπωνε.

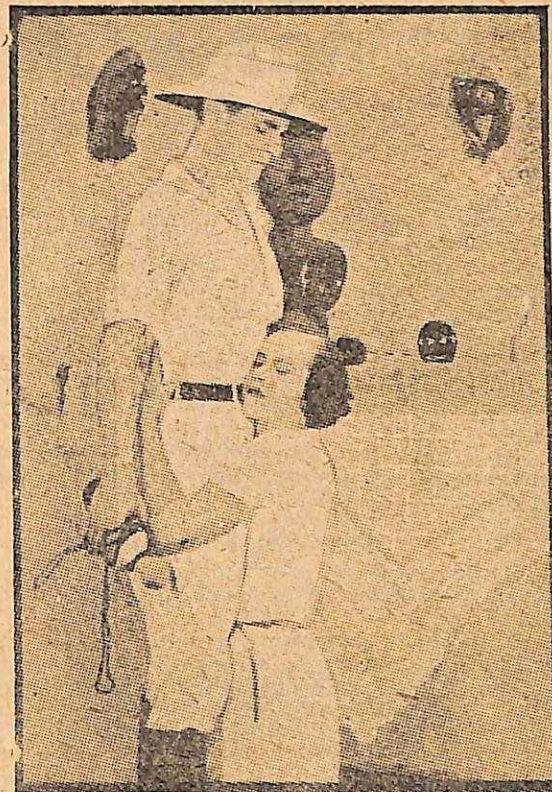
Σε μια περιοχή λίγο πιο μακριά απ' την Καλκούτα ζούσε μια άτίθαση Ίνδικη φυλή, που έπαναστατούσε συχνά κατά των Άγγλων. Έτσι και τώρα, οι ημιάγριοι αυτοί έστασίασαν και πάλι, κι' έσφαξαν τους λίγους στρατιώτες που ίθαγενοūs στρατού, που άποτελούσαν την φρουρά τους.

Φυσικά οι στασιαστές έπρεπε να τιμωρηθι παραδειγματικά. Κι' ανέτεθη στον Ουίλλιαμ η διοίκηση της στρατιωτικής δυνάμεως που θά άποστέλλετο για να έκαυφήση την τάξη.

Ο Ουίλλιαμ συμμορφώθηκε άμέσως. Πήρε τους στρατιώτες που του έδωσαν και τράβηξε, για το χωριό, παίρνοντας μαζί του, και τον λοχαγό Σάμ Πήτερ.

Οι έπαναστάται όμως είχαν προημευθι όλα κι' άντέταξαν σθεναρή άμυνα, στους Άγγλους. Η μάχη έξακολουθούσε έπί δύο ή τρεις μέρες χωρίς κανείς απ' τους αντίπαλους να υποχωρήσει.

Την τρίτη μέρα, άρχισαν πια οι Άγγλοι να επιβάλλονται, κι'

Και, τον έσφιγγε σάν για να μην τον αφήσει να φύγει...

έγινε φανερό πως σε λίγες ώρες οι αντίπαλοι θά κατέθεταν τα όπλα.

Έκανο, ποιημένος ο ο Ουίλλιαμ γι' αυτό το άποτέλεσμα καθόταν μόνος μέσα στο πρόχειρο στρατηγείο, που ήταν ένα πολύ μικρό σπιτάκι και κάπνιζε την πίπα του, όταν, έξαφνα, μπήκε μέσα ο Σάμ και κάθισε άπέναντί του.

— Εύτυχως, είπε, τελείωσε κι αυτό. Πολύ σύντομα θά καταλάβουμε το χωριό και θά τιμωρήσουμε τους άποστάτες.

— Φυσικά θά τους τιμωρήσωμε, γιατί είναι ένοχοι. Καταχρασθήκανε της άνεκτικότητας και της ύπομνης μας. Κι' οι ένοχοι πρέπει να τιμωρούνται.

Χωρίς να προσέξει τον ύπαινωμό ο Σάμ, είπε πάλι.

— Είναι η αλήθεια πως έδράσαμε με μεγάλη περίσκεψη. Άν και περισσότεροι σ' αριθμό οι αντίπαλοί μας, έν τούτοις, έσφαρώθηκαν μέσα σε τόσο λίγο χρόνο. Μπράβο!

Μα ο Ουίλλιαμ είχε πια έκνευρησθι. Όσο άναλογίζόταν ότι ο ταπεινός εκείνος άνθρωπος τον άπατούσε με την γυναίκα του, τόσο η τρέλλα στριφογύριζε στο μυαλό του.

Και με μια φαινομενική άτασεία είπε στον λοχαγό.

— Σάμ Πήτερ, θά σου υποβάλω μια έρώτηση, στην όποιαν θέλω μια ειλικρινή άπάντησή σου. Είναι αλήθεια ότι με άπατάς με την γυναίκα μου;

Ο Σάμ τάχασε. Έγινε όλοκκόκινος και έμεινε βουβός μη βρίσκοντας τί ν' άπάντησει. Έπειτα, μεπερδύοντας τα λόγια του ψιθύρισε μόνο.

— Συνταγματάρχα!

Μα ο Ουίλλιαμ, με ύψωμένη τώρα τη φωνή έξακολούθησε.

— Ναι! Λοχαγέ. Μου έλειψες τη γυναίκα μου κι' αυτό το ξέρω απ' την Άγγλία. Ένόμιζα ότι αν χωρίζατε, θά ξεχνούσε ο ένας τον άλλον. Γι' αυτό φρόντισα να μετατεθής εδώ. Άλλά η μοίρα μου έπαιξε το σκληρό παιγνίδι να με στείλει κι' έμένα στην Καλκούτα. Κι' έτσι η ιστορία ξαναόρισε. Δοιπόν, λοχαγέ. Πές μου, τί πρέπει να γίνει; Που θά καταλήξουμε;

— Συνταγματάρχα, είπε ο Σάμ, ξαναυρισκοντας το θάρρος του. Είμαι πρόθυμος να κάνω ό,τι μου ζητήσετε. Πάντως...

Σταμάτησε μια στιγμή διστακτικός κι' έξακολούθησε ύστερα, τονίζοντας τα λόγια του.

— Άγαπά πραγματικά την Έλισάβετ. Αυτό δεν ώφειλε να το κρύψει, άφου άλλωστε το ξέρετε. Μ' αγαπά κι' εκείνη κι' είναι πρόθυμη να θυσιάσθι για μένα. Άποφασίσετε σε τί να γίνει; Τα λόγια του λοχαγού έξερεθίσανε περισσότερο τον Ουίλλιαμ.

— Σάμ φώναξε φανερά πώς θάχης ήδη καταστρώσει τα σχέδιά σου για να με βγάλης απ' τη μέση. Μα άποστήθηκες. Δεν θά σ' αφήσω να πατήσης στο πτώμα της ευτυχίας μου.

Και τρέλλος από όργη λυσασμένος για εκδίκηση ο Ουίλλιαμ έβγαλε το πιστόλι του και πυροβόλησε επάνω στα πυρομαχικά που βρισκόταν. Εκεί Μια δαιμονιώδης έκρηξις έπακολούθησε και το μικρό σπιτάκι σωριάσθηκε σ' έρείπια!

ΑΣΤΟΡ ΚΙΓΚ

ΕΠΙΤΑΓΗ ΟΥΔΑΛΛΑΣ

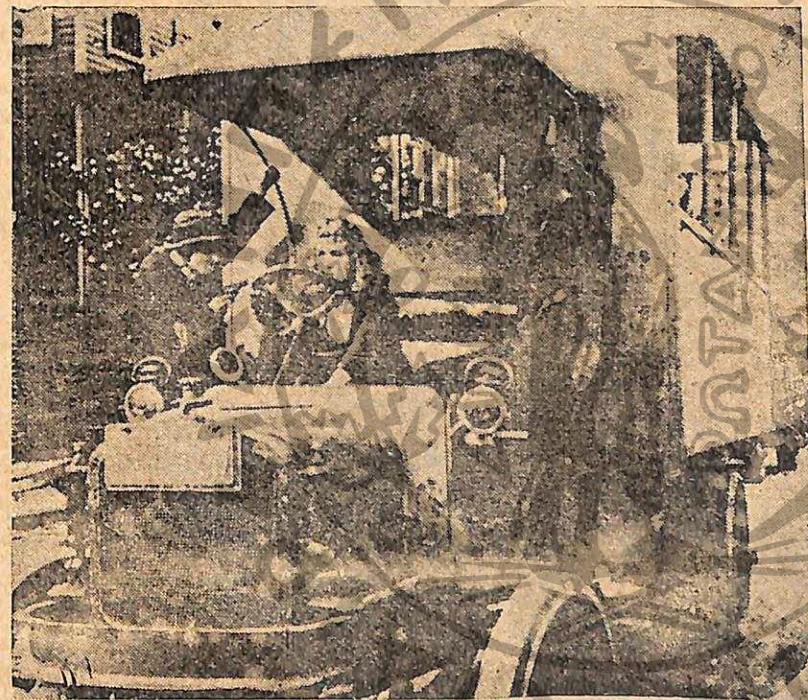
ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣ

[illegible]

PANG EON

H A N S E O N

νετε μέσα στο καταφύγιο
δυό — δυό. Κατάλαβε

Μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι ἐξεβίαζε τοὺς διαφόρους σωφέροντες

1881

Τὸ δωμάτιο πού κοιμάται ὁ Τρομοκράτης εἶναι τὸ τρίτο ἀριστερὰ στὸν δεύτερο διάδρομο καὶ τὸ ξέρεις καλά. Ἐγὼ κλειδώνομαι κάθε βράδυ, στὸ δωμάτιό μου κι' εἶσαι δὲν θὰ προλάβουν οἱ κακοποιοὶ νὰ μὲ πιάσουν, γιὰ νὰ μὲ χρησιμοποιήσουν ὡς ὄμηρο. Πρέπει ὅμως νὰ δράσετε τόσο κεραυνοβόλως, ὥστε αὐτοί, καθὼς θὰ βρεθοῦν ἀπρόσδοκτοι, νὰ τὰ χάσουν.

—Πολὺ καλὸ τὸ σχέδιό σου, Ἄννα, παρετήρησε ὁ Τζίν. Μπράβο! Ἀλλὰ πρέπει νὰ οἰσώμε ποτε ἀκριβῶς θάρροῦμε νὰ κάνωμε τὸν αἰφνιδιασμό. Θάρροῦμε, λοιπόν, σὲ τρεῖς μέρες ἀπὸ σήμερα. Συμφωνεῖς;

—Μάλιστα, ἀποκρίθηκε ἡ Ἄννα. Δὲν ἔχω καμμιά ἀντίρρηση. Θὰ σὰς περιμένω μὲ μεγάλη ἀνυπομονησία. Καὶ προπαντὸς σοῦ συνιστῶ καὶ πάλι νὰ δράσετε κεραυνοβόλως. Ἐτσι μόνο θὰ ἐπιτύχωμε.

Ἐδίξαν ἀκόμα κι' ἄλλες λεπτομέρειες τὰ δυὸ ἀδελφία, μιλώντας πάντα σιγὰ καὶ λαμβάνοντας ὅλες τὶς προφυλάξεις.

Ἡ ὥρα εἶχε περάσει κι' ὁ Τζίν ἔφυγε εὐχαριστημένος. Προσέχοντας νὰ μὴ γενήσῃ τὴ παραμικρὴ ὑπόνοια, ὅταν ἔβγαινε, ἔριξε δεξιά κι' ἀριστερὰ ἀφελὴ τάχα βλέμματα, φροντίζοντας νὰ καταποισιθῇ περισσότερο στὰ ἄδυνα τοῦ καταφυγίου.

Ὅταν βρέθηκε μέσα στὸ δάσος ἦταν πολὺ εὐδιάθετος. Ἀσφαλῶς ἂν τοὺς βοηθοῦσε ἡ τύχη θὰ ἐκέρδιζαν πολλὰ.

Ἦταν βέβαια καὶ τὸ ποσὸν τῆς ἐπιχειρήσεως γαργαλιστικό, ἀλλὰ ἦταν ἡ ἀλήθεια πὼς τὸν Τζίν τὸν ἐνδιέφερε κυρίως τὸ γεγονός, ὅτι δὲν θὰ καταδιωκόταν πιά ἡ Ἄννα. Κι' αὐτὸ ἦταν τὸ πᾶν.

Διέσχισε τὸ πυκνὸ δάσος ἀρκετὰ εὐθυμὸς κι' ἄκουγε τὰ πυκνὰ φυλλώματα τῶν δέντρων πού θροῖζαν μονότονα καὶ συρικτὰ στὸ ἐλαφρὸ ἀεράκι.

Ἡ Ἄννα πλαγιασμένη στὸ κρεβάτι της, δὲν μπορούσε νὰ κλείσῃ μάτι. Τὰ λόγια τοῦ Τζίν τὴν ἀναστάτωσαν. Γιατί εἶναι ἡ ἀλήθεια, ὅτι δὲν περίμενε νὰ πάρῃ ἡ κατάστασις αὐτὴν τὴν τροπὴ.

Ὅστε θὰ μπορούσε νὰ γυρίσῃ πάλι ἐλεύθερη στὸ Λονδῖνον; Ὅστε θ' ἀντίκρυζε ξανά τὰ πρόσωπα τῶν γνωστῶν της, τῶν φίλων της;

Βέβαια ἔπρεπε νὰ καταβάλλῃ μεγάλη προσπάθεια, γιὰ νὰ πείσῃ τὸν κόσμον ὅτι ἦταν ἀθώα ἀπὸ τὴν βαρεῖα κατηγορία πού τῆς ἀπήλλαν.

Θὰ ἔκανε μιὰ ὑποδειγματικὴ ζωὴ, θὰ δημοσίευε καὶ ἄρθρα ἀκόμα στὶς ἐφημερίδες, γιὰ νὰ διατρανώσῃ τὴν ἀθωότητά της.

Κι' ἀσφαλῶς θὰ ἐπετύγχανε. Δὲν ἦταν ἀκατόρθωτο τὸ πρᾶγμα. Ἐφθάνει νὰ τὸ ἐπέδιωκε μὲ κάθε τρόπο.

Ἀλλὰ θὰ παρέδιδε, λοιπόν, τὸν Τρομοκράτη στὴν δικαιοσύνη; Θὰ στεκόταν αὐτὴ ἡ ἀφορμὴ νὰ συλληφθῇ καὶ νὰ πληρώσῃ μὲ τὸ αἷμά του τὰ κακουργήματά του;

Βέβαια! Ἐπρεπε νὰ τὸν προσδοσῇ! Ἐκεῖνος τῆς σκότωσε τὸν μνηστήρά της, ἔγινε ἡ αἰτία—ἐπειδὴ αὐτὴ ἦταν ἡ οὐσία—νὰ μπῇ καὶ στὴ φυλακὴ ἀκόμα. Ἀλλὰ μήπως καὶ τὴν ἴδια δὲν θέλησε νὰ τὴν συνοκώσῃ;

Ὅστε πολὺ καλὰ θὰ ἔκανε! Αὐτὸς ὁ κακοῦργος ἔπρεπε νὰ τιμωρηθῇ! Καὶ μάλιστα πολὺ αὐστηρὰ! Μήπως ὑπῆρχε ἀντίρρησης γι' αὐτό;

Μά, πάλι, ὄφειλε νὰ μὴν ξεχνᾷ ὅτι ὁ Τρομοκράτης τὴν εἶχε ἐλευθερώσει ἀπ' τὴν φυλακή. Καὶ θὰ τὴν βοηθοῦσε δὲ ἀκόμα νὰ δραπετεύσῃ, ἂν καὶ τὴν ἀγαποῦσε. Ἐπειτα τὴν γλύτωσε κι' ὅταν ἐκινδύνευε πραγματικὰ ἡ ζωὴ της, τότε πού τὴν ἐφυλάκισε ἡ Ἄλεις, ἡ ἐπικίνδυνη ἐκείνη γυναίκα.

Κυρίως ὅμως δὲν μπορούσε νὰ ξεχάσῃ ὅτι, ὁ Τρομοκράτης

τὴν ἀγαποῦσε. Κι' ὁ ἔρωτάς του αὐτὸς τὸν ἐγελαιοποίησε τόσο μπροστά της! Ἵσως αὐτὸς ὁ φοβερὸς ἄνθρωπος σὲ κανένα νὰ μὴν ἔδειξε ποτέ τὰ αἰσθηματά του.

Κι' ὁστόσο μπροστά της ἔμοιαζε μὲ σκουληκί, πού σέρνεται χάμω στὴν γῆ. Ἐτσι λίγους ἀπροσδόκητα καὶ τῆς ἱκέτευε τὴν ἀγάπη της. Κι' αὐτὴ πόσο σκληρὰ τοῦ φέροντο! Πόσο ἀπτόμα! Σίγουρα καμμιά γυναίκα δὲν θὰ ἐξευτέλιζε ποτέ ἕναν ἄνδρα τόσο, ὅσο αὐτὴ τὸν Τρομοκράτη.

Τοῦ μίλησε χωρὶς περιστροφές καὶ δὲν ἐδίστασε νὰ τοῦ πῇ πὼς δὲν μπορούσε ποτέ νὰ τὸν ἀγαπήσῃ.

Ὡ! Πόσο θὰ τὸν τσάκισαν τὰ λόγια της αὐτά! Πόσο θὰ τὸν ἀποκαρδίωσαν! Πόσο!..

Καὶ τώρα ἄρχισε νὰ τὴν λυπᾷται! Τώρα πού τὸν παρέδιδε στὶς ἀρχὲς γιὰ νὰ τοῦ περάσουν τὸν βρόγχο στὸν λαιμό, ἐνοιώθε ἀπειροὺ οἶκτο γιὰ τὸν τρομερὸ ἐκείνον ἄνθρωπο. Ὅποιος καὶ νὰ ἦταν, ὅτι καὶ νὰ τῆς ἔκανε, τοῦ τὰ συγχωροῦσε ὅλα! Ὅλα!

Αὐτὴν, τὸ μόνο πρᾶγμα πού τὴν ἐνδιέφερε τώρα ἦταν, τὸ ὅτι ὁ Τρομοκράτης τὴν ἀγάπησε.

Καὶ θὰ τὴν ἀγαποῦσε, ἀσφαλῶς, ἀκόμα! Ἀλλὰ δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ τῆς τὸ φανερώσῃ. Ταπεινώθηκε τόσο πολὺ μπροστά της πού δὲν θ' ἀποφάσιζε, φυσικά, νὰ τῆς μιλήσῃ ἄλλη φορὰ γιὰ τὸν ἔρωτά του.

Μά, καλά. Γιατί τὰ σκεπτόταν αὐτά; Ποῦ ἤθελε νὰ καταλήξῃ; Ποῦ;

Ὡ! τώρα καταλάβαινε! Δὲν ἤθελε νὰ προδόσῃ τὸν Τρομοκράτη! Ὅσο κι' ἂν ἦταν τὸ μῖσός της ἐναντίον του, ὅση κι' ἂν ἦταν ἡ ὀργή της κι' ἡ ἀπάθειά της, τώρα πού θὰ τὸν παρέδιδε στὸν δῆμιον, ἔοιωθε πὼς τὰ πραγματικὰ αἰσθηματά της ἀπέναντι τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου δὲν ἦταν αὐτὰ πού διεκρίνυτε. Κάθε ἄλλο! Πίσω ἀπ' τὸ μῖσος, ἀπ' τὴν ἀποστροφή, κρυβόταν ἡ ἀπειρη συμπάθεια κι' ἴσως... ἴσως...

Μὰ δὲν τολμοῦσε οὔτε νὰ τὸ διανοηθῇ. Ἄν κι' αὐτὴ ἦταν ἡ ἀλήθεια! Δηλαδή αἰσθανόταν ὅτι ἄρχισε ν' ἀγαπᾷ κι' αὐτὴ τὸν Τρομοκράτη!

Ὡ! φρίκη! Μὰ ἦταν δυνατόν; Μποροῦσε κανεὶς νὰ τὸ πιστέψῃ; Αὐτὴ, ἡ Ἄννα, ἡ Ἄννα Κόττον, ἐρωτευμένη μὲ τὸν Τρομοκράτη; Λοιπόν; Νὰ τὸ παραδεχθῇ κανεὶς; Naί;

Μά, ἀλλοίμονο! Ἐτσι ἦταν! Ἀπόψε, πού στάθμισε καλὰ τὰ αἰσθηματά της, τὸ ἀνεγνώρισε.

Προηγήτερα ἦταν ἐπηρεασμένη. Τὰ αἰσθηματά της ἦταν συγχυμένα, δὲν μπορούσε νὰ καθορίσῃ κατὰ μὲ βεβαιότητα. Τώρα ὅμως; Τώρα;

Πράγματι! Ἦταν φοβερό! Ἦταν ἀπελπιστικό!

Καλὰ καὶ γιατί δὲν θέλησε νὰ γίνῃ ἐρωμένη του; Γιατί δέ; τοῦ παραδόθηκε; Γιατί δὲν τὸν εἶπε πὼς τὸν ἀγαπᾷ κι' αὐτὴ ὅτι;

Ἡ ἀπάντησις ἦταν ἀπλουστάση. Ἦθελε νὰ τοῦ ἐξάψῃ περισσότερο τὸ ἐνδιαφέρον μὲ τὴν ἀρνησὶς της, ἤθελε, σὰν μεταδόξῃ γυναίκα, νὰ μὴ φάνῃ ὅτι ἂ μέρους ὑποχωροῦσε.

Διαφορετικὰ ὅλα ἦταν προσχήματα. Ὅλα! Ἡ οὐσία ἦταν πὼς ἀγαποῦσε τὸν Τρομοκράτη, τὸν ἀπαίσιον ἄνθρωπον, πού τοῦ ἦταν ψύχωσης ἡ αἰματοχυσία. Γιατί νὰ κρύβεται ἀκόμα κι' ἀπ' τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸ της; Γιατί δὲν ἄφηνε ἐλεύθερη τὴν καρδιά της νὰ μιλήσῃ; Ἐπειδὴ θ' ἀντετάσσει ἡ λογική; Ἐπειδὴ θὰ ἐπαναστατοῦσε ἡ συνείδησίς της! Μά, ἀλλοίμονο! ἦταν πιά χαμένη.

Ὀλότελα χαμένη! Ὑστερα ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀπροσδόκητη διαπίστωση πού ἔκανε, ὕστερα ἀπ' αὐτὴν τὴν αὐθόρμητη ὁμολογία τῆς καρδιάς της, δὲν τῆς ἔμεινε τίποτε ἄλλο παρὰ ἡ αυτοκτονία! Ἀλλὰ, γιατί; Γιατί ν' αυτοκτονήσῃ;

Καὶ τὰ μάτια σου ὁ ὕπνος ὅταν κλῇ σιγὰ, σιγὰ, πάλι ἡ λέξη μου στὸν ὕπνον, πάλι νὰ σὲ κυνηγᾷ.

ΕΡΡΙΚΟΣ ΚΑΙ ΝΕ

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΑΓΓΛΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΣΙΩΠΗΛΗ ΚΥΡΙΑ

Μόλις τὸ πλοῖο ξεκίνησε ἀπὸ τὸ λιμάνι τῆς Σαϊγκόν, ὅπου πῆγε μερικὸς ἐπιβάτας, ἡ συζήτησις ἄρχισε ζωηρὰ.

Μεταξὺ τῶν ἐπιβατῶν πού ἦταν ὅλοι ἄνδρες ἦταν καὶ μιὰ γυναίκα μόνη της καὶ ἐξαιρετικὰ ὀμιλοῦσα.

Τὴν νὰ ζήτηγε αὐτὴ ἡ γυναίκα στὸ μακρυνὸ ταξίδι πού θὰ διακοῦσε εἰκοσι μέρες καὶ πλέον; Γιατί ἔφευγε; Πού πῆγαινε; Γιατί δὲν τὴν συνόδευε κανένας;

Ἦταν πραγματικῶς παράδοξη. Φοροῦσε πάντα πολὺ καλὰς τουαλέτες, εἶχε πολλὰ μπιζού—πράγμα πού φανέρωνε πὼς ἦταν ἀρκετὰ πλουσία—καὶ—τὸ πῶς σοβαρὸ ἀπ' ὅλα—ἦταν πάντοτε σιωπηλὴ!

Ὅταν κτυποῦσε τὸ καμπανακί γιὰ τὸ φαγητό, ἡ ἄγνωστη κυρία, γυμνὴ κομψὰ καὶ μὲ ἐξαιρετικὴ τοιολογία, κατέβαινε στὴν τραπεζαρία τῆς πρώτης θέσεως, καθόταν σ' ἕνα τραπέζι μόνη της κι' ἔτρωγε! Συγχρόνως, ἕνα γύρω, τὰ βλέμματα τῶν ἀνδρῶν ἐπεφταν ἀπάνω της, καὶ τὴν κατέτρωγαν κυριολεκτικὰ.

Μιὰ μέρα, ὕστερα ἀπὸ ταξίδι τριῶν ἡμερῶν καθὼς ἡ ἄγνωστη κυρία ἔβγαλε σὲ μιὰ στιγμή ἕνα σιγάρο καὶ τῶρα ἀνάμεσα στὰ δυὸ λεπτὰ χεῖλῃ της, ὁ κ. Κέλλυ, ἕνας χοντροκομμένος ἔμπορος πού ταξίδευε κι' αὐτός, τράβηξε ἀμέσως τὸν ἀναπτήρα του κι' ἔτρεξε νὰ τῆς δώσῃ φωτιά.

—Μερσί,... ἀπάντησε ἐκείνη κι' ἀναψε τὸ τσιγάρο της. Τίποτ' ἄλλο.

Κάποιαν ἄλλη μέρα πάλι, ἐνῶ ἡ κυρία βρισκόταν πάνω στὴ γέφυρα κι' ἔκανε βόλτες, ἕνας ἄλλος κύριος, θέλοντας νὰ πιάσῃ κουβέντα μαζί της, τῆς εἶπε:

—Ζέστη πολὺ, σήμερα!

—Μερσί, ἦταν πάλι ἡ ἀπάντησίς της. Μὰ ποῖα ἦταν, ἐπὶ τέλους, ἡ ἄγνωστη καὶ μυστηριώδης αὐτὴ κυρία πού εἶχε ἀναστατώσει ὅλους τοὺς ταξιδιωτὲς; Κανένας δὲν ἔξερε. Καὶ ὁ καπετάνιος ἀκόμα πού τὸν ρώτησαν μερικοί, τοὺς ἔδωσε ἀκαθόριστη ἀπάντησις.

—Μπῆκε στὴ Σαϊγκόν, τοὺς εἶπε, καὶ πηγαίνει στὴν Εὐρώπη. Λέγεται Ἑλένη Σέξτον. Τίποτ' ἄλλο δὲν ξέρω!

Καὶ τὸ πλοῖο ταξίδευε μερόνυχτα, περνώντας ἀπὸ ξένες, ἄγνωστες χώρες ὡς πού νὰ φτάσῃ στὴν Εὐρώπη!

Θὰ πλησίαζαν στὸ Κολόμπο, ὅταν μιὰ βραδυὰ, ὁ κ. Κέλλυ ὁμολόγησε στοὺς ἄλλους ταξιδιωτὲς μιὰ παληανθρωπιά πού εἶχε κάνει.

Ἐπῆγε καὶ κρυφάκουσε τὴν νύχτα ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς καμπίνας τῆς Ἑλένης Σέξτον.

—Ἐ, τὸ μυστήριον ἐλύθη, κύριοί μου! Ἀκουσα ἀνδρική φωνὴ μέσα στὴν καμπίνα. Ἡ κυρία Σέξτον μὲ κάποιον συζητοῦσε—ἄνδρα πάντως!..

Ὅλοι ἔμειναν κατάπληκτοι!

Στὸ σαλόνι τοῦ πλοίου δινόταν χορὸς.

Στὸ μεταξὺ ἀπὸ διάφορα λιμάνια εἶχαν ἀνεβῇ κι' ἄλλοι ἐπιβάται, κι' ἴδιος κυρίες. Κάποιο γραμμόφωνο ἔπαιξε ἕνα τραλλὸ φῶς—τρώτ, τὰ ξενύχτια στοιρογυρίζαν, ψιθυρίσματα, ὑποσχέσεις, γέλια, φωνές, καὶ πιστό! Ὅλοι ἔπιναν σαμπάνια. Εἶχαν βρῇ ἀπασχόλησις στὸ φλέρι, στὸ πιετο καὶ στὸ γλέντι. Ὅλοι ἦσαν ἐκεῖ ἐκτός ἀπὸ τὴν κυρία Σέξτον πού τώρα τελευταῖα οἱ ἄνδρες σχεδὸν τὴν εἶχαν ξεχάσει. Μὰ ἐνῶ τὸ κέφι βρισκότανε στὸ ζενίθ, ἔξαφνα, ἕνας πυροβολισμὸς πού ἀντήχησε τὸ ἔσπασμα ὅλα ἀπτόμα. Τὴν νὰ συνέβαινε ἄραγε; Τὸ αἷμα ἐπάγωσε σ' ὅλων τὶς φλέβες.

—Ἐνας ναυτὸς ἔτρεξε, πῆγε στὸν καπετάνιο καὶ μὲ ἀγωνία εἶπε:

—Ἐνας πυροβολισμὸς στὴν καμπίνα 16, στὴς κυρίας Σέξτον. Ἀνοῖξαν σύντομα τὴν πόρτα. Ἡ Ἑλένη Σέξτον, ξοπλωμένη πάνω στὸ κρεβάτι της, εἶχε αυτοκτονήσει καὶ τὸ χεῖρ της κρα-

ΥΠΟ ΝΤΟΥΓΚΛΑΣ ΝΙΟΥΤΟΝ

τοῦσε ἀκόμη νευρικὰ ἕνα μικρὸ περιστρόφο.

—Ἐνα γραμμά! εἶπε κάποιος. Ἀπευθύνεται στὸν καπετάνιο! Ὁ καπετάνιος ἔτρεξε. Τὸ ἀνοῖξε καὶ ἄρχισε νὰ διαβάξῃ δυνατὰ.

«Κύριε πλοίαρχε,

Μοῦ εἶναι ἀδύνατον πιά νὰ ζήσω.. Δὲν ἔχω οὔτε τὸ θάρρος οὔτε τὴν ὑπομονὴ ν' ἀντικρύσω τὸ πρῶτο εὐρωπαϊκὸ λιμάνι—τὴν Μασσαλία, πού θὰ φθάσωμε σὲ λίγο. Ἐξ ἄλλου τί ζητῶ ἐγὼ ἐκεῖ; Δὲν μὲ περιμένει κανένας καὶ προτιμότερο εἶναι νὰ τελειώσω τὴ ζωὴ μου πρὶν πάμε ἐκεῖ. Μὲ συγχωρεῖτε γιὰ τὸν κόπο πού θὰ κάνετε νὰ διαβάσετε ὅλο αὐτὸ τὸ γράμμα... Μὰ πρέπει νὰ τὸ διαβάσετε ὡς τὸ τέλος καὶ τότε θὰ δῆτε πὼς εἶχα δίκην γι' αὐτὸ πούκανα.

...Πρὸ ἐπτά ἐτῶν παντρεύτηκα ἕναν ἄνδρα πού τὸν ἐλάτρευα καὶ ἤρθαμε μαζί στὴ Σαγκάη μὲ τὰ ὀρατότερα ὄνειρα γιὰ τὴ ζωὴ. Πέντε ὁλόκληρα χρόνια ζήσαμε εὐτυχισμένοι μαζί μὲ τὸ παιδί μας, στὴν πόλιν αὐτὴ, ὅπου ὁ ἄνδρας μου ἀσχοῦσε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ μηχανικοῦ... Καὶ ἡ εὐτυχία μας γινότανε πῶς μεγάλη, ὅσο μεγάλωνε καὶ τὸ μικρὸ ἀγγελουδί μας.

Μὰ γιατί!—σὰς ρωτῶ—γιατί ναρθῇ μιὰ στιγμή καὶ νὰ χάσω καὶ τὶς δυὸ αὐτὲς ὑπάρξεις, πού τίς ἐλάτρευα, σ' ἕνα αὐτοκτονιστικὸ δυστύχημα; Γιατί;..

...Ἐτσι ἀπὸ τὴν στιγμή ἐκείνη ἄρχισα νὰ ζῶ σὰν μέσα σὲ μιὰ κόλαση. Κάθε μέρα, ὅσο πῆγαινε, ἡ ὑγεία μου καὶ χειροτέρευε, ὥσπου οἱ γιατροὶ μοῦ συστήσαν νὰ γυρίσω πίσω πάλι στὴν Εὐρώπη. Μὰ τί νὰ κάνω ἐκεῖ; Ποιὸν νὰ βρῶ; Ποιὸς θὰ μὲ περιμένῃ; Γιὰ πῶς σκοπὸ;... Καταλαβαίνετε, λοιπόν, ἀγαπητέ μου πλοίαρχε, τὸν λόγο πού μὲ ἀνάγκασε...

...Καὶ τώρα θὰ σὰς παρακαλέσω κατὰ εἶναι ἡ τελευταία μου θέλησις αὐτὸ πού σὰς γράφω καὶ πιστεύω πὼς θὰ τὴν σεβασθῇτε. Φορέστε μου γιὸ νεκρικὸ τὸ ἀγαπημένο μου μὴν φόρεμα πού εἶναι μέσα στὶς ἀποσκευές μου καὶ ρίξτε τὸ πτώμα μου στὴ θάλασσα... Καὶ κατὰ ἄλλο ἀκόμα. Μὲς τὸν κόρφο μου, βάλτε τὶς δύο φωτογραφίες, πού εἶναι ἐπάνω στὸ τραπέζι, καὶ σὰς εὐχαριστῶ πολὺ... Ὅσο γιὰ τὸ γραμμόφωνο μὲ τὴν μοναδικὴ πλάκα, πού ἔχω, μπορείτε νὰ τὸ κρατήσετε... Ἀπὸ τὴν μιὰ μεριὰ τῆς πλάκας εἶναι κάποια διάλεξις τοῦ ἀνδρός μου καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη τὸ χαριτωμένο γέλιο τοῦ παιδιοῦ μας. Ἡ πλάκα αὐτὴ ἦταν ἡ μόνη ζωντανὴ ἀνάμνησις πού μοῦ μείνει μετὰ τὸ δυστύχημα καὶ μ' αὐτὴν σχεδὸν περνοῦσα τὶς νύχτες μου!

Ἐξῶς πολὺ καλὰ πὼς αὐτὰ εἶναι ὅλοι—διόλου ἄχρηστα γιὰ σὰς! Μὰ κρατήστε τα, σὰς παρακαλῶ, γιὰ ἀνάμνησις δική μου! Κι' ὕστερα δὲν θέλω ἡ φωνὴ τοῦ ἀνδρός μου καὶ τὸ γέλιο τοῦ παιδιοῦ μας νὰ πᾶνε κάτω στὸν βυθὸ τῆς θάλασσας! Ἀς μείνουν στὴ ζωὴ, ἔστω καὶ μόνον αὐτὰ!

Ἑλένη Σέξτον».

Μὲ δάκρυα σχεδὸν στὰ μάτια ὁ καπετάνιος διπλώσε τὸ γράμμα κι' εἶπε στὸ προσωπικὸ τοῦ πλοίου:

—Ἀκούσατε τὴν τελευταία θέλησις τῆς νεκρῆς. Νὰ γίνῃ! Τὴν ἄλλη μέρα κατὰ τὴς ἑξῆς τὸ ἀπόγευμα, τὸ πλοῖο σταμάτησε. Ὅλοι οἱ ἐπιβάται ἦσαν ἐπάνω στὸ κατὰστρωμα. Νεκρικὴ σιγὴ ἀπλωνόταν. Μερικοὶ ἔκλαιγαν.

Τὸ πτώμα τῆς νεκρῆς οἶχτηκε στὸ πέλαγος. Ἡ θάλασσα ἐταράχθηκε καὶ κίνη, σὰν νάλαβε μέρος στὴ συγκινητικὴ τελετὴ καὶ μερικὰ ὕδατινα δακρυλίδια ἀπλώθηκαν τοιγύρω ἀπὸ τὸ σημειὸν τοῦ ὁποῖον βούλιαξε τὸ πτώμα. Λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας κατόπιν ἡ γαλήνη ἐξανπλώθηκε.

Τὸ πλοῖο μὲ τὸ σφύριμά του διέκοψε τὴ σιγὴ καὶ ὁ βρα-

(ἡ συνέχεια ἀπὸ σελ. 1833)

Ἦταν πάντοτε σιωπηλὴ

νουν στὴ ζωὴ, ἔστω καὶ μόνον αὐτὰ!

Ἑλένη Σέξτον».

Μὲ δάκρυα σχεδὸν στὰ μάτια ὁ καπετάνιος διπλώσε τὸ γράμμα κι' εἶπε στὸ προσωπικὸ τοῦ πλοίου:

—Ἀκούσατε τὴν τελευταία θέλησις τῆς νεκρῆς. Νὰ γίνῃ! Τὴν ἄλλη μέρα κατὰ τὴς ἑξῆς τὸ ἀπόγευμα, τὸ πλοῖο σταμάτησε. Ὅλοι οἱ ἐπιβάται ἦσαν ἐπάνω στὸ κατὰστρωμα. Νεκρικὴ σιγὴ ἀπλωνόταν. Μερικοὶ ἔκλαιγαν.

Τὸ πλοῖο μὲ τὸ σφύριμά του διέκοψε τὴ σιγὴ καὶ ὁ βρα-

(ἡ συνέχεια ἀπὸ σελ. 1833)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Όταν ο Μείν "Ωμπερ-
τιν έμπαινε άπαρατήρητος
στο σπίτι του, στο προά-
στειο της Τσέλη, έπειτα
άπό τριών έτών άπουσία,
μία άνείπωτη λαχτάρα
φούσκωνε το στήθος του.
Αναλογιζόταν την έκπλη-
ξη που θα δοκίμοζε ή άρ-

ραβωνιαστικιά του Ντόρα, όταν θα τον
άντίκρυζε άπότομα χωρίς να τον περιμένει
κι' ένα χαμόγελο εύτυχίας διέστειλε τα
χείλη του.

**

Κατά το ταξίδι του άπ'τόΝτόβερο ως
τό Λονδίνον δέν έκανε άλλο παρά να
μιλά γι' αυτήν στον συνταξιδιώτη και
φίλο του, συνταγματάρχη Τάλμποτ. "Ο
Μείν ύπερηφανευόταν που είχε κατορ-
θώσει ν' αγαπηθώ από μιάν άνυπότακτη,
μοιραία γυναίκα, ενώ ο Τάλμποτ περιω-

ριζόταν να άκούη σιωπώντας τους ένθουσιασμούς του φίλου του.

Την Ντόρα είχε νά την δη κι' αυτός τρία χρόνια. Φέρνοντας
όμως στο νου του τον χαρακτήρά της, τον εύρισκε κάπως δυσνόη-
του. Τό μόνον που τον παραξένευε ήταν τό γράμμα της που του
δωσε ο Μείν νά διαβάση. Ένα γράμμα φλογερό, παθητικό, που
μαρτυρούσε έναν ειλικρινή έρωτα.

—Θά πήγαινα και στην κόλαση για μία γυναίκα που θα μ'ά
γαπούσε τόσο! είπε στον Μείν, όταν διάβασε τό γράμμα.

Τά περίεργα λόγια του Τάλμποτ είχε στον νου του ο Μείν κα-
θώς προχωρούσε στο χώλ του σπιτιού του.

Στό σαλόνι συνάντησε την Βεατρίκη, μία φίλη της Ντόρας,
για την όποιαν οι δυο έρωτευμένοι είχαν μείνει σύμφωνοι—πριν
τρία χρόνια, όταν ο Μείν έφευγε βιαστικός για την "Αφρική—νά
μένη μαζί με την Ντόρα στο σπίτι του και νά της κρατά
συντροφιά.

"Η νέα έτοιμαζόταν ν' άνοίξη την πόρτα του δωματίου της
Ντόρας. Μόλις όμως είδε, έτσι ξαφνικά, μπροστά της τον Μείν
σταμάτησε κι' έγινε πελιδνή. "Άφησε τό πόμολο και έκανε δυό βή-
ματα προς τον Μείν.

—Βεατρίκη! της φώναξε εκείνος, που είναι ή Ντόρα; Έκπληξис, έ;
"Η Βεατρίκη φαινόταν σαν χαμένη.

—Τί έχεις; Γιατί στέκεσαι μπροστά στην πόρτα; ρώτησε ο
"Ωμπερτιν κι' έκανε νά την άνοίξη.

—Στάσου! τον συγκρατησε ή Βεατρίκη. Μην φανερωθής
μπροστά στην Ντόρα έτσι άπότομα. Μπορεί νά πάθη τίποτε.

"Ο Μείν όμως άράτητος άπό την λαχτάρα νά δη την αγαπη-
μένη του, δέν λογάρισε την ύπόδειξη της τρομαγμένης Βεατρί-
κης, κι' άνοίγοντας την πόρτα, προώκησε στο κατώφλι, όπου
σταμάτησε με τά μάτια δρθάνοιχτα άπό κατάπληξη. "Η Ντόρα
καθόταν σ' ένα ντιβάνι, με τό κεφάλι της γυρμένο πίσω, γελα-
στή, προκλητική. Φορούσε ένα κιμονό, άνοιχτό στο στήθος και, με
τό γυνυό ως τον ώμο χέρι της, χάρδνε τα μαλλιά κάποιου νέου,
πούταν γονατιστός μπροστά της. "Ο Μείν για μία στιγμή έμεινε
άποσβολωμένος. Μά κι' εκείνης, τό γέλιο πάγωσε στα χείλη της,
μόλις τον είδε και τό χρώμα χάθηκε άπ' τό πρόσωπό της.

ΜΙΑ ΣΙΩΠΗΛΗ ΚΥΡΙΑ

χνός ήχος ξέσχισε τό άπειρο σαν θλιβερό μήνυμα προς τις αγα-
πημένες ψυχές της νεκρής, που ίσως την κατερούσαν
για νά συνεχίσουν σ'έναν άλλο κόσμο την εύτυχισμένη ζωή τους.

Τό βράδυ στο δείπνο, όλοι οι ταξιδιώτες ήταν σιωπηλοί. Κα-
νένας δέν μιλούσε και των περισσοτέρων τά μάτια ήταν ύγρά.

"Ένα τραπεζάκι στη γωνία έμενε άδειο... "Ηταν τό τραπεζάκι
που καθόταν τακτικά ή "Ελένη Σέξτον κι' έτρωγε.

"Όλοι ένύτταζαν με άγωνία τις σκάλες που ώδηγοΰσαν άπό
την τραπεζαρία επάνω στο κατάστρωμα. "Ενόμιζαν πως άπό
την μία στιγμή ως την άλλη, θα κατέβαινε ή "Ελένη Σέξτον, όπως
κάθε βράδυ με την πλούσια τουαλέττα και τό πικρό χαμόγελο
στά χείλη της, για νά φάη χωρίς νά μιλήση σέ κανέναν...

ΝΤΟΥΓΚΛΑΣ ΝΙΟΥΤΟΝ
ΡΟΥΘ ΑΛΕΞΑΝΤΕΡ

"Η συνέχεια ξετυλίχθηκε με κινηματογραφική ταχύτητα...
Ζαλισμένος ακόμα και τρικλίζοντας άπό την τρομερή γοητιά
που τουδωσε ο Μείν, ο άγνωστος νέος έβγήκε άπ' τό δωμάτιο ά-
κουμπώντας στον ώμο της Ντόρας—της γυναίκας του!

"Η άπιστη έν τώ μεταξύ, ώμολόγησε στον προδομένο άρραβω-
νιαστικό της την πικρή αλήθεια. Δέν τον αγαπούσε κι' είχε παν-
τρευτή τον άνθρωπο της καρδιάς της—όπως τουλάχιστον είπε—
κι' είχε τό θράσος νά κατοικήση μαζί με τον τελευταίο στο
σπίτι του πρώην άρραβωνιαστικού της.

**

"Όταν έμεινε μόνος ο Μείν προσπάθησε νά συγκεντρώση τις
ταραγμένες σκέψεις του.

Τί είδους γυναίκα είχε αγαπήσει!

Πώς είχε γελασθώ έτσι!..

Σιγά—σιγά θ'ιμμήθηκε μερικές παληές του σκέψεις. Ξανάφερ-
νε στη μνήμη του τους φόβους που είχε για τά περίεργα φερσί-
ματα της Ντόρας που τά απέδιδε—όταν δέν εύρισκε τρόπο νά τά
έξηγήση—στην έλλιπολαιότητα και την άφέλειά της... "Αλλά τά
γράμμάτα της;

Τό τελευταίο της γράμμα πούχε κιόλας δείξει τον Τάλμποτ;
Τί ειρωνεία! Κι' είχε δώσει του φίλου του συνταγματάρχη
ραντεβου στο σπίτι του, για την άλλη μέρα, στις όκτώ, για νά
δειπνήσουν κι' οι τέσσαρες μαζί. Αυτός, ο Τάλμποτ, ή Ντόρα και ή
Βεατρίκη. Τί ντροπή! Τί έξευτελισμός, έπειτα άπ' όσα καλά λό-
για είχε πη γι' αυτήν.

Τσακισμένος πήγε στο μουντουάρ της άπιστης. "Αρπάξε την
φωτογραφία της και την ξέσχισε... Μηχανικά άνοιξε ύστερα ένα
συρτάρι. Την προσοχή του τράβηξαν κάτι χαρτιά. Πήρε ένα, τοϋρ-
ριξε μία ματιά και στάθηκε παραξενεμένος. Πήρε άλλο, δεύτερο,
τρίτο. Δέν μπορούσε νά πιστέψη σ' εκείνο που έβλεπε. "Ησαν
τά γράμμάτα της. Τά γράμματα που τουστέλνε. "Εξω φρενών άπό
θυμό τ' άρπάξε τά τσαλάκωσε και τά σκόρπισε στο πάτωμα.
Παρά την ταραχή του όμως, τό μάτι του πρόσεξε τον γραφικό
χαρακτήρα ενός γράμματος. Δέν ήταν της Ντόρας. Τόπισσε, τό
ξετσαλάκωσε και τό κύτταξε προσεκτικά. "Ένα ξαφνικό φως πέρα-
σε άπ' τη σκέψη του.

—Βεατρίκη! Βεατρίκη! άρχισε νά φωνάζη, βγαίνοντας γρή-
γορα στον διάδρομο.

Σε μία στιγμή ή φίλη της Ντόρας παρουσιάσθηκε στο κατώ-
φλι. Θάταν εκεί κοντά φαίνεται και θα παρακολουθούσε τις κι-
νήσεις του.

—Με φώναξες Μείν; ρώτησε.

—Ναί!

—Τί θέλεις;

—"Ο Μείν της έδειξε ένα γράμμα.

—Ποιανού είναι αυτός ο γραφικός χαρακτήρας; Ποιός έχει
γράψει αυτά τά γράμματα της Ντόρας;

—"Η νέα τον κύτταξε με θάρρος.

—"Εγώ! του άπάντησε σταθερά.

—"Ωστε... τραύλισε ο Μείν... "Εσύ, Βεατρίκη, έγραψες και τό
τελευταίο γράμμα!

—Ναί!

—Μπράβο! ήσουν συνένοχός της. Κρίμα που σου είχα μία
βαθεία εκτίμηση. Μου παίζατε συνεννοημένες τό παιχνίδι. Νά
φύγης! Νά φύγης κι' εσύ!

—"Ακουσέ με, του είπε ή Βεατρίκη, εύγενικά. Μή με καταδι-
κάξης άδικα. Τά γράμματα τάγραφα εγώ, δέν λέω όχι! Είναι δικά
μου. Τά άντέγραφε όμως αυτή και στά έστειλε για δικά της.

—Καταλαβαίνω... καταλαβαίνω...

—Δέν κατάλαβες Μείν, έπέμεινε ή Βεατρίκη με δάκρυα τώρα
στά μάτια. "Αν είχες καταλάβει, τότε...

Μία εύχάριστη σκέψις φώτισε τό πρόσωπο του Μείν.

Πλησίασε τη νέα και της έπιασε τρυφερά τό χέρι.

—Αηλαδή... Δέν τάγραφε για την Ντόρα; ρώτησε δειλά.

—"Οχι, Μείν... μουρμούρισε εκείνη με κομμένη την φωνή άπό
τους λυγμούς. "Οχι! τάγραφα για σένα.

—Γλυκειά μου Βεατρίκη! φώναξε άσυγκράτητα ο Μείν τρα-
βώντας την στην άγκαλιά της και κλαίγοντας κι' αυτός σαν μωρό.

"Ο έρωτισμός του Μείν είχε ικανοποιηθώ. Και τό βράδυ της έπο-
λυντάς του συγγρόνος τους άρραβώνες του με τη Βεατρίκη.

—"Εχεις δικηο, Τάλμποτ. Για μία γυναίκα τόσο έρωτευμένη μα-
ζί μου αξίζει νά πάω και στην κόλαση.

ΠΑΝΘΕΟΝ

Φωτογραφίες Μέτρο—Γκόλντουϊν

ΠΑΝΘΕΟΝ

MARIAN MAPS

ΜΠΕΤΥ ΦΥΡΝΕΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΤΖΙΝ ΠΑΡΚΕΡ

ΠΑΝΘΕΟΝ

TZIN XOOYAPNΓ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΑΠΟ Τ' ΑΠΙΣΤΕΥΤΑ!

ΜΑΓΙΑ, ΦΥΛΑΚΤΑ, ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ

Τι πιστεύουν οι διάφοροι λαοί. Φίλτρα και αντίδοτα.—Οι απολίτιστοι και πολιτισμένοι κ. λ. π.

Ἄπ' ὅλες τις προλήψεις πού μαστίζουν τὴν ἀνθρωπότητα, τὸ «κακὸ μάτι» κατέχει ἐξέχουσα θέση στὴν Μαύρη Μαγεία.

Γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῆς ὀλεθρίας ἐπιδράσεως τοῦ «κακοῦ ματιοῦ» οἱ προληπτικοὶ μεταχειρίζονται πολλοὺς τρόπους. Οἱ Ἀραβες καὶ οἱ Ἰνδοὶ κάμουν τὸ ἐξῆς σημεῖο· ἐκτείνουν τὸ μεγαλύτερο καὶ τὸ μικρότερο δάκτυλά τους καὶ κλείνουν στὴν παλάμη τους τὰ ὑπόλοιπα τρία μεσαῖα. Οἱ Ἰνδοὶ καταστηματάρχαι, ὅσες κις συμβῇ ἕνας πελάτης των νὰ κατηγορήσῃ ἢ στραβοκυτάξῃ ἕνα ἀπὸ τὰ ἐμπορεύματά τους χωρὶς νὰ τὸ ἀγοράσῃ τρέχουν ἀμέσως καὶ τὸ μετακινοῦν, διώχνοντας ἔτσι τὴν γρουσουζιά ἀπὸ πάνω του.

Τ' ἀντικείμενα ἐπάνω στὰ ὁποῖα ἔχει πέσει τὸ «κακὸ μάτι» ἀποφεύγονται τρομερὰ ἀπὸ τοὺς Ἀνατολίτες καὶ παρετηρήθη πολ- λάκις ὅτι καὶ οἱ Εὐρωπαῖοι οἱ ὁποῖοι ἔγιναν κάτοχοι παρομοίων γρουσουζικῶν ἀντικειμένων, ἐπηρεάσθησαν ἀπὸ αὐτά.

Οἱ Ἴταλοι γιὰ προφυλαχθῶν ἀπὸ τὸ κακὸ μάτι φέρουν γιὰ φυλακτὰ, κο- ράλια. Ἡ πρόληψις γιὰ τὴν ἀνεξήγητη ἐπίδραση τοῦ «κακοῦ ματιοῦ» δὲν εἶναι τόσο ὀνόνητη ὅπως φαίνεται.

Οἱ Ἀραβες ὀνομάζουν τὸ «κακὸ μά- τι», «μάτι τῆς ἐπιθυμίας καὶ τοῦ φό- νου» καὶ τὴν ἴδια σημασία δίνομε πολ- λάκις κι' ἐμεῖς στὶς περιπτώσεις αὐτές. Λέμε ὅτι «ἔπεσε τὸ μάτι τοῦ ἐπάνω μας καί...»

Ἡ «κακιά γλῶσσα»

Σὲ πολλὲς περιοχὲς τῶν Ἰνδιῶν, οἱ ἄνθρωποι ἀποδίδουν τὶς ἀποτυχίες στὴ ζώή τους στὴν «κακιά γλῶσσα». Γιὰ νὰ ἀποτρέπουν μάλιστα τὰ ὀλέθρια ἀποτε- λέσματα τῆς «κακίας γλῶσσας», οἱ ἰ- θαγενεῖς λαμβάνουν διάφορα μέτρα. Μεταξὺ ἄλλων κατασκευάζουν ἕνα ὁμοίωμα ἀνθρώπινης κεφαλῆς ἀπὸ πη- λὸ κι' ἕνα γύρω στὸ στόμα μπήγουν ἀγ- κάθια. Κατόπιν γύρω ἀπὸ αὐτὸ τὸ ὁμοί- ωμα περπατοῦν ὅσοι νομίζουν ὅτι ἔ- χουν προσβληθῇ ἀπὸ τὴν «κακιά γλῶσ- σα» χτυπώντας τὸ στόμα τους μὲ τὴν παλάμη. Ὅσο μεγαλύτερος εἶναι ὁ θό- ρυβος πού προκαλεῖται ἀπὸ τὰ χτυπή- ματα τῶν παλαμῶν, τόσο γρηγορώτερα σωπαίνει ἡ «κακιά γλῶσσα».

Τὶς διαβολικὲς ἀποφάσεις τῆς «κα- κίας γλῶσσας», τὶς καταστρέφει καὶ τὸ σπάρραγμα μ' ἄς σφαγμένης κόττας.

Ἕνας τρίτος τρόπος γιὰ νὰ ἐξονιωθῇ ἡ «κακιά γλῶσσα» εἶ- ναι κι' ὁ ἀκόλουθος· Κατασκευάζουν ἀπὸ ἀργίλλο ἕνα ὁμοίωμα τοῦ ἀνθρώπου πού ἔχει τὴν «κακιά γλῶσσα». Ἡ γλῶσσα προβάλλει ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ὁμοιώματος· τὴν φτύνουν ὅλοι καὶ κατόπιν τὴν κατακομματιάζουν μὲ τὰ μαχαίριαξτους.

Ἡ μαγεία τῶν κακοποιῶν

Ὁ ὑπόκοσμος τῶν Ἰνδιῶν ἔχει ξεχωριστὸν στὸν τῆς μαγείας. Ἡ 18η, π. χ., ἡμέρα τοῦ μηνὸς εἶναι, ἡ πιὸ τυχερὴ μέ- ρα γιὰ τὴν διάπραξη ἐνδὺς ἐγκλήματος ἢ μιᾶς κλοπῆς.

Ἐπίσης μεγαλύτερη ἐπιτυχία σημειώνει μιὰ διάρρηξις ὅταν γίνεται μὲ τὸ νέο αεγγάρι.

Γιὰ νὰ πεισθοῦν ἀκόμη περισσότερο γιὰ τὰ ἐπιτυχεῖς ἀποτελέ- σματα τῆς κλοπῆς, οἱ κομποῖ, πρὶν εἰσδύσων στὸ σπῆτι ἢ τὸ μαγαζί, προβαίνουν στὸ ἐξῆς μαγικὸ πείραμα· σ' ἕνα χονδρὸ σκου- πόξυλο δένουν κατὰ μῆκος, ἄλλα πολλὰ καὶ λεπτὰ σκουπόξυλα πού εἶναι βουτηγμένα στὸ λάδι· ἐφ' ὅσον τὸ μαγικὸ αὐτὸ σύμπλεγ- μα ἐπιπλεύσῃ στὸ νερὸ ὅπου θὰ τὸ ρίξουν, τότε ὅλα θὰ πᾶνε κα- λά καὶ ὥραία. Ἀντιθέτως ἂν βυθισθῇ τότε, ἡ κλοπὴ πρέπει ν' ἀ-

ναβληθῇ.

Ἡ δύναμις τῶν φακιρῶν

Κάποτε ἕνας Εὐρωπαῖος παρέστη μάρτυς στὴν παρακάτω μα- γικὴ ἐπίδειξη, τῶν φακιρῶν στὶς Ἰνδίες. Οἱ ὀπαδοὶ τῶν συναγω- νιζομένων εἶχαν βάλει στοιχήματα μεταξὺ τους.

Κάτω στὸ ἔδαφος εἶχε χαραχθῇ κύκλος καὶ στὸ κέντρον ἕνας φακίρης εἶχε τοποθετήσῃ ἕνα σάνδαλο καὶ προκαλοῦσε τὸν δεύτερον φακίρη νὰ τὸ κινήσῃ ἀπὸ τὴν θέσιν του, ἂν μπο- ροῦσε.

Καὶ ἡ ἐκπληκτικὴ ἐπίδειξις ἄρχισε...

Ὁ ἕνας κατέβαλλε ὑπερανθρώπους προσπάθειάς νὰ τὸ κου- νήσῃ, ἐνῶ ὁ ἄλλος, καθισμένος στὴν ἄκρῃ καὶ καταίδρωμένος, ἔ- κανε τὸ πᾶν ὥστε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ. Ἐπέρασε μιὰ ὥρα καὶ τὸ μαγικὸ σάνδαλο ἔμεινε στὴν θέσιν του. Δὲν μπορούσε νὰ τὸ κουνή-

σῃ, γιὰτὶ ὁ ἄλλος τοῦ ὑπέβαλε νὰ τὸ πιστέψῃ ὅτι δὲν μπορούσε.

Ἡ ἰσχυροτέρα δύναμις τοῦ κόσμου, ἡ δύναμις τοῦ μυαλοῦ, τοῦ εἶχε καθυ- τάξει τὰ νεῦρα.

Τὰ μαγικὰ φίλτρα

Μὲ τὴν ἴδια πίστη μεταχειρίζονται οἱ λαοὶ τῆς Ἀνατολῆς καὶ τὰ «φίλτρα τῆς ἀγάπης». Ἰδίως οἱ ἰθαγενεῖς τῆς Γιάβας πιστεύουν ἀπολύτως στὴν ἐπί- δρυσή τους ἐπὶ τοῦ ἔρωτος.

Τὰ κυριώτερα συστατικὰ αὐτῶν τῶν μαγικῶν φίλτρων—θὰ τὸ πιστέψετε;— εἶναι λυωμένες καρδιὲς κοιτῶν ζυμωμέ- νες μὲ φύλλα δένδρων πού ἔχουν μαγι- κὲς ιδιότητες.

Οἱ Γιαβανέζοι ἀποφεύγουν νὰ τρα- νε τὶς καρδιὲς τῶν πουλερικῶν γιὰτὶ φοβοῦνται μήπως ἐρωτευθοῦν. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο ὅσοι θέλουν ν' ἀγαπηθοῦν ταί- ζουν τὸ ἀγαπημένον τους πρόσωπο μ' αὐτὸ τὸ μαγικὸ φίλτρο τῆς ἀγάπης. Ἐ- τσί πιστεύουν ὅτι μαλακώνουν τὴν καρ- διά του.

Ἡ μαγεία τῶν κερένιων ὁμοιωμά- των ἀνάγεται σὲ πολὺ παλὰ χρόνια. Μιὰ περιγραφή αὐτῆς τῆς μαγείας βρέ- θηκε χαραγμένη σ' ἕνα Ἀιγυπτιακὸ πάπυρο. Μᾶς λέγει πὼς ὁ Θεὸς τοῦ κα- κοῦ Ἀπέπ ἐπεθύμησε τὴν καταστροφὴν κι' ἐκμηδένισεν τῆς Θεᾶς τοῦ Ἥλιου

Ρά. Γιὰ νὰ τιμωρήσων ὁμοῦς τὴν κακὴ πρόθεση τοῦ κακοῦ Θεοῦ οἱ ἱερεῖς κατασκεύασαν ἕνα κέρινο ὁμοίωμα τοῦ Ἀπέπ καὶ ἀνε- γράφη τ' ὄνομά του ἐπάνω σ' αὐτὸ μὲ πράσινο μελάνι. Κατόπιν τὸ ὁμοίωμα ρίχθηκε στὶς φλόγες ἐνῶ ὁ ἐκτελεστής—ἱερεὺς τὸ κλωτσούσε μὲ τὸ ἀριστερό του πόδι.

Κατὰ τὸν μεσαῖωνα τὰ κέρινα ὁμοιώματα τῶν ἐχθρῶν τῶν βα- σιλέων ἐτοποθετοῦντο σὲ θήκες καὶ ριχνόνταν στὴ φωτιά. Ὅταν σὲ κάποιο πανδοχεῖο τῆς πόλεως Λίνκολν βρέθηκε ἕνα κέρινο ὁ- μοίωμα τῆς βασίλισσας μὲ μιὰ μεγάλῃ καρφίτσα μπηγμένη στὸ στήθος καὶ τὸ πρᾶγμα αὐτὸ ἔγινε γνωστὸ στὴν αὐλή, ὅλοι ἐτρο- μοκρατήθηκαν γιὰ τὴ ζωὴ τῆς βασίλισσας. Καὶ ἀμέσως ἐκλήθη ὁ γιατρός—ἀλχημιστής Τζῶν Λή, ὁ διάσημος μάγος τῆς ἐποχῆς· γιὰ νὰ προβῇ στὶς κατάλληλες ἐνέργειες.

Οἱ Ἀραβες ὅταν θέλουν νὰ πάθῃ κακὸ ὁ ἐχθρὸς τους, σχημα- τίζουν τὴν σιλουέττα του σ' ἕνα κομμάτι χαρτί, τὸ καρφώνουν στὴν πόρτα του καὶ ἀπαγγέλλουν διάφορες κατᾶρες.

Στὸ τέλος μὲ μιὰ πυρρακτωμένη βελόνα τρυποῦν ἐπανειλημμένως τὸ χαρτί.

Μάγος—γιατρός τῆς ἀποικίας Κέννα μὲ ὅλα τὰ «συνεργά του»

Ο αυτοκράτωρ της Γερμανίας Κάρολος Ε' παρεκάλεσε κάποτε τον ήπιο κορόν του μαρκήσιο Βιλλάνο να φιλοξενήσει στον πύργο του τον Γάλλον Δούκα Κάρολον της Βουργώνης, που είχε λιποτακτήσει από τον Γαλλικό στρατόν, για να καταταχθεί στον Γερμανικό.

Ευχαρίστας θα το κάνω, απήντησε ο Βιλλάνο αφού δεν μπορού να παρακούσω στην Μεγαλειότητά του. 'Αλλ' αν καθίση ο δούξ στο σπίτι μου, θαβάλω φωτιά και θα το κίψω μόλις φύγη, σόν μέρος πανουκλιασμένο, γιατί θα το θεωρήσω άναξίο να κατοικηται από έναν τίμιο άνθρωπο.

Κατά την έκστρατείαν του Μεγάλου Ναπολέοντος εις την Αίγυπτον, οι κόποι, οι στερήσεις, αι διαρκείς μάχαι και το κλίμα είχαν εκνευρίσει τους στρατιώτας και τους αξιωματικούς του σέ τέτοιο βαθμό, ώστε η πειθαρχία του στρατού εκλονίζετο σοβαρώς. Οι στρατιώται ήσαν έτοιμοι να επαναστατήσουν και οι αξιωματικοί συνωμοτούσαν. Τό κύρος του Ναπολέοντος, που ήταν τότε άλλος στρατηγός, γιατί δεν είχαν ανακηρυχθεί ακόμη αυτοκράτωρ, εκινδύνευε. Αυτό το εκάταλαβε ο Ναπολέων και εις τό γεύμα όπου τον είχε προσκαλέσει ο στρατηγός Δουγκώ και όπου ήσαν καλεσμένοι πολλοί στρατηγοί, ρώτησε στα επιδόρπια:

—Πώς τὰ περνάτε στην Αίγυπτο;
—Πολύ καλά! απήντησαν έν χορῶ ὅλοι οἱ στρατηγοί.

—Τόσο τό καλλίτερο! φώναξε ὁ Βοναπάρτης. Γιατί ξέρω, πὼς πολλοὶ στρατηγοὶ κάνουν τὸν ἀντάρτη καὶ προκαλοῦν εἰς ἐξέγερση. 'Αλλ' ὡς προσέξουν. 'Απὸ ἑνα στρατηγὸ ἢ ἑνα τυμπανιστὴ ἕως ἑμένα ἡ ἀπόστασις εἶναι ἡ ἴδια καὶ θὰ τουφεκίσω τόσο τὸν ἑνὸν, ὅσο καὶ τὸν ἄλλον.

Ο ἄρχαιος γραμματικὸς Καλλιμάχος ἔκρινε τὴν ἀξία καὶ τὰ ἑλαττώματα ἑνὸς βιβλίου, ἀπὸ τὸν ὄγκο καὶ τὸ πάχος του, λέγοντας:

—Ὅσο μεγαλείτερο εἶναι ἑνα βιβλίον, τόσο περισσότερες κουταμάρες γράφει.

—Σὰς βεβαίῳ, μαμά, ὅτι αὐτὸ πού ἐκάνετε εἶναι πολὺ ἄδικο. 'Εγὼ ἔκανα μιὰ ἀνοησία καὶ σεῖς μοῦ δόσατε δυὸ μπάτσους.

Στὴ δεξίωσιν.
—Γιατί δὲν ἦλθε ἡ γυναῖκα σας;
—'Εχει γρίπη.
—'Εκρύψωσιν πούθενά;
—'Οχι. Συνεμορφώθη με τὴ μόδα.

Ο Σαρδὸν εἶχεν ἐπισκεφθῇ τὴν ἱστορικὴν φυλακὴ «Κονσερζερὶ» γιὰ νὰ συγκεντρώσῃ διάφορες πληροφορίες. Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἐπισκέψεώς του δὲν ἔπαυε ἀπὸ τοῦ νὰ γίνετα ἔξω φρενῶν με τὶς διά-

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚ ΔΟΤΑ ΧΙΟΥΜΟΡ

φορες ἀνοησίες καὶ ἀνακρίβειες, πού τοῦ ἔλεγαν οἱ «ὀδηγοὶ» τοῦ ἱστορικοῦ μνημείου. Δέκα χρόνια κατόπιν τὴν ἐπεσκέφθη καὶ πάλι. 'Αλλ' ὅμως τότε παρατήρησε ὅτι οἱ ὀδηγοὶ ἐξηγοῦσαν τὰ πράγματα ἐντελῶς διαφορετικῶς. Ο Σαρδὸν ἐρώτησε σχετικῶς τὸν ὀδηγόν.

—Διάβολε! τοῦ ἀπήντησε αὐτὸς πού δὲν τὸν ἀνεγνώρισε. Τὰ πράγματα ἄλλαξαν ἀπὸ τότε, πού μὰς κουβαλήθηκε κάποιος κ. Σαρδόν!

Μεταξὺ συζύγων.
—Θὰ γυρίσω δταν θέλω!
—'Οχι, ὅμως, ἀργότερα!

—Δὲν ἔχω ἰδῇ ἄνθρωπο πιο γκρινιαρὸ ἀπὸ τὸν Τζέγκινς!
—Τί θέλεις νὰ εἰπῇς;
—'Ακου νὰ ἰδῇς. Σήμερα τὸ πρωῒ, βρῆκε στὸ δρόμῳ ἑνα πεντόλιον. Κι' ἐν τούτοις ἄρχισε καὶ πάλι νὰ κλαίγεται γιὰ τὴν κακοτυχία του.

—Γιατί;
—Γιατί τὴν ὥρα πού τὸ ἔσῃκανε ἀπὸ χάμω, ἔτυχε νὰ τὸν ἰδῇ ὁ Πούγγουθ στὸν ὁποῖον... χρωστοῦσε δυὸ λίρες.

—Γιὰ διάβασε ἔδω, τί ἔγραψε στὸν πατέρα μου ὁ ράφτης μου! Δὲν θὰ μοῦ φτιάσῃ, λέει, ἄλλο κοστούμι, ἂν δὲν τοῦ ἔξοφλήσω πρῶτα αὐτὸ πού ἔχω κάνει!
—Καὶ τί τοῦ ἀπήντησε ὁ πατέρας σου;
—Τὸν εὐχαρίστησε θερμότατα!...

—Μὴν κάνης ἔτσι καῦμένε! 'Η Λουίζα θὰ σοῦ ξαναγυρίσῃ.
—Γι' αὐτὸ ἀπελπίζομαι...

Τὸ γκαρσόνι.—Ποιὰ ὥρα πρέπει νὰ ξυπνήσω τὸν κύριο;
—Ὁ ταξειδιδῶτης.— Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐνοχληθῇς; Πάσχω ἀπὸ ἀϋπνία.

Τὸ γκαρσόνι.—Θαυμάσια! Θὰ μπορούσες τότε ὁ κύριος, ἂν ἤθελε, νὰ ξυπνήσῃ ἑμένα στὶς τέσσερες;

Κάποιος 'Αμερικανὸς ρώτησε ἑνα Γάλλο.

—'Ο αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας Κάρολος Ε' παρεκάλεσε κάποτε τὸν ήπιο κορόν του μαρκήσιο Βιλλάνο να φιλοξενήσει στον πύργο του τον Γάλλον Δούκα Κάρολον της Βουργώνης, που είχε λιποτακτήσει από τον Γαλλικό στρατόν, για να καταταχθεί στον Γερμανικό.

Ευχαρίστας θα το κάνω, απήντησε ο Βιλλάνο αφού δεν μπορού να παρακούσω στην Μεγαλειότητά του. 'Αλλ' αν καθίση ο δούξ στο σπίτι μου, θαβάλω φωτιά και θα το κίψω μόλις φύγη, σόν μέρος πανουκλιασμένο, γιατί θα το θεωρήσω άναξίο να κατοικηται από έναν τίμιο άνθρωπο.

Κατά τὸς θερησκευτικοὺς πολέμους στὴ Γαλλία, ἡ Ροσέλ, τὸ φρούριον τοῦ καλβινισμοῦ, ἐπολιορκήθη ἀπὸ τὸν βασιλικὸν στρατόν, πού ἦταν καθολικός. Οἱ κατοικοὶ τῆς Ροσέλ, ἐξέλεξαν δῆμαρχόν τους τὸν 'Ιωάννην Γκιτού, τὸν ἀρχηγὸν καὶ στρατιωτικὸν διοικητὴν τους. 'Εκεῖνος ἀπὸ μετριοφροσύνη ἠρνήθη, ἀλλὰ πιεζόμενος ἀπὸ τὶς παρακλήσεις των, ἔτιρε: ἑνα μαχαίρι καὶ τοὺς εἶπε:

—Δέχομαι νὰ γίνω δῆμαρχος, ἀφοῦ τὸ θέλετε, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὄρον πὼς θὰ μὴ ξῶ αὐτὸ τὸ μαχαίρι στὰ στήθεια ἐκείνου πού θὰ προτείνῃ πρῶτος νὰ παραδοθῶμε. Δέχομαι νὰ μοῦ κάνουν κι' ἐμένα τὸ ἴδιο καὶ προτείνω, αὐτὸ τὸ μαχαίρι νὰ τοποθετηθῇ στὸ γραφεῖο, πού θὰ συνεδριάσῃ τὸ Δημοτικὸ Συμβούλιο.

Κάποιος τοῦ εἶπε τότε, πὼς ἡ πείνα θὰ ἐξεπάστρευε ὅσους θὰ ἐσώζοντο ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς.

—'Αδιάφορο, ἀπήντησε ὁ Γκιτού, θὰ μείνῃ πάντοτε ἑνας γιὰ νὰ κλείσῃ τὶς πόρτες.

Κατὰ τὸς πολέμους τῶν Γάλλων ἐναντίον τῶν 'Ολλανδῶν, ὁ στυρικὸς ποιητὴς Δεπρεώ, ἐπῆγε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν πρίγκηπα Κονδέ, ἀρχηγὸν τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ. Ὁ ἀρχιστράτηγος θέλησε νὰ δείξῃ στὸν ποιητὴ τὸν στρατόν του, πού τὸν εἶχε συγκροτήσει ἀπὸ νεανίας ὅχι μεγαλείτερους τῶν 18 ἐτῶν.

—'Ε, λοιπόν, τί λέτε; ρώτησε ὁ Κονδέ.
—'Υψηλότατε, ἀπήντησε ὁ Δεπρεώ, μοῦ φαίνεται, πὼς αὐτὸς ὁ στρατός, θὰ γίνῃ πρῶτης τάξεως, ὅταν... ἐνηλικιωθῇ!

Ο αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης Βαλερριανός, αἰχμαλωτίσθη ἀπὸ τὸν βασιλέα τῆς Περσίας Σαζόρ. Ὅταν ὁ Σαζόρ ἤθελε νὰ καβαλλήσῃ τὸ ἄλογό του, διατάσσει νὰ τοῦ τὸν φέρουν καὶ τοῦ ἔλεγε:

—Σκύψε!
Καὶ τὸν μετεχειρίζετο ὡς ἀνάβαθρο γιὰ νὰ ἱππεύσῃ.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ, ΤΡΕΛΛΕΣ, ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ

Ξέρετε ποιὸς εἶναι ὁ πιδ... φαγᾶς ἀπ' ὅλους τοὺς ἡθοποιοὺς τοῦ Χόλλυγουντ; Μιὰ ξανθὴ σειρήνα, λεπτὴ καὶ κομψή, ἡ Κωστάνς Μπένετ. Τὰ γεύματα τῆς μὴς Μπένετ—μαρκήσιος ντὲ λα Φαλαίξ—εἶναι περιώνυμα. Καὶ οἱ προσκεκλημένοι τῆς βλέπουν μ' ἐκπληξὴ τοὺς τὴν οἰκοδέσποινα νά... καταβροχθίσῃ τὸν περιδρόμο χωρὶς νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν κομψὴ σιλουέττα τῆς. 'Η ξανθὴ βεντέττα δείχνει ἰδ αἰτέραν προτίμησιν στὶς πατάτες, στὰ ζυμαρικά, τὶς κρέμες καὶ σ' ὅλα ἐν γένει τὰ φαγητὰ πού παχαίνουν. 'Εν τούτοις ὅμως τὸ βάρος τῆς δὲν αὐ ἀνέι οὔτε κατὰ ἑνα δρᾶμι! 'Ακόμη, ὅμως, πιδ φαγᾶς εἶναι—ποιὸς θὰ τὸ ἐπίστευε ποτὲ!—ὁ νέος Τζέκν Κούπερ ὁ ὁποῖος ποτὲ δέν... χορταίνει! Οἱ γιατροὶ θαυμάζουν τὸ ἐξαιρετικὸν φαινόμενον πολυφαγίας πού παρουσιάζει, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ μπορούν νὰ τὸ ἐξηγήσουν.

Ὁ Ρόμπερ Μοντγκόμερυ, ὅταν καθίσῃ στὸ τραπέζι τοῦ ρεστοράν, παραγγέλλει ὅλα τὰ φαγητὰ διπλά: δυὸ ψητά, δυὸ σουπες, κ. τ. λ. Ὁ Οὐάλλας Μπῆου ἀγαπᾷ ἰδιαίτερώς τὸ μισοψημένο βωδιὸν μπιτρέκι, τὰ λάχανα καὶ τὰ φασολάκια. 'Αποφεύγει δὲ τὰ ἐπιδόρπια καὶ τὶς πολυποικίλες καὶ φανταστερὲς σάλτσες.

Κάποτε ἑνας θαυμαστής του ἐτόίμασε ἑνα σάντουιτς με διάφορα περιέργα συστατικά καὶ τοῦ τὸ ἐπρόσφερε μ' ἐπισιμότητα. Ὁ Οὐάλλας ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ γαστρονομικὸ αὐτὸ ἀριστούργημα καὶ ἔπειτα εἶπε κατὰ τὴν... πού δὲν μπορούμε νὰ τὸ ἐπαναλάβωμε.

Ἡ Τζῆαν Κράουφορντ τρολλάινεται γιὰ... ψωμί καὶ σταφύλια. Κάπου—κάπου ἀντικαθιστᾷ τὸ ἀγαπημένο τῆς αὐτὸ φαγητὸ με μιὰ σαλάτα πού φέρει τ' ὄνομα τῆς καὶ μιὰ κομπόστα ἀπὸ σῦκα ξηρά. Πολλὲς φορὲς ὅμως ἀρκεῖται σὲ λίγο γάλα καὶ μερικὰ μπισκότα.

Τὸ ἀγαπημένο φαγητὸ τῆς Λωρέττας Γιούγκ εἶναι οἱ μεξικανικὲς «ταμάλ» ἑνα εἶδος, δηλαδή, λουκουμάδες γεμισμένοι με κιμῶ καὶ με ἀπαχαρικά.

Ὁ Κλάρκ Γκαίημπλ, τὸ εἰδωλον τῶν γυναικῶν, ἀρκεῖται κατὰ τὸ πρόγευμα πού παίρνει στὸ στούντιο, σ' ἑνα ἄπλο σάντουιτς.

Μόνον πού τὸ σάντουιτς αὐτὸ ἔχει διαστάσεις... μεσαιωνικοῦ πύργου. Τὰ δὲ συστατικά του εἶναι τὰ ἑξῆς: Λαρδί, τυρὶ, ψητὸ βωδιὸν καὶ πηκτὰ αὐτὰ κομμένα φέτες.

Ἡ Μαρι Ντρέσλερ ἦταν ἐξαιρετικὰ ἐκλεκτικὴ στὰ φαγητὰ τῆς. Κατὰ τὰ συχνὰ τῆς ταξείδια καὶ περιηγήσεις, δὲν ἔκανε τίποτα ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ μαζεύῃ ἀγνώστους συνταγὰς μαγειρικῆς. 'Απὸ τὶς συνταγὲς ὅμως αὐτὲς ἐπωφελοῦντο ἰδίως οἱ φιλενάδες τῆς. Γιατί ἡ Μαρι ἔτρωγε σάν πουλάκι...

Ἡ Κάρολ Λόμπαρ λατρεύει τὰ σπανάκια.

Ὁ Ρισάρ Μπερτλέμς σηκώνεται πολλὲς φορὲς τὴ νύκτα, ἀπὸ τὸ κρεβάτι του γιὰ νὰ φτιάξῃ μιὰν ἱσπανικήν... ὀμελέττα.

Ὁ Ντουγγλὰς Φαίρμπανκς (ὁ νεώτερος) ἔχει τόση μανία με τὰ καρπούζια, ὥστε δὲν διστάζει, ἀφοῦ φάῃ τὸ δικό του κομμάτι, ν' ἀρπάξῃ καὶ τὸ μερίδιό τοῦ γείτονός του!... 'Επειτα χρησιμοποιεῖ τοὺς σπόρους ὡς... βλήματα. Μ' ἑνα χέρι ἀλάθα στο, τοὺς πετὰ στὰ κεφάλια τῶν «ἀστέρων»—ἀρσενικῶν καὶ θηλυκῶν—πού τρώγουν στὸ ἴδιο ρεστοράν!

Ὁ Ρισάρ Ντιξ θέλει πάντα νὰ ἐτοιμάξῃ μόνος του τὴ σαλάτα του, στὴ σύνθεσιν τῆς ὁποίας λαμβάνουν μέρος τὰ πιδ περιέργα συστατικά.

Ἡ 'Ανίτα Παίητς πίνει τὸ τσάι τῆς χωρὶς ἔλαχαρα, με μερικὰ μπισκότα ὡς μοναδικὸ βούτημα. Ἡ Φλωρίν Μὰκ Κίνεη τρώει ἀπὸ τὸ

πρωῒ ἕως τὸ βράδυ... παγωτά...

Τέλος, ὁ Μωρίς Σεβαλιὲ τρολλάινεται γιὰ κατὰ μικρὰ 'Αμερικανικὰ γλυκίσματα, τὰ ὁποῖα, ὅπως βεβαιώνει ὁ ἴδιος—τὸν βοηθοῦν πολὺ νὰ μάθῃ τὰ... ἀγγλικά...

Οἱ ιδιοτροπίες τοῦ Ραμὸν Νοβάρου.

Οἱ κάτοικοι τοῦ Χόλλυγουντ βασανίζονται ἀπὸ πολὺν καιρὸ ἀπὸ τὴ δίψα τῆς περιεργείας νὰ ἰδοῦν ἐπὶ τέλους τὸ νέο μέγαρο τοῦ Ραμὸν Νοβάρου, πού ἐκτίζονταν σ' ἑνα ἀπόμειρο μέρος τοῦ Μπέρβερ-λν Χίλλς. Μέρους οἷου τελειώσῃ τὸ σπίτι ἐκεῖνο, δὲν ἤξερε κανεὶς τίποτε γι' αὐτό. 'Υπῆρχαν μάλιστα γύρω του ὑψηλὰ σαναίδωματα, πού τὸ ἐκρυβαν ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν περιέργων.

Ἐπὶ τέλους τὸ μυστηριώδες σπῆτι ἐτελείωσε, τὰ σαναίδωματα ἔπεσαν καὶ ἡ περιέργεια τοῦ κόσμου ἱκανοποιήθηκε.

Ἡ νέα κατοικία τοῦ Ραμὸν Νοβάρου βρίσκεται ἐπάνω σ' ἑναν λόφον, ἀποτελεῖται δὲ ἀπὸ πέντε πατώματα, κτισμένα κλιμακωτά. Ἡ κάτασπρη πρόσοψις στολίζεται ἀπὸ μεγάλες χάλκινες ταινίες με σχήματα περιέργα.

Ὁ Ραμὸν ἔχει φροντίσει νὰ διασκευάσῃ εἰδικῶς στὰ δωμάτια τοῦ σπιτιοῦ του, ὥστε νὰ τὰ χρησιμοποιῇ ἐναλλάξ, ἀναλόγως τῶν ψυχικῶν του διαθέσεων. Τὸ ἑνα βρίσκεται στὸ ἰσόγειο καὶ ἔχει χροῶς πρᾶσινο γλυκὺ. Εἶναι στολισμένο με ἐπιπλα ὑπερμοντέρνα, ἀπὸ ξύλο ἀνοικτόχρωμο. Βλέπει δὲ σὲ μιὰ ἰδιαίτερη δεξιαμένη πού περιβάλλεται ἀπὸ βερνικωμένα τοῦβλα.

Τὸ ἄλλο δωμάτιο βρίσκεται στὸ πιδ ψηλὸ μέρος τοῦ σπιτιοῦ καὶ οἱ τοῖχοι του εἶναι γυάλινοι! Κανεὶς ὅμως δὲν μπόρεσε νὰ μάθῃ τὴν αἰτία τῆς ιδιοτροπίας αὐτῆς τοῦ Νοβάρου...

Ἡ τραπεζαρία εἶναι μαύρη καὶ κίτρινη. Τὸ τραπέζι ἀποτελεῖται δλόκληρο ἀπὸ κρύσταλλο μαύρου. Στους τοίχους δὲν ὑπάρχει οὔτε ἑνας ζωγραφικὸς πίναξ, παρὰ μόνον πιάτα παλαιὰ ἀπὸ πολὺτιμη πορσελάνη.

Σὲ μιὰν ἄκρην τῆς τραπεζαρίας ὑπάρχει μιὰ μικρὴ σέρρα. Ὁ ταν λοιπὸν κάποιος ἐπισκέπτης ἐρώτησε τὸν Νοβάρου ποῖα λου-

λούδια ἐπρωτιμοῦσε, αὐτὸς ἀπήντησε σοβαρὰ καὶ ἀδίστακτα.

—Τὰ τεχνητά!

'Επειτα, ἀφοῦ ἄφησε τὸν συνομιλητὴ του νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν κατάπληξή του, ἄρχισε νὰ τοῦ ἐξηγῇ ὅτι ἡ σέρρα ἐκεῖνη—μοναδικὴ στὸν κόσμον—θὰ ἐφιλοξενοῦσε λουλούδια ἀπὸ γυαλί, ἀπὸ ὕψασμα, ἀπὸ ξύλο ἢ ἀπὸ μέταλλο!

—Τί ποικιλία μπορεῖ νὰ βρῇ κανεὶς στὰ τεχνητὰ λουλούδια!... εἶπε στὸ τέλος μ' ἐνθουσιασμό. Τί χρώματα... Τί ὠραία σχήματα!

—Μά... ἡ μυρωδιά; ἐτόλμησε νὰ ρωτήσῃ σαστισμένος ὁ ἐπισκέπτης.

—Ἡ μυρωδιά δὲν χρειάζεται! Χτυπάει στὸ κεφάλι! ἀπήντησε σοβαρώτατα ὁ Νοβάρου.

Προλήψεις τῶν ἀστέρων.

Ὅπως ὅλοι σχεδὸν οἱ ἄνθρωποι εἶσι καὶ οἱ καλλιτέχναι τοῦ κινηματογράφου ἔχουν τὶς προλήψεις καὶ τὶς δεισιδαιμονίες των.

Ἡ Νόρμα Σῆρερ, πρωτοῦ ἀρχιστῆς τὸ γύρισμα ἑνὸς φιλμ, βάζει τοὺς μουσικοὺς νὰ παίξουν μερικὰ κομμάτια τοῦ Μότσαρτ. Θεωρεῖ ὅτι αὐτὸ τῆς φέρνει γούρι.

Ὁ Οὐάλλας Μπῆου κρατεῖ πάντοτε στὸ σπῆτι του γιὰ φυλαχτὸ ἑνα παλὸν καπέλλο, πού φοροῦσε στὰ πρῶτα χρόνια τῆς νεότητός του.

Τέλος, ὁ Κλάρκ Γκαίημπλ δὲν παρουσιάζεται στὸ γύρισμα ἑνὸς φιλμ ἂν δὲν κἀνῃ προηγουμένως ἑναν περίπατο μετ' ὁ αλόγο του.

Φλωρίν Μὰκ Κίνεη.

Μόβρα του πρηγμυτρου

(Συνέχεια)

—Αυτή είναι, πριγκήπισσά μου, η ιστορία του ταξειδιού του παππού σου στο Κοναντέβο. Είναι κρίμα που δεν έβλεπες. Ήλθε όμως ο καυμένος ως εδώ κι' αυτό θά πη πώς έχει καρδιά ο δικαστής Στογώλης.

Σταμάτησε γιατί οι λυγμοί έπνιγαν τη Χρυσήδα.

—Α, πριγκήπισσά μου! φώναξε ανήσυχη. Μην κλαίς! Δεν είσαι ευχαριστημένη, πούρθε ο παππούς σου.

—Η νέα σκούπισε τα δάκρυά της.

—Κλαίω από χαρά, Μαμί! είπε. Δεν μπορείς, να καταλάβεις εσύ, τι γίνεται μέσα μου. Έκανα την γενναία και δεν ήθελα να πω πόσο πονούσα που δεν είχα οικογένεια... Μά, στο βάθος, δεν μπορούσα να συλλογιστώ τον παππού μου χωρίς να νοιώσω ένα σφιξίμο στην καρδιά. Ύπεφερα πολύ με το να ξέρω πως έχω έναν παππού στον κόσμο κι' αυτός να μη θέλει να με ιδη... να μη μ' αγαπά.

—Κι' έλεγα μέσα μου πως οι άνδρες δεν είναι καλοί!

—Εσύ, Μαμί!... Τι σου καναν έσένα οι άνδρες; Σε πείραξαν;

—Όχι συχνά!...

—Ο καυμένος ο 'Αλέξ ήταν τόσο υπομονετικός μαζί μου.

Τ' όνομα του νέου της έφερε την ανάμνηση μερικτών καυγάδων τους και η ματιά της φωτίστηκε από μια χαρούμενη λάμψη.

—Και τόσο καλός, συνέχισε. Μ' έκανε με τα προτερήματά του να συμπαθήσω το ανδρικό φύλο. Είναι πολύ καλός, Μαμί!...

—Όσο γι' αυτό είμαι σίγουρη, πριγκήπισσά μου! Ξαφνικά η Χρυσήδα ξέσπασε σε γέλια.

—Σκέπτομαι τα μούτρα που θά κάνει ο 'Αλέξ, όταν θά του πω πως φεύγω για τη Λυών και ότι οι τύποι επιβάλλουν να πάη να ζητήσει το χέρι μου από τον παππού μου. Θα γίνει έξω φρενών... 'Αχ! πόσο θά διασκεδάσω ακόμη μια φορά!...

—Από μακριά αντίχησε ο ήχος του κουδουνιού.

—'Ακουσες, Μαμί!... Ποιός μπορεί νάναι τέτοια ώρα;

—Ο κ. 'Αλέξ, ίσως...

—Μπά! Έχουμε συνεννοηθεί από χθές, πως θάρθε άργα το απόγευμα και τώρα δεν είναι ούτε 2 ακόμη.

—Πάω να ιδώ.

—Η Μαρυβόν άπομακρύνθηκε κι' η Χρυσήδα έμεινε μονάχη μέσα στον μεγάλο κήπο, που αυτήν την εποχή ήταν υπέροχος.

Και σκεπτόταν και όνειροπολούσε.

Σε λίγο θάρχόταν ο 'Αλέξ και μέσα σ' αυτό το μαγευτικό περιβάλλον θά της περνούσε στο δάκτυλο το συμβολικό δακτυλίδι που θά τους ένωσε σ' όλη τους τη ζωή.

—Ένα χαμόγελο άνθισε στα παρθενικά χείλη. Η ευτυχία ήταν κοντά.

—'Αλέξ!... μουρμούρισε, μισοκλείνοντας τα μάτια σαν σ'έκσταση πόσο γλυκειά θά σου κάνω τη ζωή. 'Αγαπημέ μου φίλε, που μου χάρισε κάθε τι που το πεπρωμένο μου στέρησε.

—Η αγάπη του 'Αλέξ ήταν ένας μεγάλος πυρός που φωτίζε το μέλλον.

—'Αρραβωνιαστική μου... Πολυαγαπημένε μου άντρουλή, το όνειροπόλο βλέμμα της έπεσε για μια στιγμή στο βάθος του πάρκου. Στην άλλη άκρη της δενδροστοιχίας ξεχώριζε μια υψηλή ανδρική σιλουέτα που προχωρούσε προς το μέρος της.

—Ο 'Αλέξ από τώρα; μουρμούρισε έκπληκτη.

—Μά, όχι λάθος κάνω.

Κι' αλήθεια δεν ήταν αυτός. Η κορμοστασιά του ανθρώπου που έρχόταν ήταν πολύ ύψηλότερη και πιο επιβλητική.

—Ο έπισκέπτης, βαδίζοντας ήσυχα, πλησίαζε όλοένα κι' όταν έφθασε αρκετά κοντά της, η Χρυσήδα τινάχθηκε επάνω με τα μάτια όρθάνοικτα από κατάπληξη.

—Αυτός! 'Αχ! Θεέ μου!... δεν μπορεί νάναι αλήθεια!...

Κι' όμως αλήθεια ήταν.

—Ο Γκνς ντέ Βρίς, ο πατέρας της, στεκόταν τώρα λίγα βήματα μακριά της και το διαπεραστικό του βλέμμα καρφωμένο στα μάτια της, εισχωρούσε ως τα μύδια της ψυχής της. Η Χρυσήδα ένοιωσε τα γόνατά της να λυγίζουν. 'Όλα γύρω της έσβυναν κι' ένας λυγμός έκλεισε το λαιμό της. Μια κραυγή λαχτάρας, πόνου και χαράς μαζί, της ξέφυγε.

—Πατέρα μου!...

—Ο άνδρας άπλωσε τα χέρια του.

—Χρυσήδα! κορούλα μου!... παιδί μου!...

Τό κορίτσι έπεσε στην άνοικτη πατρική αγκαλιά μ' ένα τρελλό παραλήρημα.

—Πατέρα μου!... Πατέρα μου!... Πατέρα μου!...

—Ήταν μια κραυγή αγάπης πνιγμένη στους λυγμούς, που έκλεινε μέσα της τόση πίκρα, άφροσύνη, λησμονιά, ύποχρεώσεις, που ο πατέρας ταράχθηκε και συγκλονίσθηκε πολύ περισσότερο απ' όσο νόμιζε τον έαυτό του κατάλληλο για τέτοια συναισθήματα.

Σαν από ένστικτο τα μπράτσα του έσφιξαν επάνω στο πλατύ στήθος του το παιδί, που γινόταν δικό του μονάχα με το αντίκρου.

—Μικρούλα μου!... ψιθύρισε.

Σιγά σιγά η μεγάλη συγκίνησης ήρέμισε. Η Χρυσήδα σήκωσε το κεφάλι και τα δακρυσμένα μάτια της καρφώθηκαν στο πατρικό πρόσωπο.

—Είμαι τόσο ευτυχισμένη, πατέρα μου, τραύλισε. Δεν πίστευα στα μάτια μου όταν σάς είδα...

—'Ηρθα να σου φέρω το ημερολόγιο της μητέρας σου, παιδί μου. Έφυγες τόσο γρήγορα, που δεν προφθάσαμε να σκεφθούμε ποτέ να στείλουμε.

Πόσο ευχάριστα άντηχούσε στ' αυτί της αυτός ο ένικός! Την έφερε τόσο κοντά του.

Την πήρε απ' το μπράτσο και προχώρησε στο βάθος του κήπου.

—Βλέπεις, παιδί μου, της έξηγήσε σκεπτικός, δεν μπόρεσα να σ' εύρω πουθενά. Σου τηλεφώνησα στο «Μαάς» και μου άπήντη έδω. Δεν ήθελα να κρατήση αυτή η παρεξήγησις.

—Α, πατέρα... είμαι τόσο ευτυχισμένη που ήρθατε... Είναι τόσο όμορφο... τόσο γλυκό... 'Ας είστε ευλογημένος γι' αυτήν την ευτυχία που μου χαρίζετε...

—'Αν μου δίνετε τον καιρό, στο Ρότερνταμ, να γνωρισθούμε καλύτερα, θά είχαμε όκτώ μέρες πρωτίτερα αυτήν την ευχαρίστηση.

—Ω, πατέρα, συγχωρήστε με για τη ζωηρότητά μου. Τόχω καταλάβει πως σάς φέρθηκα πολύ άπροπα.

—Όχι πάλι κι' έτσι! Δεν συμβαίνει τέτοιο πράγμα. Κάθε άλλο! Μονάχα που ήσουν τρομερή στην αισθηματολογική σου λογική. 'Ηθελες να με κανης να παραδεχθώ όποσδήποτε πως είχα όλα τ' άδιστα.

—Μη θυμώνετε πολύ μαζί μου, πατέρα... Σας τό ζητώ σαν μια ίκεσία.

—'Αν θυμώνω... 'Ισα-ίσα που μου θυμίζεις τη Βαλεντίνη, όταν τύχαινε να συμβη κάτι, που δεν ταίριαζε με τις κοριτσιίστικες αντιλήψεις της. Τις προάλλες μου φόρτωσε ένα σωρό κατηγορίες και πρότεινε να σ' άπαντήσω.

—Ξεχάστε τις, πατέρα μου... Δεν έπρεπε να μιλήσω... Ένα κορίτσι δεν έχει το δικαίωμα να κρίνει τις πράξεις των άλλων.

—Είμαι σύμφωνος κι' εγώ σ' αυτό. 'Αλλά σήμερα θέλω ν' άπαντήσω στις παρατηρήσεις σου. Θέλω να ύπερασπισθώ τον έαυτό μου γιατί βεβαιώθηκα πως είσαι κόρη μου και δεν θέλω τίποτα που να μās χωρίζει. 'Η θέλησις της μητέρας σου μās ένώνει στην ίδια γλυκειά και λυπηρή συγχρόνως ανάμνηση. Τό ημερολόγιο της μητέρας σου με συγκίνησε βαθιά. Μου θυμισε τα νειάτα

μου. Ήταν η μοναδική μου αγάπη σ' όλη μου τη ζωή. Δεν παντρεύθηκα ποτέ. 'Αλλ' άς τ' αφήσουμε αυτά και να μιλήσωμε θετικα. Ξέρω, παιδί μου, ότι με κατηγορείς για τη διαγωγή μου άπέναντί της. Μά σ' αυτό σου άπαντώ μονάχα. 'Ημουν τρελλά έρωτευμένος με την μητέρα σου. Αυτό ήταν τό κίνητρο κάθε ενεργείας μου... Καταλαβαίνεις;... 'Ισως να μην μπορείς να καταλάβης. Δεν έμαθες ακόμη τί θά πη αγάπη.

Σταμάτησε λίγες στιγμές συγκινημένος κι' ύστερα συνέχισε.

—Πήγα στον τάφο της, μόλις ήρθα έδω!... Της έφερα άπ' τα λουλούδια που της άρεσαν.

—'Η φωνή του κόπηκε κι' έμεινε πάλι για λίγο σιωπηλός.

Μπροστά σ' αυτήν την βουβή συγκίνηση ένοιωσε να σβύνη και τό τελευταίο της παράπονο. Αύθόρμητα, τό έλεύθερο μπράτσο της αγκάλιασε τό λαιμό του και τα χείλη της γέμισαν τό πρόσωπό του τρελλά φιλιά.

—Θά σās άγαπώ διπλά, πατέρα, του φώναξε. Και γι' αυτήν και για μένα.

—Ο Γκνς δεν μίλησε. Την έσφιξε με στοργή στο στήθος του και ένώ τα δάκτυλά του χτένιζαν τις χρυσές της μπούκλες, τα χείλη του χάιδεψαν τρυφερά τό μέτωπό της.

Τό πρώτο φιλή το πατέρα σ' άπάντηση το πρώτου φιλιού του παιδιού.

—Ο ήλιος εξακολουθούσε τη μεγαλοπρεπή του πορεία πίσω άπ' τα μεγάλα αλωνόβια δέντρα.

Στη γαλήνια μοναξιά του άπεράντου πάρκου, ο Γκνς ντέ Βρίς κι' η κόρη του, κρατημένοι χέρι με χέρι, μάθαιναν να γνωρίζονται.

—Ο ήλιος έγερνε τώρα πέρα στον όρίζοντα κι' όμως η κόρη κι' ο πατέρας δεν είχαν ακόμη τελειώσει όσα είχαν να πουν, όταν ο 'Αλέξ Δέ Γκουρούμ παρουσιάσθηκε ξαφνικά μπροστά τους.

Κι' ένώ ο νέος κύτταζε με έκπληξη τον άγνωστό του, σύντροφο της Χρυσήδης, εκείνη έτρεχε κοντά του, αφήνοντας μια κραυγή χαράς.

—'Αλέξ! είμαι ευτυχισμένη! 'Ο πατέρας μου ήρθε να μ' εύρη!...

Καταλαβαίνεις τί σημαίνει αυτό για μένα!... Τώρα η ευτυχία μου όλο κληρώνεται!...

—Ο 'Αλέξ άκουγε σαστισμένος.

—Πατέρα, είπε η νέα γυρίζοντας προς τον Γκνς, να μου έπιτρέψετε να σās παρουσιάσω τον κ. 'Αλέξ Δέ Γκουρούμ, άνηψό της νονάς μου, ιδιοκτήτη του κτήματος αυτού έδω, που βρισκόμαστε... και... άρραβωνιαστικό μου!...

—Θά σās εύγνωμώ σ' όλη μου τη ζωή, άν θά θελήσετε να τον δεχθίτε ένδοίκα και να του δώσετε μια ξεχωριστή θέση στη στοργή σας... 'Αγαπιώμαστε, πατέρα, από καιρό και θά παντρευτούμε σύντομα... με τη συγκατάθεσή σας, βέβαια.

Οι δυο άνδρες έσφιξαν τα χέρια σιωπηλοί.

—Ο Βρίς θαύμαζε την άρρενωπή έκφραση του άξιωματικού, ένώ έκείνος, ταραγμένος άπ' τη θεία φράση της Χρυσήδης «άγαπιώμαστε από καιρό», ένοιωσε να γενιέται στην ψυχή του μια βαθειά συμπάθεια για κείνον, που με την παρουσία του προκάλεσε μια τέτοια όμολογία άπ' τα αγαπημένα χείλη.

Πολύ γρήγορα όμως η Χρυσήδα, ξαναυρήκε την κοκκεταρία της.

—'Ο γάμος μας, ξέρεις, 'Αλέξ, θ' άργήσει λιγάκι. 'Ο πατέρας μου όμω έκανε τις πιο όμορφες έκπληξεις. Θά με πάρη να κάνω με ένα ταξίδι σ' όλη τη Γαλλία, τό Βέλγιο και την 'Ολλανδία. Ούτε στα όνειρά μου δεν περίμενα μια τέτοια ευτυχία. Νά ταξειδεύω με τον πατέρα μου, να ζήσω τόσες έβδραμάδες διαρκώς κοντά του.

—Δεν μπορώ παρά να σās συγχωρώ γι' αυτό, άπάντησε ο 'Αλέξ. 'Εγώ που γνώρισα όλες τις αγωνίες σας καταλαβαίνω καλύτερα άπ' τον καθένα τη σημερινή χαρά σας... Καταλαβαίνετε όμως και σεις, πιστεύω, πόσο λυπηρή είναι για μένα η καθυστέρησης του γάμου μας... 'Αλλά τί να κάνω;... Θά περιμένω να γίνη όποτε σεις κι' η οικογένειά σας θελήσετε... Φθάνει μονάχα να μη συμβη τίποτε καμιά μέρα, που να ματαιώσει για πάντα την έννοιά μας...

—'Ο Βρίς κούνησε τό κεφάλι, δείχνοντας τη συμφωνία του στα λόγια του νέου.

—'Όλα τ' άλλα δεν μ' ενδιαφέρουν, συνέχισε ο 'Αλέξ, κάθε τι άς γίνη σύμφωνα με την επιθυμία σας.

—'Η Χρυσήδα χαμογέλασε τρυφερά στον αγαπημένο της.

—Ξέρεις, 'Αλέξ; είπε ξαφνικά. 'Ο πατέρας μου θά μās επιτρέψει να βλεπώμαστε στις κυριότερες πολιτείες που θά σταματήσωμε.

—'Εξαιρετή ιδέα, συμφώνησε ο Βρίς.

—Μ' αυτόν τον τρόπο ο πατέρας μου θά σέ γνωρίση καλλίτερα και θά έκτιμήση τα προτερήματά σου.

Σταμάτησε για μια στιγμή και τον κύτταζε πονηρά.

—Κι' εγώ, πάλι, συνέχισε, θά μπορέσω να βεβαιωθώ άν είσαι πάντα τό ύπόδειγμα του άρραβωνιαστικού που νομίζω.

Γελούσε με τό κάθε τι, που έλεγε, που έβλεπε, που άκουγε. Γελούσε, γιατί η ψυχή της, πλημμύριζε από χαρά κι' ευτυχία.

—Τί άπαιτητική που είμαι. Νά ιδίτη που θά σās σκανδαλίω, πατέρα μου! γιατί τώρα που σās βοηκά, θά κάνω τον 'Αλέξ να μάθη τί κοστίζει να παντρευθί κανείς ένα κορίτσι, που τό περιστοιχίζει μια άγρυπνη οικογένεια.

Οι δυο άνδρες χαμογέλουσαν.

—Μεγάλε μου και αγαπητέ μου φίλε, είπε η νέα, γυρίζοντας προς τον 'Αλέξ. Μου φαίνεται πως πρέπει να σās συλλυπηθώ, που έχετε μια μια άρραβωνιαστική σαν έμένα.

—Οι Βρεττόνοι, άπήντησε ο νέος, είναι πολύ μοιρολάτρες, μικρούκα μου Χρυσήδα. 'Αν είναι της μοίρας μου να γίνα άντρας σας, έλπίζω να μην μπορέσω να ξεφύγω!...

Και σκύβοντας φίλησε τρυφερά τό χεράκι που μπλεκόταν στα δάκτυλά του.

—'Ο Γκνς ντέ Βρίς τους κυττούσε χαμογελώντας άφηρημένα. 'Η σκέψις του πετούσε σε κάποια άλλη μακρινή όπτασία.

—'Η Χρυσήδα είναι απόλυτα ίκανοποιημένη άπ' τη ζωή. 'Ο άνδρας της είναι ο ίδιος πάντα στοργικός σύντροφος που ύπηρεσε γι' αυτήν άπ' την πρώτη στιγμή της γνωριμίας τους.

Τον περισσότερο καιρό τον περνούν στο Παρίσι, γιατί τόσο ο Γκνς ντέ Βρίς όσο και ο δικαστής Στογώλης βρίσκουν ότι η Βρετανία είναι πολύ μακριά και από τη Λυών και από τό Ρότερνταμ.

Τό Παρίσι είναι στη μέση και των δυο και γι' αυτό φάνηκε σ' όλους τό καλύτερο μέρος για την εγκατάσταση ενός νέου ζευγαριού που ο καθένας τους έπιθυμούσε να τό βλέπη όσο πιο συχνά μπορεί! 'Ο Γκνς ντέ Βρίς έκανε δώρο στην κόρη του ένα χαριτωμένο παλατάκι και για να στολίση τη νυφική φωλιά της έγγονούλας του ο δικαστής Στογώλης άποχωρίσθηκε χωρίς καμιά συγκίνηση άπ' τα παλιά όρτσια επιπλά του. 'Ηθελε κιόλας, ο γέρος ναύρη τό παιδί της κόρης του καί άπ' τό περιβάλλον των παλιών άστών της Λυών άπ' όπου καταγόταν.

—'Η Χρυσήδα βρίσκει πολύ συχνά προφάσεις για να πεταχθί ως τη Λυών, όπου την περιμένει πάντα ο έρμος γέρο-παππούς γεμάτος στοργή και τρυφερότητα. 'Ο Γκνς ντέ Βρίς είναι πιο πρακτικός. Στο σπίτι της κόρης του κράτησε μια γωνιά για τον έαυτό του ένα δωμάτιο κι' ένα γραφείο. Κι' επειδή οι δουλειές του τον κάνουν νάρχεται συχνά στο Παρίσι, βρίσκειται σχεδόν πάντα κοντά στην κόρη του. 'Η Μαμί μεταξύ της Βρετανίας και της «Πριγκήπισσας» της, δεν δυσκολεύθηκε να κάνει την έκλογή. Προτίμησε την «Πριγκήπισσά» της. Κι' έτσι η ζωή κυλά για όλους ήρεμη, γαλήνια κι' άνεφελη, γιατί βασίζεται στην άμοιβαία αγάπη.

ΤΕΛΟΣ Μετάφρασις Ι. ΖΕΡΒΟΥ

—Λέτε ψέμματα, φίλε μου, είπε η Χρυσήδα.

ΥΠΟΒΡΥΧΙΟΝ Η 13

Όπως μεταξὺ τοῦ Μαν-
ουρίου Μαροῦ, κυβερνή-
του τοῦ υποβρυχίου Η 13
καὶ τῆς Γαβριέλλας Δε-
πέ, γεννήθηκε ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ πρωτοσυναντήθηκαν οἱ δυὸ
νέοι σ' ἓνα χορευτικὸ κέντρο τῆς Μασσαλίας, ὅπου εἶχε ἀγκυρο-
βολήσει ἡ ναυτικὴ μοῖρα.

Ὁραία, κομψή, γεμάτη γοητεία στὸ πρόσωπο στοὺς τρόπους,
στὴ φωνή, ἡ Γαβριέλλα φαίνετο πλασμένη γιὰ νὰ γίνῃ μοιραία
γυναίκα. Ἀπεναντίας ὁμως ἡ ὅλη ἐμφάνισίς της εἰδεινε ἀ-
πλότῃτα σχεδὸν παιδική, ἀθωότητα, καλωσύνη καὶ ἐνέπνεε ἀμέ-
σως ἐμπιστοσύνη καὶ συμπάθεια. Ὁ Μαυρίκιος τὴν εἶχε ἐρω-
τευθῇ μὲ τὸν ἐνθουσιασμὸ τῆς νεότητος.

Ύστερα ἀπὸ τὴν πρώτη συνάντησή τους, τὸ αἶσθημά τους ἐ-
μεγάλωσε μὲ τὰ πύρινα γράμματα ποὺ ἀντήλλαξαν. Δυστυχῶς δὲν
μποροῦσαν νὰ συναντῶνται, παρὰ σπανίως καὶ γιὰ λίγες ὥρες,
κάθε φορὰ ποὺ ὁ Μαυρίκιος γύριζε ἀπὸ τὰ ἐκπαιδευτικὰ του τα-
ξείδια ἢ τὰ γυμνάσια.

**

Ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς ἦταν πολὺ ἔξυπνος καὶ εἶχε μπροστὰ
τοῦ λαμπρὸ στάδιο. Εἶχε ἐφεύρει ἑναν νέον τύπον υποβρυχίου στὸν
ὁποῖον στηρίζε πολλές ἐλπίδες τὸ πολεμικὸν ναυτικὸν τῆς
χώρας του.

Ἡ Γαβριέλλα, προωρισμένη νὰ γίνῃ σύζυγός του, παρακο-
λουθοῦσε μὲ δικαιολογημένον ἐνδιαφέρον κάθε πρὸοδὸν τῶν δο-
κιμῶν του, χωρὶς νὰ τοῦ ζητῇ περισ-
σότερες πληροφορίες ἀπ' ὅσες τῆς εἶδνε
ἐκείνη. Μία μέρα τοῦ εἶπε:

—Δὲν μπῆκα ποτὲ σὲ υποβρύχιο. Πῶς
θὰ ἤθελα νὰ ἐπισκεφθῶ τὸ δικό σου,
νὰ ζήσω, ἔστω καὶ γιὰ λίγη ὥρα, στὸ
τρομερὸ αὐτὸ χαλύβδινο κουτί, νὰ πα-
ρακολουθῶ τὴν ἐργασία σου!

—Δὲν εἶνε καθόλου εὐχάριστη ἡ ζωὴ
ἐκεῖ μέσα, Γαβριέλλα... ἀπάντησε ὁ
νέος.

—Ὅπως οἱ ποτε θὰ ἤθελα νὰ τὴν
γνωρίσω. Δὲν εἶναι δυνατόν;

—Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ἐπιτρέψω, πα-
ρὰ μὰ σύντομη ἐπίσκεψη.

—Ἔστω... θὰ μ' εὐχαριστήσῃς...

—Τότε λοιπόν, αὔριο, στίς πέντε τὸ
ἀπόγευμα.

**

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ Γαβριέλλα Δεπέ
ἐκατέβαινε, τὴν ὁρισμένη ὥρα, στὸ ἐ-
σωτερικὸ τοῦ υποβρυχίου Η 13.

Ὁδηγουμένη ἀπὸ τὸν μνηστῆρά της,
πέρασε ἀπὸ τοὺς στενοὺς διαδρόμους,
ποὺ φωτίζονταν μὲ ἡλεκτρικὰς λάμπες—
ἀνέπνευσε τὴ βαρεὴ ἀτμόσφαιρα τοῦ
σκάφους, τὴ γεμάτη ἀπὸ διάφορες μυ-
ρωδιές. Ἐκύτταξε μὲ τὰ ὠραία της μά-
τια καὶ ἀγγίξε μὲ τὰ λευκώτατα χέρια
τῆς τὰ πολυπλοκά μηχανήματα, τίς
τορπίλλες, τὸ περισκόπιο...

Ὅταν μπῆκε μέσα στὴ καμπίνα τοῦ κυβερνήτου, φώναξε.

—Ἐδῶ μέσα κοιμᾶσαι κι' ἐργάζεσαι;—Τί τρομερὸ! Νεμί-
ζω πὼς πνίγομαι... Καὶ ὁμως εὐχαριστιέμαι ἐδῶ, ἐφ' ὅσον εἶναι
δικό σου περιβάλλον... Δὲν ἐννοῶ νὰ φύγω!

—Τρελλάθηκες; Σε λίγο, πρέπει νὰ φύγωμε γιὰ ταξίδι
μερικῶν ὥρων. Θὰ βγοῦμε στ' ἀνοικτὰ γιὰ γυμνάσια ἐκσπενδόνι-
σεως τορπιλλῶν.

—Θὰ μὲν κι' ἐγὼ μαζί σου, μαζί σας.

—Μά, ἀν τὸ μάθουν οἱ ἀνώτεροί μου, θὰ τιμωρηθῶ
αὐστηρά!

—Κανείς δὲν θὰ τὸ μάθῃ. Δὲν θὰ πῶ λέξη.

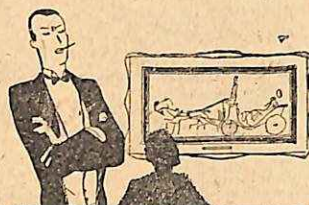
—Οἱ ἄνδρες μου ξέρουν πὼς βρισκῃσαι στὸ σκάφος!

—Δὲν μοῦ εἶπες τόσες φορὲς ὅτι σοῦ εἶναι πιστότατοι;

—Ναί, βέβαια... ἀλλὰ πὼς μπορῶ νὰ ἔχω ἐμπιστοσύνη σ'

ὅλους;

—Ἐλα, μὴ μοῦ λὲς ὅχι! Θὰ μείνω ἐδῶ μέσα, φρόνιμη καὶ
ἀμίλητη. Οἱ ναῦτες, ἀσχολημένοι στίς δουλειές του, δὲν θὰ μὲ
θυμηθοῦν καθόλου. Θὰ νομίσουν ὅτι ἔχω ἀποβιβασθῇ χωρὶς νὰ
μὲ ἰδοῦν... Ἀλλωστε, σοῦ δείχνω πὼς πολὺ τὸν ἐρωτᾷ μου, ἀγαπη-

Ὁραία κομψή, γεμάτη
γοητεία ἡ Γαβριέλλα

χαμένοι...

—Χαμένοι!... χαμένοι!...

—Χαμένοι δυστυχῶς ὀριστικά, χωρὶς καμμιὰ ἐλπίδα σω-
τηρίας...

Ἡ Γαβριέλλα ἄρπαξε τὸν μνηστῆρά της ἀπὸ τὸν
λαιμό.

—Α, ἔτσι; οὐρλιαξε, ἔ, λοιπόν, μάθε ὅτι δὲν σὲ ἀγάπησα
ποτέ, ὅτι δὲν ἦσουν γιὰ μένα, παρὰ τὸ μέσον, γιὰ νὰ μαζεῖω
ἓνα κράτος ποὺ μ' ἔχει κατόσκοπό του! Θὰ πεθάνωμε καὶ οἱ δυὸ!
Ἐσὺ ὁμως μὲ τίς τύψεις τῆς συνειδήσεώς σου, γιατί ἐπρόδωσες
τὴν πατρίδα σου κι' ἐγὼ μὲ τὴ χαρὰ γιατί θὰ σὲ βλέπω ν'

Ὁ Μαυρίκιος χαμογέλασε.

—Γέλας;... δὲ μὲ πιστεύεις, δηλαδή;...

—Ὁ κίνδυνος σὲ τρελαίνει καὶ δὲν ξέρεις τί λὲς.

—Ὅσο γι' αὐτὸ μπορῶ νὰ στὸ ἀποδείξω...

—Λὲς ψέμματα... λὲς ψέμματα!...

—Θέλεις ἀποδείξεις;... Νὰ τὰ ἀντίγραφα τοῦ σχεδίου τοῦ ὑπο-
βρυχίου σου. Θὰ τὰ δῶναι σὸν ἀρχηγό μου, τόν...

Καὶ ἡ νέα ἐπρόφερε ἓνα ὄνομα. Ἀμέσως ὁ Μαυρίκιος ἔβγα-
λε μιά κραυγὴ θριάμβου.

—Αὐτὸ ἤθελα νὰ μάθω! εἶπε, παίρνοντας ἔξω ἕνα ὕψος ἤρεμο
καὶ γελαστό. Ἐγὼ τὴν εὐχαρίστησα, δεσποίνις, νὰ σὰς ἀναγγεῖλω
ὅτι ταξιδεύωμε ἀσφαλισμένον πρὸς τὴ Μασσαλία, ὅπου σὰς πε-
ριμένουν, μὲ δικαίαν ἀνυπομονήσαν, στὴν ναυαρχίδα τοῦ
στόλου. Ὅπως βλέπετε, οἱ κατὰ σκοποὶ δὲν εἶναι τυχεροί, ἔστω κι' ἂν
ἔχουν τὴν ὁμορφιὰ τῆς Ἀφροδίτης.

Ύστερα ἀπὸ μιά ὥρα ἡ ὠραία Γαβριέλλα παρεδίδετο
στὶς ναυτικὰς ἀρχὰς γιὰ νὰ τοῦφ κισθῇ μετὰ δυὸ μέρες σ' ἓνα
ἀπόμερο μέρος τῆς ἀκτῆς τῆς Μεσογείου.

μένε μου.. Ὑπάρχει πάν-
τα κίνδυνος στὰ ὑπο-
βρύχια...

Πόσον ὠραία ἦταν τὴ
ἔτσι! Νικήθηκε, ὑποχώρησε, ἐπέισθη.

—Καλὰ λοιπόν, μέινε... εἶπε. Σὲ εἶδομαι ὅμως ὅτι θὰ σὲ ἀ-
φήσω μόνῃ γιὰ πολλὴ ὥρα, γιατί θὰ ἔχω τὴ δουλειά μου. Δὲν
θὰ πλήξης;

—Ὁχι, ὄχι, μέινε ἡσυχος.

Ὁ Μαυρίκιος βγήκε καὶ κλείδωσε τὴν πόρτα τῆς καμπίνας
του. Ἡθελε νὰ εἶναι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ ἔβλεπε κανεὶς τὴν νέα
ποῦ φιλοξενοῦσε.

**

Ὅταν ἔμεινε μόνῃ ἡ Γαβριέλλα ἄρχισε νὰ ψάχνῃ παντοῦ μὲ
περιέργεια. Σ' ἓνα συρτάρι βρήκε τὰ σχέδια τῆς ἐφευρέσεώς του
μνηστῆρός της. Ὅλο ἐκεῖνο τὸ σύμπλεγμα τῶν ἀριθμῶν ἐφάνηκε
νὰ τὴν ἐνδιαιφέρει τόσο, ὥστε τὸ κύτταξε ἀρκετὴ ὥρα.

Εἶχε μαζί της, κατὰ σύμπτωση, μερικά φύλλα διαφανοῦς χαρ-
τιοῦ ἀπὸ αὐτὸ ποὺ χρησιμοῦναι γιὰ ξεσίκωμα εἰκόνων. Βοήθησε λοι-
πὸν μιά ἀπασχόληση γιὰ νὰ περάσῃ τὴν ὥρα της. Ἀντέγραψε
στὸ χαρτί τὰ σχεδιαγράμματα ἐκεῖνα τοῦ υποβρυχίου,
μ' ὅλες τὶς λεπτομερείες καὶ τοὺς ἀριθμούς.

Ἐξαφνα, ἑνας δυνατός κρότος ἀκουσθῆκε καὶ σχεδὸν ἀμέσως,
φάνηκε στὴν πόρτα ὁ Μαυρίκιος.

—Γιατί νὰ σ' ἀκούσω Γαβριέλλα! ἐφώναξε μὲ ἀπόγνωση ὁ νέ-
ος. Γιατί νὰ σὲ πάρω μαζί μου. Ἐπρεπε νὰ μᾶς ἐνώσῃ ἡ ζωὴ
κι' ὄχι ὁ θάνατος!

—Μά... τί λὲς;

—Λέω ὅτι μιά βλάβη ἀνεπανόρθωτη μετέβαλε τὸ σκάφος σὲ

τάφο γιὰ ὅλους μας! Βυθιζόμαστε σ' ἓ-
να μέρος βαθύτατο, ὅπου κανεὶς δὲν μπο-
ρεῖ νὰ φθάσῃ γιὰ νὰ μᾶς βοηθήσῃ. Συγ-
χώρησέ με!... Δὲν ἔπρεπε νὰ συμμερι-
σθῇς τὸ τραγικὸ τέλος μας.

Ἡ Γαβριέλλα ἄφησε ἓνα οὐρλιασμα
τρόμου κι' ὥρμησε ἐπάνω του σὰν θη-
ρίο. Ἡ εἰκόνα τοῦ ἀγγέλου εἶχε χαθῇ.

—Ὁχι, δὲν θέλω νὰ πεθάνω!... φώ-
ναξε ἡ νέα. Πρέπει, ἄθλιε, νὰ μὲ σώσῃς
μὲ κάθε θυσία!...

—Ἄν μποροῦσα, ἀγαπημένη μου...
ἀλλὰ εἶναι πιά ἀδύνατον! Εἴμαστε ὅλοι

Ο ΑΡΑΠΗΣ... ΑΣΠΡΙΖΕΙ

Καταργεῖται τὸ χρώμα.—Τὰ μαγικά μπουκάλια.—Ὁ ἄθλος ἐνὸς ἐπιστήμονος.

Ἐνα πρᾶγμα ποὺ προκαλεῖ ἀπέχθεια σ' ἐμᾶς τοὺς λευκοὺς,
εἶναι ἡ θέα τῶν μαύρων, ἐρυθροδέρμων ἢ κιτρινῶν ἀνθρώπων.
Δὲν μποροῦμε νὰ ὑποφέρουμε τὸ χρώμα τοῦ δέρματός των, ποὺ
εἶναι γιὰ μᾶς τόσο ἀντιπαθητικόν.

Ἀλλὰ ἡ ἐπιστήμη ἐπενέβη καὶ σ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιον καὶ διώρ-
θωσε τὴν ἰδιοτροπίαν τῆς φύσεως.

Δὲν θὰ ὑπάρχουν πλέον λευκοὶ καὶ ἄλλου χρώματος ἄνθρωποι.
Θὰ γίνουν ὅλοι ἄσπροι, φθάνει νὰ ὑποβληθοῦν σὲ μιά συστημα-
τικὴ εἰδικὴ θεραπεία.

Τὸν ἀκατόρθωτον αὐτὸν ἄθλον τὸν ἐπέτυχε ὁ γνωστὸς Ἀμερι-
κανὸς δόκτωρ Μήτ Χιούτσον, προκαλέσας γενικὴν ἀναστάτωση
στὴν Ἀμερικὴ.

Τὰ πρῶτα πειράματα.

Ὁ Ἀμερικανὸς δόκτωρ ἡσχολεῖτο ἀπὸ καιρὸ μὲ τὴν λύ-
ση αὐτοῦ τοῦ ἀλύτου προβλήματος. Ἐπειραματίζετο δὲ

ἐπὶ ζώων καὶ συγγεκριμένους ἐπὶ ἐνὸς
σκόλου, ποὺ τοῦ ἐκούρευσε τὸ τρίχωμα.

Ὅταν ὕστερα ἀπὸ πολλὰ πειράματα
ἐβεβαιώθη γιὰ τὴν τελικὴν ἐπιτυχίαν,
εὐρήκε κάποιον νέγρον κι' ἐφάρμοσε σ'
αὐτὸν τὴν θεραπευτικὴν τακτικὴν του.

Πράγματι, μετὰ πάροδον δύο μηνῶν
ὁ νέγρος εἶχε μεταβληθῇ εἰς... ροδοπά-
ρειον νεανίαν!

Ὅταν τὰ ἀποτελέσματα τῶν πειρα-
μάτων τοῦ δόκτορος Χιούτσον ἔγιναν
γνωστά, ζωηρὰ συγκίνησις κατέλαβε
τοὺς ἐπιστημονικοὺς κύκλους τῶν Ἡ-
νωμένων Πολιτειῶν καὶ τὰ γάμματα ὁλό-
κληρα δημοσιογράφων ἐπολιόρκησαν
τὴν κατοικίαν τοῦ ἐφευρέτου ζητοῦντα
πληροφωρίαν διὰ νὰ τροφοδοτήσουν
τὴν ἐξημεμένην περιέργειαν οὗ Ἀμερι-
κανικοῦ κοινοῦ.

Δυστυχῶς ὁμως ὁ δόκτωρ δὲν ὑπῆρ-
ξε καθόλου ὀμιλητικὸς καὶ ἡ στερεὴ
τύπος ἀπάντησις, ποὺ ἐδόθη, εἰς ὅσους
δημοσιογράφους κατῴρθωσαν νὰ τοῦ
πλησιάσουν, ἦταν ὅτι θὰ ἔκανε πολὺ
σύντομα λεπτομερεσιάζας ἀνακοινώσει
τῆς ἐφευρέσεώς του, στὴν Ἱατρικὴν Ἀ-
καδημίαν τῆς Ν. Ὑόρκης.

Ἡ ἀπάντησις αὕτη δὲν ἦταν βέβαια
καθόλου ἱκανοποιητικὴ καὶ ἡ συστημα-
τικὴ πολιορκία τοῦ δόκτορος ἐξηκολού-
θησε ἕως ὅτου, κάποιος γνωστὸς συν-
εργάτης τοῦ «Κύριου» τῆς Ν. Ὑόρκης
κατῴρθωσε νὰ ἀποσπάσῃ, ἐπὶ τέλους,
τὴν πολυπόθητον συνέντευξιν.

Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὁ δόκτωρ Χιούτσον
ἐτόνισε στὸν Ἀμερικανὸν δημοσιογράφον, ὅτι δὲν εἶναι διατεθει-
μένος νὰ ἀποκαλύψῃ πολλὰ πρᾶγματα ἀπὸ τὴν ἐφευρέσιν του,
διότι ἡ ἐπιστημονικὴ του ἀξιοπρέπεια, τοῦ ἐτέβαλλε νὰ θέσῃ
προηγουμένως τὸ ἔργον του ὑπὸ τὸν ἐλεγχὸν τῶν συναδέλφων του,
πρᾶγμα ποὺ ἐγίνετο μὲ τὰς συζητήσεις τῆς Ἱατρικῆς Ἀκαδημίας.

Πῶς ἐγίνετο τὸ θαῦμα.

—Δὲν θὰ σὰς μιλήσω—εἶπε ὁ δόκτωρ στὸν δημοσιογράφον—
γιὰ τὴν προεργασία μου, παρὰ γιὰ τὸ τελευταῖο πείραμά μου.
Ἀλλωστε αὐτὸ φαντάζομαι νὰ ἐνδιαφύσῃ κι' ἐσὰς.

Ἐπῆρα, λοιπόν, τὸν νέγρον καὶ ἐπὶ δέκα μέρες ἄλειψα ὅλο γε-
νικῶς τὸ κορμί του μὲ μιά ἀλοιφή δικῆς μου ἐπινοήσεως, ποὺ
διαστέλλει ἐξαιρετικὰ τοὺς πόρους τοῦ δέρματος. Ἡ ἀλοιφή αὕτη
εἶναι μίγμα διαφόρων διεγερτικῶν βοτάνων καὶ ἐνὸς γνωστοῦ πα-
ραγώγου τῆς ἀσπίνης.

Ύστερα κατέφυγα στίς τρεῖς «μαγικὰς μοτιλίες μου».

Ἐπὶ ἄλλες δέκα μέρες ἄλειψα τὸν νέγρον μὲ τὸ περιεχόμενον
τοῦ πρώτου μπουκαλιῦ, ποὺ περιείχε μιά σκευασία ἱκανὴ ν' ἄλ-

λάξῃ οὐκίαν τὴν χρωστικὴν οὐσίαν τῶν ἰσθμῶν τοῦ δέρμα-
τος αὐτοῦ εἶναι χρᾶμα δυὸ ἀγνώστων, μέχρι σήμερα, ἰσχυ-
ρῶν παραγῶγων τῆς ἀσπαραγίνης καὶ μιάς ἄλλης ἐνώσεως παρο-
μοίας μὲ τὴν φουξίνη, ἀπὸ τὴν ὁποίαν καὶ παράγεται.

Ἀφῆσα νὰ περάσουν δέκα μέρες, ἐνῶ ὁ μαύρος ἔμεινε πάντα
ξαπλωμένος στὸ κρεβάτι, μέσα σ' ἓνα σκοτεινὸ δωμάτιο.

Κατὰ τὸ δεύτερον δεκάμηρον, ἄλειψα τὸν μαύρον μὲ τὸ περιεχό-
μενον τοῦ δευτέρου μου μπουκαλιῦ, τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν ἰδιότητα
νὰ προδιαθέτῃ τοὺς ἰσθμῶν νὰ δεχθοῦν τὸν νέον χρωματισμὸν καὶ
τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖται ἀπὸ μίγμα βοτάνων, ποὺ πρῶτος ἐγὼ ἀνε-
κάλυψα τίς περιέργες ἰδιότητές τους καὶ ἀπὸ τὸ Ἀ' παραγῶγον τοῦ
πυρολίου.

Ἡ περίοδος αὕτη τῆς θεραπείας μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς
μεταπικὴ μᾶλλον, γιατί κατὰ τὴν διάρκειάν της δὲ γίνονταν τί-
ποτε ἄλλο παρὰ ὀριστικοποιήσις τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς θερα-
πείας τοῦ πρώτου δεκαμήρου καὶ προετοιμασία διὰ τὴν ἐφαρμο-
γὴν τῆς τελικῆς θεραπείας, ἀπὸ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ὁποίας ἐξαρ-
τᾶται καὶ ἡ ἐπιτυχία ἢ ἀποτυχία ὅλης
τῆς ἐφευρέσεώς μου.

Πρὸς τὸν θρίαμβον.

Ὅταν ἔκρινα ὅτι τὸ δέρμα τοῦ νέ-
γρου μου εὐρίσκετο πλέον εἰς θέσιν νὰ
δεχθῇ τὴν τελικὴν ἐπέμβασιν διὰ τὴν
ὀριστικὴν μεταβολὴν τοῦ χρωματισμοῦ
του ἄρχισα τὰς ἐπαλείψεις μὲ τὴν σκευ-
ασίαν, ποὺ περιείχε τὸ τρίτον μπουκάλι,
τῆς ὁποίας τὰ κύρια συστατικά εἶναι τὸ
Β' καὶ Γ' παραγῶγα τοῦ φουανίου
προσμιγμένα μὲ μερικὰς ἄλλες χημικὰς
συνθέσεις, τίς ὁποῖες δὲν μπορῶ, ὅπως
καταβαίνει, ν' ἀποκαλύψω, γιατί σ'
αὐτές, κατὰ πρώτιστον λόγον, βρίσκεται
τὸ μυστικὸν τῆς ἀνακαλύψεώς μου.

Εὐθὺς ἀπὸ τίς πρώτες μέρες διεπί-
στωσα μὲ ἱκανοποίησιν ὅτι τὸ πείραμά
μου εἶχε ἐπιτύχει! Συνέχισα, λοιπόν, ἐν-
τατικά τίς προσπάθειές μου καὶ στὸ
τέλος τοῦ τρίτου δεκαμήρου, ὁ ἀράτης
ἀνῆκε πιά στὴ λευκὴ φυλὴ. Ὁ νέγρος
εἶχε ἀποκτήσει ἓνα ὑπέροχον σταράτο
χρῶμα!

Ὅπως οἱ ποτε, ὁμως, δὲν τὸν ἄφησα
νὰ σηκωθῇ ἀμέσως ἀπὸ τὸ κρεβάτι,
ἀλλὰ τὸν κράτησα ἐκεῖ ἀκίνητον ἐπὶ
ἄλλες δέκα μέρες ἀκόμη, στὸ διάστημα
τῶν ὁποίων παρακολουθοῦσα ἀγρυπνα
τὴν στοθεὴ ὀντία τῆς χρωματικῆς μετα-
βολῆς τοῦ δέρματός του.

Εὐτυχῶς δὲν παρουσιάσθη κανένα
δυσάρεστον ἀπρόοπτον καὶ τὴν δεκάτην

ἡμέραν πῆρα τὸν νέγρον ἀπὸ τὸ χεῖρ καὶ τὸν ὠδήγησα μπροστὰ
στὸν καθρέφτη.

Σὰς ἀπῆνω νὰ φαντασθῇ τὴν ἐκπληξή, τὴν χαρὰ καὶ τὸν ἐν-
θουσιασμό του ὅταν ἀντίκρουσε τὸ κατὰλευκὸ κορμί του!

Στὸ σημεῖον αὐτὸ ὁ δόκτωρ σταμάτησε τὴν συνέντευξιν του.
Εἶχε ἀποκαλύψει ὅσα ὁ ἴδιος ἔκρινε ἀρκετὰ γιὰ τὴν δημοσιότητα
καὶ δὲν ἦταν διατεθειμένος νὰ εἰπῇ τίποτε ἄλλο.

Τὸ μόνο ποὺ προσέθεσε τελειώνοντας τὴν διεξοδικὴν αὐτὴν συν-
έντευξιν ἦταν ὅτι, μετὰ τὴν ἐτεταμένην ἀνακοίνωσιν ποὺ ἐν-
τός ὀλίγου θὰ κἀν στὴν Ἱατρικὴν Ἀκαδημίαν τῆς Ν. Ὑόρκης
θὰ ἰδρῶσιν ἑνα ἱκανοποιητικὸν μεταχρωματισμὸν εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ἡμ-
πορεῖ νὰ προσέρχεται ὁποιοσδήποτε «ἐγχρωμος» ἄνθρωπος πρὸς
ἄλλα τὸν χρωματισμὸν του.

Ἐάν ἡ ἀπόφασίς αὕτη τοῦ δόκτορος Χιούτσον πραγματοποιη-
θῇ, τότε ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ εἶναι βέβαιος, ὅτι ἐντὸς ἐλαχίστων
εἰσῶν, δὲν θὰ μείνῃ οὔτε ἓνας νέγρος στὴν Ἀμερικὴ, τοῦλάχιστον,
ὅπου, ὡς γνωστὸν, οἱ ἀτυχεῖς μαύροι ὑφίστανται χίλιους δυὸ ἔσει-
τελισμούς καὶ διώξεις, λόγῳ τοῦ χρώματός τῆς ἐπιδερμίδος των.

ΤΖΑΚ ΤΕΥΛΟΡ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΡΕΛΛΟΣ ΣΤΗΝ

Ο Τζίμ Άουντ κι' ο Νικ Χήτιγκ ήταν δυο παλαιοί καλοί φίλοι. Γνωρίζονταν από παιδιά κι' ήταν, απ' τὸ σχολειὸ ἀκόμα ἀχώριστοι.

Ο Τζίμ εἶχε γίνει τώρα ἕνας καλὸς δημοσιογράφος ἐνὸς οὗ Ντικ εἶχε ἐξελιχθῇ σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς πρῶτους ὑπαλλήλους μιᾶς μεγάλης κινηματογραφικῆς ἐταιρείας. Παρὰ τὶς πολλὰς ἀσχολίες τους, εὕρισκαν ὁ- σὶς τὴν ὥρα νὰ κάνουν μακρινοὺς περιπάτους στὶς ἐξοχές, ἢ καὶ πὶο μεγάλες ἐκδρομὲς ἀκόμα, στὰ περὶχωρα.

Καὶ τοὺς δυὸ φίλους ἀρεσε ἰδιαίτερος τὸ ταξεῖδι. Τὸ ἄγνο- στο, πού θὰ συναντοῦσαν, τοὺς τραβοῦσε σὰν μαγνήτης. Οἱ περι- πέτειες τοὺς γοήτευαν καὶ ζητοῦσαν πάντα τὴν εὐκαιρία νὰ πραγ- ματοποιήσουν ἕνα ἐπίμονο πόθο πού ὑπῆρχε στὴν ψυχὴ τοῦς ἀπ' τὸν καιρὸ πού ἦσαν παιδιὰ ἀκόμα. Νὰ κάνουν δηλαδή, ἕνα με- γάλον ταξεῖδι ὡς τὴν Ἀφρική καὶ νὰ ἐπιδροῦν στὴν ἐξερεῦνηση τῆς Ἀφρικανικῆς ζούγκλας.

Ο Νικ εἶχε χρήματα, γιὰ νὰ πραγματοποιήσουν αὐτὸ τὸ τολμηρὸ τους σχέδιο. Ἀλλὰ τοὺς ἐδέσμευαν οἱ ὑποχρεώσεις τῆς ἐργασίας τους, τὴν ὁποίαν, βέβαια δὲν μπορούσαν νὰ ἐγκαταλεί- ψουν γιὰ νὰ πραγματοποιήσουν τὴν ἐπιθυμίαν.

Ἀλλὰ δὲν ἐγκαταλείψανε ὁλοκληρωτικὰ τ' ὄνειρό τους. Ο Τζίμ ἔκανε μιὰ πρόταση στὴν ἐφημερίδα πού ἐργαζότανε, νὰ πάει ὡς τὴν Ἀφρική καὶ νὰ περιγράψῃ σὲ μιὰ σειρά σπαρταρι- στῶν ἀνταποκρισέων τὰ ἀδύατα τῆς ζούγκλας κι' ο Νικ ζήτησε ἀπὸ τὴν ἐταιρεία του νὰ κάνει κι' αὐτὸς τὸ ἴδιο ταξεῖδι, γιὰ νὰ ἐξερευνήσῃ τὰ μέρη, στὰ ὁποῖα θὰ «γύριζαν» ἕνα φίλμ ζούγκλας.

Ἡ ἀπάντησις καὶ γιὰ τοὺς δυὸ ἦταν εὐνοϊκή. Τὸ ταξεῖδι τοὺς εἶχε ἐγκριθῇ!

Τρελλοὶ ἀπὸ χαρὰ οἱ δυὸ φίλοι ἀρχισαν νὰ ἐτοιμάζον- τοι, χωρὶς νὰ δίνουν καμιὰ προσοχὴ στὰ λόγια τῆς μητέ- ρας τοῦ Νικ, πού τοὺς ἔλεγε:

—Μὴν πῦτε ἐκεῖ κάτω, παιδιὰ μου. Ἐξω τὴν κακὴ προαίσθησις ὅτι θὰ πάθετε κατὶ κακό. Ἀλλάξετε γνώμη, γιὰ τὸ Θεό!

Ἐμείναν θανατόζοντας τὸ συγκέρασμα τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ καὶ Ἀνατολίτικου χαρακτῆρος τοῦ μέρους

Ἀλλ' οἱ δυὸ νέοι, ἐνθου- σιασμένοι γιὰ τὴν ἐκπλήρωσις αὐτοῦ των πού πόθου δὲν ἄ- κουγαν τίποτε. Κι' ἀπὸ ἔκα- ναν ὅλες τὶς ἀπαραίτητες προ- ετοιμασίες, τράβηξαν μιὰ μέ- ρα γιὰ τὴν μυστηριώδη Ἀ- φρική.

Ἐφθασαν στὴν Ἀλεξάν- δρεια, πῆραν τὸ τραῖνο καὶ πῆγαν στὸ Κάιρο, ὅπου ἔμει- ναν γιὰ μιὰ ἑβδομάδα, κι' ἐ- πεσκέφθησαν ἀκόμη καὶ τὶς ἀπόκεντρες συνοικίες του, θαυ- μάζοντας τὸ συγκέρασμα τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ καὶ τοῦ Ἀνατολίτικου χαρακτῆρος τοῦ μέρους.

Πολὺ γοητευτικὸ ἦταν καὶ τὸ πολυήμερο ταξεῖδι τους στὸ Νεῖλο, μ' ἕνα παλὸ ποταμόπλοιο.

Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τοὺς πρόβαλλαν, χρυσωμένες ἀπ' τοῦ ἡ- λίου τὶς ἀκτίνες, οἱ ὄχθες καὶ διέκριναν ἀκόμη καὶ τὶς ἐλαφρὲς πυρὸς τῶν ἰθαγενῶν.

Ο ἥλιος ἔκαιε πολὺ κι' ἂν καὶ ἦσαν ἄνθρωποι βορεινοῦ κλίματος, ἐν τούτοις δὲν ἔδιναν καμιὰ σημασίαν.

Συνέχισαν ἀκόμα τὸ ταξεῖδι τοὺς πρὸς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀ- φρικῆς κι' ὕστερα ἀπ' ἀρκετὸ καιρὸ ἐφθασαν ἐκεῖ πού ἤθελαν νὰ καταλήξουν. Βρισκόνταν σ' ἕνα χωριὸ ἰθαγενῶν κι' ἀπέναντί τους ἀπλωνετο φοβερὴ κι' ἀνεξερεῦνητη μέχρ' τῆς στιγμῆς, ἡ ζούγκλα. Πόσα δὲν θὰ ἔβλεπαν ἐκεῖ καὶ πόσα ἄγνωστα δὲν θὰ ἀνεκάλυ- πταν! Ο Τζίμ εἶχε γράψῃ κι' ὅλες μερικὲς ἀνταποκρίσεις στὴν ἐφημερίδα του ἐνὸς οὗ Νικ, ἀπ' τὴν ἄλλη τότε εἶχε στείλῃ κι' αὐτὸς ἀρκετὰ φωτογραφίες στὴν κινηματογραφικὴ ἐταιρεία.

Ὑστερα ἀπ' τὴν ἐπίσκεψιν τῆς ἀποσπέντασης, ὡς τότε ζούγκλας, λογάριζαν νὰ ἐστειλῇν στοιχεῖα, πού θὰ προκαλοῦσαν πραγματικὴ κατ' ἐπὶ τοῦ προορισμοῦ τους.

Στὸ χωριὸ τῶν ἰθαγενῶν ἔμειναν τρεῖς περίπου ἑβδομάδες μελετώντας σ' αὐτὸ τὸ διάστημα τὰ ἔθιμα τῶν πρωτόγονων ἐκεῖ- νων ἀνθρώπων κι' ἔμαθαν, ἀπ' τὸν ἀρχηγὸ τῆς φυλῆς, πολὺ ἐν- διαφέροντα πράγματα.

Μιὰ μέρα διάλεξαν δυὸ ἰθαγενεῖς γιὰ συνοδοὺς κι' ἐξεκίνη- σαν κι' οἱ τέσσερες γιὰ τὴν ζούγκλα, ἔχοντας, μαζί τους ὅλα τὰ ἐ-

φόδια, καὶ μπῆκαν μέσα στὸ ἄγριο δάσος, μ' ἕνα δέος στὴν ψυχὴ.

Πανύψηλα δένδρα, πελώριοι θάμνοι καὶ ἀναρρηχτικά φυτὰ, τοὺς σκίαζαν, σχεδόν, τὸν οὐρανὸ μὲ τὰ φυλλώματα καὶ τὸν ὄγ- κο τους.

Περίεργα κροῦξιματα διέκοπταν τὴν ἄγρια γαλήνη τῆς ζούγ- κλας καὶ, κάπου—κάπου, τὸ γλῦστρομα ἐνὸς ἔρπετοῦ, τοὺς ἔκανε νὰ παγώνουν ἀπ' τὴν συγκίνηση.

Προχώρησαν ἀρκετὰ μέσα στὰ δάση κι' ἀκόμα δὲν διέκριναν πούθενά κανένα θηρίον.

Μιὰ ἀγέλη ἀπὸ ἀντιλόπες εἶδαν μοναχὰ καὶ πολλοὺς πιθήκους ἐπάνω στὰ δένδρα.

Μὰ ἐνῶ προχωροῦσαν ἀκόμα, προσέχοντας ἐκστατικοὶ τρι- γύρω, ἕνα δυνατό μούγκρισμα τοὺς ἐκάρφωσε ἐπὶ τῆς θέσης των. Κά- που ἐκεῖ κοντὰ βρισκόταν ἕνα λιοντάρι!

Στάθηκαν ἀκίνητοι λίγη ὥρα καὶ δὲν ἄρρησαν νὰ διακρίνουν ἕνα ἀρσενικὸ λιοντάρι, πού ἀνοίγε διόδον μέσα στοὺς θάμνους, ὅχι καὶ πολὺ μακρὰ τους.

Ο Τζίμ, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, σήκωσε τὸ ὄπλο του καὶ πυ- ροβόλησε. Ἡ σφαῖρα ὅμως δὲν πέτυχε τὸν στόχο. Καὶ τὸ λεον- τάρι, μ' ἕνα τεράστιον πήδημα, χάθηκε πίσω ἀπὸ τοὺς θά- μνους.

Ἡ μικρὴ συνοδεία ἔξακο- λούθησε τὸν δρόμον τῆς. Δὲν πέρασε πολλὴ ὥρα κι' εἶδαν ἕ- να τεράστιον πύθωνα πού κου- λουριασμένος στὸ κοίλωμα ἑ- νὸς δένδρου φαινόταν ἀποκοι- μισμένος.

Ο Νικ τοῦ ἔρριξε δυὸ τουφεκιὲς καὶ τὸ συχαμερὸ ἐρετὸ σκοτώθηκε. Πλησίασαν καὶ τὸ περιεργάσθησαν μὲ προ- σοχή.

Ἀλήθεια! πόσο ἦταν ἀ- παίσιος. Τὸ δέρμα του ἔλαμπε στιλπνὸ καὶ τὸ στόμα του ἦταν ἀνοικτὸ ἀκόμα.

Ἀπὸ περπάτησαν ἀρκετὰ ἀκόμα, ἔκαναν τὴν γνωρι- μίαν καὶ τῶν ἐλεφάντων, κι' ἀρ- γότερα, τῆς λεοπαρδάλης.

Θαρροῦσες πὺς ἐφρόντιζε ἡ ζούγκλα νὰ τοὺς παρουσιάσῃ μαζεμμένα ὅλα τὰ θηρία τῆς.

Ἀπ' τοὺς πυροβολισμοὺς πού ἔρριξαν, κατῳρθωσαν νὰ σκοτώ- ξεις τοῦ κορμιοῦ τῆς τοὺς προσέξηναν ἐντύπωση μὲ τὴν εὐγραμ- μίαν τους καὶ τὴν ἁρμονίαν τους.

Ὅταν ἦρθε ἡ νύκτα, κατασκήνωσαν σὲ μιὰ ξέρα κι' ἄναψαν φωτιά.

Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς φρουροῦσε ἀλληλοδιαδόχως καὶ δὲν ἔγινε τίποτε τὸ ἀπρόοπτον.

Τὴν ἄλλη μέρα συνέχισαν τὸν δρόμον τους καὶ συνάντησαν θύαιες, πάνθηρες καὶ ἄγρια ἐλάφια.

Κάποτε εἶδαν κι' ἕναν κροταλία, πού δὲν κατῳρθωσαν ὅμως, παρ' ὅλες τὶς προσπάθειές τους, νὰ τὸν σκοτώσουν.

Ἦδη βρισκόνταν ἀπὸ δέκα μέρες μέσα στὴν ζούγκλα κι' ἡ εὐχαρίστησις κι' ἡ ἱκανοποίησις τῶν δυὸ φίλων ἀποκορυ- φώθηκαν.

Εὐτυχῶς δὲν εἶχαν καμιὰ δυσάρεστη περιπέτεια κι' ἦταν βέβαιοι ὅτι ὡς τὸ τέλος θὰ εἶχαν τὴν ἴδια τύχη. Πραγματοποιῶ- σαν τὸ παιδικὸ τους ὄνειρον κι' αὐτὸ τοὺς πλημμύριζε μὲ ἀγαλλία- σιν τὴν ψυχὴ.

Δυστυχῶς ὅμως, ἡ τραγωδία ἐπέπρωτο ν' ἀρχίσῃ σὲ λίγο.

Ἦταν νύκτα κι' οἱ δυὸ φίλοι κοιμόνταν στὴν κατασκήνωσή τους. Οἱ δυὸ ἰθαγενεῖς ἀγρυπνοῦσαν, βηματίζοντας ἔξω ἀπ' τὴν

ΠΑΝΘΕΟΝ

Φ. Α. ΚΑΡΤΕΡ ΖΟΥΓΚΛΑ . . .

σκηνή. Φαίνεται ὅτι εἶχαν κάποια διαφορὰ νὰ λύσουν καὶ κάθε τόσο πετοῦσε ὁ ἕνας στὸν ἄλλο ἀπὸ μιὰ βαρεῖα λέξη καὶ δὲν ἄρρησαν νὰ ἔρθουν στὰ χέρια καὶ ἀρχισαν μιὰ ἄγρια κι' ἐξοντω- τικὴ πάλη.

Εἶχαν τραβηχθῇ μακρὰ ἀπ' τὴν σκηνὴ κι' ἔτσι ὁ Τζίμ καὶ ὁ Νικ δὲν ἄκουσαν τίποτα κι' ἐκείνοι ἐπάλευαν ἀπεγνω- σμένα.

Ἀλλὰ ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς, πού ἦταν πιδ εὐρωστος, κατῳρθωσε νὰ σπρώξῃ τὸν ἄλλον μέσα σὲ μιὰ ρεμματιά, ὅπου, ἀναίσθητος καθὼς ἦταν, τὸν ἀποτελείωσαν οἱ πελώριες σαρκοφάγες σαῦρες.

Τὴν ἄλλη μέρα, κατόπιν τῆς ἐπιμοῆς των οἱ δυὸ φίλοι ἔμα- θαν τὸ οἰκτρὸ τέλος τοῦ ἄλλου των συνοδοῦ.

Κι' ὁ τρόμος τοὺς παρέλυσε σύγκορμους. Γιατὶ ὁ ὁδηγὸς τους ἦταν ὁ ἰθαγενὴς πού σκοτώθηκε. Ο ἄλλος ἀγνοοῦσε ὁλοκληρῇ τὴ ζούγκλα. Ὅστε τί θ' ἀπογίνοντο τώρα; Πὺς θὰ βγαίνουν ἀπ' αὐ- τὴ τὴν ἀπέραντη κόλαση;

Κι' οἱ δυὸ φίλοι τὰ εἶχαν χάσει κυριολεκτικὰ. Τί θὰ ἔκα- ναν τώρα;

Ο μαῦρος εἶχε σκυμμένο τὸ βλέμ- μα καὶ δὲν τολμοῦσε οὔτε νὰ τοὺς ἀτε- νίσῃ.

Μόνο ὅταν τὸν ρώτησαν, μὲ νοήμα- τα, τί ἔπρεπε νὰ γίνῃ, αὐτὸς τοὺς ἔδωσε νὰ καταλάβουν ὅτι ἔπρεπε νὰ περπατοῦν ἀκούρστοι, μέχρις ὅτου κατῳρθώσουν νὰ προσανατολισθοῦν.

Πράγματι δέ, ἔτσι καὶ ἔγινε. Πῆρα' σὰν τρελλοὶ, κάποια διεύθυνση κι' ὅλη τὴν ἡμέρα, ἂν καὶ ξεθεωμένοι ἀπ' τὴν κούραση, περπατοῦσαν. Ἀντιμετώπιζαν συχνὰ καὶ τὶς ἐπιθέσεις τῶν θηρίων, ἀλλὰ τὶς ἀπέκρουαν μὲ τὰ τουφεκία τους.

Περπάτησαν δυὸ, τρεῖς, πέντε μέ- ρες, ὅλλὰ δὲν μπορούσαν νὰ κατατο- πισθοῦν. Κι' ἀρχισαν πιά νὰ κατῳ- βαίνουν καλὰ, ὅτι δὲν θὰ μπορούσαν νὰ βγοῦν ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀπαίσιαν ζούγ- κλα, ὅπου ἀσφύτως θ' ἄφηναν τὰ κου- φάρια τους.

Ο Τζίμ κι' ὁ Νικ εἶχαν καταβλη- θῇ πολὺ ἀπ' τὴν ἀγωνία καὶ τὴν κού- ραση. Τὰ μάγουλα τους βαθούλωσαν καὶ τὰ μάτια τους ἔχασαν κάθε τοὺς λάμψη. Τὰ γένηται καὶ τὰ μαλλιά τους μεγάλωσαν κι' ἡ ὄψη τους ἔγινε ἔτσι πιδ σκελετώδης καὶ φρικιαστικὴ.

Καὶ τὴν ἀπελπισίαν τοὺς ἐμεγάλωσε τὸ γεγονός ὅτι ἀρχισαν νὰ ἔξαντλοῦνται οἱ σφαῖρές τους. Φαγητὸ καὶ νερὸ εὗρι- σκαν μέσα στὴν ζούγκλα. Ἀλλὰ πὺς θὰ ἀντιμετωπίζανε τὸν κίνδυνον τῶν θη- ρίων; Ἀλλοίμονο! πὺς;

Περπάτησαν ἀκατατόπιστοι ἀκόμη μερικὲς μέρες καὶ ἐσχημάτισαν πιά τὴν γνώμη ὅτι δὲν θὰ ἔβγαιναν ἀπ' ἐκεῖ ζωντανοί. Βυρῦθυμοι καὶ οἱ δυὸ δὲν ἀνταλλάσσαν σχεδόν, οὔτε μιὰ λέξη κι' ἀμίλητοι παρεδίδοντο στὶς τραγικὲς τοὺς σκέψεις.

Ναί! Δὲν θὰ ξαναέβλεπαν πιά τὸν κόσμον! Ἐπρεπε μοιρο- λατρικὰ νὰ τὸ δεχθοῦν!

Πόσο δίκιον εἶχε ἡ μητέρα τοῦ Νικ! «Θὰ πάθετε, παιδιὰ μου, κατὶ κακό!» Ὡ! τί προφητικὰ λόγια, πού ἐπαλήθευαν τώ- ρα ἀπόλυτα!

Τὴν ἀπελπισίαν τῶν δυὸ φίλων τὴν αὖξησε ἀκόμα, τὸ ἐξῆς γεγονός. Ἐπαθάν μιὰ αἰφνιδιαστικὴ ἐπίθεση ἀπὸ δυὸ λιοντάρια. Καὶ τὰ ἐσκότωσαν μέν, ἀλλὰ ἐξήντησαν ὅμως τὶς περισσότερες σφαῖρές τους.

Τώρα ἔσες τοὺς ἔμεναν, δὲν θὰ τοὺς ἐφθάναν οὔτε γιὰ μιὰ μέρα. Κι' ὕστερα; Τί θὰ γίνονταν ὕστερα;

ΠΑΝΘΕΟΝ

Τὸ πρῶτον ὅταν σηκώθηκε ὁ Τζίμ, δὲν εἶδε ἐκεῖ κον- τὰ στὴν κατασκήνωσιν τὸν Ντικ. Ἐξαιρετικὰ ἀνήσυχος ἔτρεξε τριγύρω, μαζί μὲ τὸν μαῦρον ψάχνοντας νὰ βροῦν τὸν ἀτυχὸν του φίλον.

Ἀλλὰ δὲν ἔβλεπε κανένα ἔχνος του. Ἐξουθενωμένος ἀπὸ τὴν λύπη τοῦ γύρισε πίσω στὴν σκηνή, μὴ ἔξον- τας τί νὰ ὑποθέσῃ.

Μὰ ἔξαφνα φάνηκε ὁ Ντικ. Περπατοῦσε ἀργὰ καὶ γελοῦσε θορυβωδῶς, χειρονομώντας. Κάποτε οὐρλιαξε ἀπαίσιαν, σήκωνε τὸ μαστίγιόν του, ἀπειλοῦσε τὸ σύμπαν.

Ο Τζίμ ἔτρεξε ἐκπληκτος κοντὰ του, τὸν ρώτησε πού πῆγε, τί ἔχει, τί συνέβη, ἀλλ' ἐκείνος δὲν τοῦδινε παρὰ ἀσυνάρτητες ἀπαντήσεις.

Ἀλλοίμονο ὁ Νικ εἶχε τρελλαθῇ!

Γιὰ τὸν Τζίμ ἦταν τόσο ἰσχυρὸ τὸ κτύπημα, ὥστε δὲν μπο- ροῦσε νὰ συνέλθῃ. Ο Νικ, ὁ παιδικὸς του φίλος τρελλός! Ὡ, τί φρικτὸ, τί τρομερὸ, τί ἀπαίσιο!

Μὰ ὅπως καὶ νὰ εἶχε τὸ πᾶγμα, τὰ θηρία θ' ἀποτελειώσανε τὸ μαρτύριόν τους. Αὐτὸ ἦταν ἀναπόφευκτον.

Ο Τζίμ κι' ὁ μαῦρος μάψαν τὴν κατασκήνωσιν καὶ σέρνον- τας σχεδόν, τὸν Νικ, συνέχισαν τὸ δρόμον τους.

Ἀλλὰ ἐκείνος εἶχε γίνει ἐπικίνδυνος τώρα. Μιὰ νύκτα προσπά- θησε νὰ πνίξῃ τὸν Τζίμ, ὁ ὁποῖος πολὺ δύσκολα κατῳρθωσε νὰ γλυτώσῃ. Μιὰ ἄλλη φορὰ ἐδοκίμασε νὰ πυροβολήσῃ τὸν μαῦρον, μὰ εὐτυχῶς ἐπρόλαβε ὁ Τζίμ καὶ τὸν ἀφώπλισε.

Γιὰ καλὴ τους τύχη τὰ θηρία πού συναντοῦσαν δὲν τοὺς ἐπετίδοντο κι' ἔτσι δὲν ἐξηντλήθησαν ὁλοσχερῶς οἱ λίγες σφαῖρές τους.

Μὰ ὁ Νικ δὲν ἡσύχαζε. Προσπαθοῦσε νὰ βλάψῃ ὁ- πωδὸς ποτε τὸν Τζίμ ἢ τὸν μαῦρον κι' ἐκείνοι μὲ μεγά- λο κόπον ἀπέφευγαν τὶς ἐπιθέσεις του.

Μιὰ μέρα, πού βρισκόνταν κοντὰ σ' ἕναν ποταμὸ, ὁ Νικ θέλησε νὰ τρέξῃ γιὰ νὰ πέσῃ μέσα στὰ θολὰ νερά του.

Πρόλαβαν ὅμως καὶ τὸν ἐμπόδι- σαν.

Ἀλλὰ γιὰ κακὴ τους τύχη τοὺς ἐπετέθη μιὰ λέαινα πού τὴν ἐπροκάλεσαν φαίνε- ται, οἱ δυνατότες φωνές τους.

Ο Τζίμ κι' ὁ μαῦρος ἀμύνθησαν μὲ τὰ τουφεκία τους, μέχρις ὅτου ἐσκότω- σαν τὸ θηρίον. Σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ ὅμως ὁ Νικ βρῆκε τὴν εὐκαιρίαν καὶ τράβηξε γιὰ τὸν ποταμὸ.

Ο Τζίμ καὶ ὁ μαῦρος ἔτρεξαν μὲ ὄρ- μὴ γιὰ νὰ τὸν συγκρατήσουν. Μὰ δὲν ἐ- πρόλαβαν. Ο Νικ εἶχε μὴ μέσα στὸν ποταμὸ κι' ἕνας κροκοδείλιος τοῦ δάγκω- σε τὰ πόδια καὶ τὸν τραβοῦσε πρὸς τὰ ἀνοικτὰ. Κι' ἐνῶ, σιγά—σιγά, ὁ Νικ ἔξαφανιζόταν μέσα στὸ νερὸ, ἄφηκε νὰ τοῦ ξεφεύγῃ ἕνα κρυερὸ γέλιο...

Ο Τζίμ κι' ὁ μαῦρος, ὕστερα ἀπὸ λιγοῖς μερὲς περιπλάνησι κατῳρθωσαν νὰ φθάσουν, χωρὶς ἄλλο συσάρεστο ἐπακόλουθον, σ' ἕνα μεγάλο χωριὸ ἰθα- γενῶν.

Ἐκεῖ κατῳρθωσαν νὰ προμηθευθοῦν, ἀπὸ ἕναν Εὐρωπαῖον, ἀφθονες σφαῖρες καὶ ἔξακολού- θησαν τὸν δρόμον τους, κι' ἐφθασαν τέλος στὸ χωριὸ, ἀπ' τὸ ὁποῖον εἶχαν ἐκκινήσει.

Ο Τζίμ ἔδωσε ἕνα γενναῖον φιλοδώρημα στὸν μαῦρον καὶ συνέχισε τὸν δρόμον του, ἐπιστρέφοντας στὴν Ἀγγλία.

Ὑστερα ἀπὸ ἕνα ταξεῖδι τεσσάρων ἐβδομάδων, ὁ Τζίμ ἐφθασε στὸ Λονδίνον καὶ πρῶτῃ του φροντίδα ἦταν νὰ τρέξῃ στὸ σπίτι τῆς μητέρας τοῦ Νικ.

Ἦταν ὅμως πολὺ ἀργά. Ἡ ἀτυχὴ γυναῖκα εἶχε πεθάνει πρὸ δύο μηνῶν, τὴν ἡμέρα πού ἕνα τηλεγράφημα τῆς ἀνήγγειλε τὸν τραγικὸ θάνατον τοῦ παιδιοῦ τῆς.

Λίγες ὥρες πρὶν ξεψυχίσει εἶχε καλέσῃ τὸν συμβολαιογράφον τῆς καὶ τοῦ ὑπαγόρευσε τὴ διαθήκη τῆς, μὲ τὴν ὁποίαν ἄφηκε γε- νικὸ κληρονόμον τῆς περιουσίας τῆς τὸν παιδικὸ φίλον παι- διοῦ τῆς.

Φ. Α. ΚΑΡΤΕΡ

1897

Ο δυστυχὴς νέος εἶχε πιά τρελλαθῇ

Ἐνῷ ἡ ἀμαξοστοιχία Μάντισσεστερ Λονδίνου διέτρεχε τὴν κοιλάδα τοῦ Σάβαναχ, ἀντήχησε ξαφνικὰ τὸ σῆμα τοῦ κινδύνου.

Ὁ ὀδηγὸς σταμάτησε ἀπότομα τὸν συρμὸ καὶ οἱ ἐπιβάτες ἀνοίξαν πανικόβλητοι τὰ πόρτες καὶ πετάχθηκαν ἐξάλω.

Ἦταν νύκτα καὶ τὸ σκοτάδι μεγάλωνε ἀκόμα περισσότερο τὸν τρόμο καὶ τὴν φρίκη.

Ἀπὸ τὸ παράθυρο κάποιου βαγονιοῦ πρόβαλε ἓνα κεφάλι καὶ κάποιος οὐρλιασε:

— Ἐλάτε ἐδῶ, ἐπὶ τέλους! φωνάζω τόση ὥρα τώρα! Ἐδῶ ἔγινε ἓνα ἐγκλημα! Σκότωσαν ἓναν ἄνθρωπο!

Ὅλος ὁ κόσμος ἔτρεξε πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ δυὸ ὑπάλληλοι τοῦ συρμοῦ ὤρμησαν πρὸς τὸ διαμέρισμα ἀπ' ὅπου ἐρχόνταν οἱ φωνές.

Μπαίνοντας μέσα βρέθηκαν μπροστὰ σ' ἓνα φοικιαστικὸ θέαμα. Σωριασμένο σ' ἓνα κάθισμα τοῦ διαμερίσματος, κοιτόταν τὸ κορμί ἐνδὸς συμπαθητικοῦ νέου ὡς εἰκοσιδυὸ χρονῶν.

Δυὸ βαθεῖα τρούματα ἔχασκαν ψηλὰ στὸ μέτωπό του καὶ ἀπ' ἐκεῖ τὸ αἷμα κυλοῦσε σὲ δυὸ κατακόκκινα αὐλάκια, βάφοντας τὰ ὠχρά του μάγουλα.

Αὐτὸ μὴτα οἱ δυὸ ἄνδρες ἔτρεξαν κοντὰ στὸν τραυματισμένο. Μόλις ὅμως τὸν ἄγγιξαν κατάλαβαν πὼς ἦταν πολὺ ἀργά πιά γιὰ κάθε βοήθεια. Ὁ αὐτὸς νέος ἦταν νεκρός.

Ὁ κόσμος σπρωχνόνταν ἐξω ἀπ' τὸ βαγόνι, σαστισμένος, ἀνίσυχος, περιέργος νὰ μάθῃ τὴ συμβαίνει ἐνῷ τὴν ἴδια ὥρα, μέσα στὸ διαμέρισμα ποῦ ἔγινε τὸ δρᾶμα, ὁ μοναδικὸς συνεπιβάτης τοῦ σκοτωμένου ἐξηγοῦσε μὲ τρεμάμενη φωνὴ καὶ μπερδευμένα λόγια, στοὺς ὑπαλλήλους τοῦ τραίνου, πὼς ἔγιναν τὰ πράγματα.

— Μὲ τὸν Ρόμπινσον εἶμαστε φίλοι ἀπὸ παιδιὰ. Τσξιδεύαμε μαζὶ κι' ἐπειδὴ εἶμαστε μόνοι στὸ διαμέρισμα συζητοῦσαμε καὶ γελοῦσαμε δυνατὰ, χωρὶς νὰ φοβόμαστε πὼς θὰ ἐνοχλήσωμε κανέναν. Ἐξαφνα, ἐκεῖ ποῦ περνούσαμε τὴ σήραγγα πρὶν ἀπ' τὴν κοιλάδα τοῦ Σάβαναχ, εἶδα νὰ φανερώνεται στὸ ἀνοικτὸ παράθυρο τοῦ βαγονιοῦ ἓνα κεφάλι καὶ πρὶν προλάβω νὰ καταλάβω καλὰ καλὰ περὶ τίνος ἐπρόκειτο, μιά διπλὴ ἐκτυσορότησις ἀντήχησε κι' ἀμέσως σχεδὸν ὁ Ρόμπινσον, ποῦχε ἀνασηκωθῇ γιὰ νὰ δῇ τί συμβαίνει, σωριάσθηκε ἀνίσκελα στὸ κάθισμά του. Τὴν ἴδια στιγμή τὸ κεφάλι χάθηκε ἀπ' τὰ μάτια μου χωρὶς νὰ μπορέσω νὰ καταλάβω τίποτε περισσότερο.

Ὅλα αὐτὰ ἦσαν τόσο περιέργεια κι' ἀπίθανα ποῦ κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ τὰ πιστέψῃ.

Γι' αὐτὸ καὶ χωρὶς πολλὰς διατυπώσεις ὁ Μᾶξ Ὁσμπουν, ὁ συνταξιδιώτης καὶ φίλος τοῦ νεκροῦ, ἀπομονώθηκε σ' ἓνα βαγόνι γιὰ νὰ παραδοθῇ στὶς ἀρχές κ' ἡ ἀμαξοστοιχία συνέχισε τὸ δρόμο της μέσα στὸ πυκνὸ νυκτερινὸ σκοτάδι.

Ὅταν ἔφθασε στὸ Λονδίνον ὁ Μᾶξ Ὁσμπουν παρελήφθη ἀπ' τοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ μὲ τὶς χειροτέδες στὰ χέρια ὠδηγήθηκε στὶς φυλακές.

Ὁ νέος φαινόταν συντετριμμένος.

Ἐκλαίγε σπαρακτικὰ καὶ διαμαρτυροῦταν γιὰ τὴν τρομερὴ κατηγορίαν ποῦ τοῦ ἀπέδιδαν, ἐπ' αὐτὸν ἀλαμβάνοντας διαρκῶς τὴν ἴδια ἱστορίαν ποῦ ἀφηγήθη στοὺς ὑπαλλήλους τοῦ τραίνου.

Ὅταν παρουσιάσθηκε μπροστὰ στὸν ἀνακριτὴ ἦταν κάτωχρος. Δὲν μποροῦσε νὰ σταθῇ στὰ πόδια του, καὶ γι' αὐτὸ δέχθηκαν τὴν παράκλησίν του καὶ τοῦ ἐπέτρεψαν νὰ καθίσῃ. Κύτταξε ἡλίθια τὸν ἀνακριτὴ καὶ περιέμενε μὲ ἀνυπομονησίαν τὶς ἐρωτήσεις του. Ἐκεῖνος τὸν ρώτησε πὼς ἔγινε τὸ ἐγκλημα κι' αὐτὸς ἐπ' ἀνέλαβε γιὰ μιά ἀκόμη φορὰ τὴ γνωστὴ ἀφήγησίν του, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ δόσῃ περισσότερες λεπτομέρειες.

Ὅταν ἐξήγησε πὼς ἔγινε ὁ φόνος, ὁ ἀνακριτὴς χαμογέλασε καὶ τὸν κύτταξε μὲ οἶκτο καὶ περιφρόνηση.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗ- ΕΝΑΣ ΦΟΝΟΣ

— Πῶς ἐξηγεῖται τότε, τοῦ εἶπε, τὸ γεγονός, ὅτι τὸ περιστροφικό, μὲ τὸ ὅποιον ἔγινε τὸ ἐγκλημα, βρέθηκε πεταγμένο χάμω, μέσα στὸ βαγόνι.

— Ὁ δολοφόνος ἀπάντησε ὁ Ὁσμπουν, μετὰ τὸ ἐγκλημά του πέταξε ἀπ' τὸ παράθυρο τὸ ὄπλο του μέσα στὸ βαγόνι γιὰ νὰ ἐνοχοποιήσῃ ἑαυτὸν.

— Γιατί, ρώτησε πάλι ὁ ἀνακριτὴς, δὲν τράβηξες ἀμέσως τὸ σῆμα τοῦ κινδύνου, παρὰ ἄφησες νὰ φθάσῃ στὴν κοιλάδα τοῦ Σάβαναχ. Μήπως, ἐπερίμενες νὰ ἐξαφανισθῇ πρῶτα ὁ δολοφόνος;

— Δὲν ξέρω... ἐτραύλισε ἀμήχανος ὁ Ὁσμπουν. Ὑστερα ἀπ' τοὺς πυροβολισμοὺς τάχασα, κυριολεκτικῶς. Καὶ ὅταν εἶδα τὸν φίλο μου βαρεῖα πληγωμένο, ἔτρεξα κοντὰ του γιὰ νὰ τὸν βοηθῶ. Γι' αὐτὸ δὲν σκέφθηκαν νὰ τραβήξω ἀμέσως τὸ σῆμα.

Ὁ ἀνακριτὴς δὲν μπόρεσε πάλιν νὰ συγκρατήσῃ ἓνα χαμόγελο. Ἀνακάθισε στὸ κάθισμά του, κάρφωσε ἐρευνητικὰ τὸ βλέμμα του στὸν Ὁσμπουν καὶ τὸν ρώτησε ξανά.

— Φυσικὰ, τὸν φόνος αὐτὸν ὑποστηρίζεις ὅτι τὸν ἔκανε κάποιος κακοποιός, γιὰ νὰ ληστεύῃ, τὸ θύμα. Ἀλλὰ ἔγινε ἓνα τέτοιο πρᾶγμα; Ἀνέστησε κανεὶς τὸν Ρόμπινσον;

— Ὁχι! αὐτὸς ποῦ τὸν σκότωσε δὲν μπήκε—ὅπως σᾶς εἶπα—διόλου μέσα στὸ διαμέρισμα. Ἀλλῶς τε ἤμουν ἐκεῖ κι' ἐγὼ καὶ δὲν θὰ τὸν ἄφηνα.

— Μᾶ. φυσικὰ, εἶπε πάλι ὁ ἀνακριτὴς. Κανεὶς δὲν λήστεψε τὸν Ρόμπινσον. Βρέθηκε τὸ πορτοφόλι του μὲ πολλὰ χρήματα. Τὸν Ρόμπινσον τὸν σκότωσε ἐσύ, Ὁσμπουν, ὅχι γιατί ἤθελες νὰ τὸν κλέψῃς, ἀλλὰ γιὰ ἄλλους λόγους, οἰκογενειακοὺς ἴσως, ἢ προσωπικοὺς ἢ γιὰ ὁποιοδήποτε ἄλλη αἰτία. Ἐκεῖνο ποῦ πρέπει νὰ θεωρηθῇ βέβαιον εἶναι ὅτι δὲν ἤθελες νὰ φθάσῃ ὁ Ρόμπινσον στὸ Λονδίνον. Γι' αὐτὸ ἐπέδιωξες νὰ βρεθῇς μόνος μαζὶ του στὸ ἴδιο διαμέρισμα, γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃς. Ὅλα τ' ἄλλα εἶνε φιλολογία.

Ὅταν ἔγινε ἡ δίκη τοῦ Ὁσμπουν στὸ κακούργιοδικεῖο, πολλὸς κόσμος συγκεντρώθηκε ἐκεῖ. Ἡ ἐνοχὴ του ἦταν τόσο φανερὴ ὥστε τὸ ἀκροατήριον ὑποδέχθηκε μὲ ἐνθουσιάζοντες καταδίκης τοῦ δολοφόνου εἰς θάνατον.

Συντετριμμένος, χωρὶς καμμιὰ πιά ἐλπίδα, μετέφεραν τὸν καταδίκον στὸ κελλὶ τῶν μελλοθανάτων ἀπὸ τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἐβγαίνει παρὰ μόνον διὰ τὸν πῆγαιναν στὴν ἀγχόνην...

Τὴν ἄλλη μέρα ἐπετράπη στὸν πατέρα τοῦ Ὁσμπουν νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ στὸ κελλὶ τοῦ κι' ἐκεῖ ἀγκαλιασμένοι οἱ δυὸ ἄνδρες ἔκλαψαν γι' ἀρχετὴ ὥρα.

— Ἀχ! παιδί μου. Δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ κάνῃς αὐτό, τραύλισε μέσα στοὺς λυγμούς του ὁ ἄτυχος πατέρας. Ἀτίμασες γιὰ πάντα τὸ σπῆτι μας. Μᾶς κατάντησες τὴν πιά μισητὴ οἰκογένειαν σ' ὁλόκληρὴν τὴν Ἀγγλίαν.

— Πατέρα, φώναξε ὁ Ὁσμπουν, δὲν ἐσκότωσα ἐγὼ τὸν Ρόμπινσον. Πιστεύε με. Γιατί νὰ τὸ κάνα αὐτὸ τὸ ἐγκλημα; Τί εἶχα νὰ κερδίσω;

Ἀλλὰ κι' ὁ ἴδιος ὁ πατέρας του δὲν μποροῦσε νὰ πεισθῇ γιὰ τὴν ἀθωότητά του. Ὅλα τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ παιδιοῦ του δὲν στάθηκαν ἱκανὰ νὰ κλονίσουν τὴν πεποίθησίν του ὅτι ὁ Μᾶξ ἦν ὁ δολοφόνος τοῦ Ρόμπινσον.

Ἀπελπισμένος ὁ νέος, γιατί θᾶχανε τὴ ζωὴ του καὶ θάμεινε στιγμιαισμένη ἡ μνήμη του, υπέβαλλε τὸν πατέρα του μιά τελευ-

ΜΑΤΑ ΥΠΟ Α. Μ. ΛΟΥΥ ΣΤΟ ΤΡΑΙΝΟ...

ταῖα παράκληση.

— Θὰ ἤθελα, εἶπε, νὰ ἀνελάμβανε ἓνας καλὸς ντέτεκτιβ τὴν ὑπόθεσίν μου. Ἴσως ν' ἀπεκάλυπτε τὴν ἀθωότητά μου καὶ νὰ γλύτωνά τὴν ζωὴ μου καὶ τὴν ὑπόληψή μου. Ἀναλαμβάνεις πατέρα, νὰ βοῇς ἓνα τέτοιο ἄνθρωπο γιὰ νὰ μὲ βοηθήσῃ;

Συγκινημένος ὁ γέρο Ὁσμπουν δὲν θέλησε ν' ἀρνηθῇ αὐτὴν τὴν τελευταία χάριν στὸν γιου του. Ἀν κι' ἦταν βέβαιος ὅτι καθεὶ προσπάθεια ἦταν ματαία, ἐν τούτοις ὑποσχέθηκε στὸν Μᾶξ νὰ φροντίσῃ.

Ὁ Νίκολσον ἦταν ἓνας ἀπ' τοὺς καλοὺς ντέτεκτιβ τοῦ Σίτυ Φημιζόταν πολὺ γιὰ τὴν ὁξυδερκεῖά του καὶ πολλοῖκακοποιοὶ βρι-σχόνταν τώρα στὴν φυλακὴ, χάρις στὴν ἱκανότητά του.

Σ' αὐτὸν λοιπὸν σκέφθηκε ὁ γέρο Ὁσμπουν ν' ἀναθέσῃ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ γιου του μὲ τὴν ἀμυδρὴ ἐλπίδα ὅτι ὁ φημισμένος ντέτεκτιβ θὰ κατάρθωνε ἴσως κάτι.

Ὁ Νίκολσον ἂν καὶ δὲν εἶχε παρακολουθῇ τὴν ὑπόθεσιν ἀπ' τὴν ἀρχή, ἐν τούτοις δέχθηκε νὰ τὴν ἀναλάβῃ κι' ἔσπευσε νὰ συναντήσῃ τὸν κατάδικον στὴν φυλακὴ του.

Ὅταν ὁ νέος πληροφορήθηκε ποῖος ἦταν ὁ ἄγνωστος ἐπισκέπτης του ἔκανε σὰν τρελλός, ἀπ' τὸν ἐνθουσιασμό του. Τοῦ φαινόταν ὅτι καὶ μόνῃ ἡ παρουσίαν τοῦ διασήμου ντέτεκτιβ ἐκεῖ στὸ κελλὶ τοῦ ἦταν ἱκανὴ νὰ τὸν σώσῃ ἀπ' τὴ θηλειὰ τῆς ἀγχόνης.

Ὁ ντέτεκτιβ ἄκουσε ὑπομονητικὰ τὸ παραλήρημα τῆς χαρᾶς τοῦ νέου καὶ ὅταν ἔκλεισε ἡ ἐρώτησις ἐπὶ τέλους τὸν ἔβαλε νὰ ἀφηγηθῇ μὲ ὅλες του τὶς λεπτομέρειες τὸ δρᾶμα τοῦ τραίνου.

— Προγραμματικῶς ἔχεις δίκην εἶπε, ὅταν ὁ νέος τελείωσε τὴν ἀφήγησίν του. Εἶσαι ἐντελὴς ἀθῶος καὶ λυποῦμαι ποῦ δὲν ἀνέλαβα ἐνωρίτερα τὴν ὑπόθεσίν σου, ὥστε ν' ἀπεφύγετε τὴν καταθλιπτικὴ διαδικασίαν τοῦ κακούργιοδικείου. Πάντως νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι ἡ θανατικὴ ἐκτέλεσίς σου δὲν θὰ γίνῃ ποτέ.

Τοῦ ἔκανε κατόπιν μερικὲς ἀκόμη ἐρωτήσεις γιὰ ὠρισμένα γεγονότα, ἄγχετα ἴσως μὲ τὸ ἐγκλημα, ἀλλὰ ποῦ τὸν ἐνδιέφεραν φαίνεται, γιὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἀποστολῆς καὶ τέλος ἔφυγε ἀφήνοντας τὸν Ὁσμπουν γεμάτον ἐλπίδες.

Ἡ πρώτη δουλειὰ τοῦ Νίκολσον ἦταν νὰ ἐξετάσῃ τὴν ἰδιωτικὴν ζωὴν τοῦ θύματος μέχρι τῆς τελευταίας του λεπτομερείας. Συνέλεξε πολλὰ ἐνδιαφέροντα στοιχεῖα καὶ προπαντὸς φάνηκε νὰ τὸν ἐνδιέφερῃ ἡ πληροφορία ὅτι ὁ Ρόμπινσον ἦταν ἀρραβωνιασμένος καὶ πῆγαινε στὸ Λονδίνον γιὰ νὰ παντρευθῇ.

Ὁ Ρόμπινσον ἔμενε στὸ Μάντισσεστερ προσωρινῶς, ὅπου ἐργαζόταν σ' ἓνα μεγάλο ἐργοστάσιο. Εἶχε ἀρκετὰς οἰκονομίας κι' ἔτσι θὰ ἦταν σὲ θέσιν νὰ ἐγκατασταθῇ μονίμως στὸ Λονδίνον, πλάϊ στὴν γυναῖκα ποῦ θὰ παντρευόταν.

Ὁ Νίκολσον ἔσπευσε νὰ συναντήσῃ αὐτὴν τὴν τελευταία. Τὴν βρῆκε λυπημένη, ἀπαρηγόρητη. Ὁ θάνατος τοῦ μνηστῆρός της ὑποτιθεμένου δολοφόνου του.

— Κι' ὅμως μίς, τὴν διέκοψε ὁ ντέτεκτιβ. Ὁ δολοφόνος δὲν εἶναι αὐτὸς ποῦ νομίζετε ὁ ἔνοχος εἶναι ἄλλος καὶ θὰ τὸν ἀνακαλύψω με πολὺ σύντομα ἂν θελήσετε νὰ μᾶς βοηθήσετε.

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ἡ ἄν τὸν κύτταξε ἐκπληκτικῶς. — Τί θέλετε ἀπὸ μένα; ρώτησε. — Τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ ν' ἀπαντήσῃς τε εἰλικρινὰ σὲ μερικὲς ἐρωτήσεις ποῦ θὰ σᾶς κάνω. Πρὶν νὰ γνωρίσετε τὸν Ρόμπινσον, εἶχατε καμμιὰ ἄλλη αἰσθηματικὴ περιπέτεια; Ἡ ἄν κοκκίνισε καὶ χαμήλωσε τὰ

μάτια.

— Εἶχα γνωρίσει κάποτε, εἶπε σχεδὸν ψιθυριστὰ τὸν γιατρὸν Στόουν, ὁ ὁποῖος μ' ἀγάπησε τρελλὰ. Ἐγώ, γιὰ νάμει εἰλικρινής, δὲν τὸν ἀπέκρουσα, ἀλλὰ ὅταν γνώρισα τὸν Ρόμπινσον, προτίμησα ἐκεῖνον.

— Ὅταν συνδεθήκατε μὲ τὸν Ρόμπινσον, βλέπατε συχνὰ τὸν γιατρὸ;

— Ὁχι. Τὸν ἀπέφευγα γιατί μὲ ἐπείξε ν' ἀφήσω τὸν Ρόμπινσον καὶ νὰ παντρευθῶ αὐτόν.

Ὁ ντέτεκτιβ γέλασε εὐχαριστημένος. Ὑπέβαλε ἀκόμη μερικὲς ἐρωτήσεις στὴν ἄν κι' ἔφυγε πολὺ ἱκανοποιημένος. Ἦξερε πιά τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ.

Ὁ Νίκολσον ἔγινε ἡ σκιά τοῦ γιατροῦ. Τὸν παρακολουθοῦσε συστηματικὰ καὶ σὲ λίγες μέρες, ἦταν σὲ θέσιν νὰ ἐξερε κάθε τι ποῦ τὸν ἀφορούσε.

Ἐκεῖνο ποῦ μεταξὺ τῶν πρώτων διεπίστωσε ἦταν ὅτι ὁ γιατρός δὲν ἔκανε ζωὴ ἀνάλογη μὲ τὴν κοινωνικὴ τὸν θέσῃ. Οἱ πλεονεκτήματα τοῦ γνωριμίου βρισκόταν στὸν ὑπόκοσμον τοῦ Λονδίνου στὰ κέντρα τοῦ ὁποῖου σύχναζε συστηματικὰ. Μιά νύκτα ποῦ ὁ γιατρός ἔλειπε, ὁ Νίκολσον εἰσεχώρησε στὸ σπίτι του κι' ἔκανε μιά πρόχειρη ἐρευνα. Παρὰ τὴν βία του βρῆκε ἐκεῖ ἓνα σοβαρὸ ντοκουμέντο. Κάποιο γράμμα ἐνὸς φίλου τοῦ Στόουν ἀπ' τὸ Μάντισσεστερ, ποῦ τοῦ ἐγγορεῖ ὅτι θὰ τὸν περίμενε πολὺ εὐχάριστα νὰ πάῃ ἐκεῖ.

Τὸ γράμμα εἶχε ἡμερομηνία λίγων ἡμερῶν πρὸ τοῦ ἐγκλήματος. Κι' ἡ λεπτομέρεια αὐτὴ ἐξηγοῦσε πολλὰ πράγματα στὸν ντέτεκτιβ, ὁ ὁποῖος ἔθεσε τότε νὰ πράγματα ὡς ἑξῆς:

Ὁ γιατρός εἶχε γράψῃ προφανῶς στὸ φίλο του στὸ Μάντισσεστερ ὅτι θὰ πῆγαινε νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ ἐκεῖ. Ὁ φίλος ἀπήντησε μὲ τὸ ἀνωτέρω γράμμα ὅτι τὸν περιέμενε εὐχάριστα καὶ τὸ ταξεῖδι ἐπραγματοποιήθη.

Κατὰ τὴν ἐπιστροφή του στὸ Λονδίνον ὁ Στόουν πῆρε τὸ τραῖνο μὲ τὸ ὁποῖον ταξίδευαν οἱ δυὸ φίλοι χωρὶς κανεὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῇ καὶ τὴν ὥρα ποῦ ἡ ἀμαξοστοιχία περνοῦσε τὴν σήραγγα γλύστερσε ὡς τὸ παράθυρο τοῦ διαμερίσματος τοῦ Ρόμπινσον—πατώντας στὶς σκάλες τοῦ βαγονιοῦ—κι' ἐξετέλεσε τὸ ἐγκλημα.

Ὅσο γιὰ τὸν σκοπὸ τοῦ ἐγκλήματος ἦταν ὁλοφάνερο. Ὁ θάνατος τοῦ Ρόμπινσον τὸν ἀπῆλλασσε ἀπ' τὸν μιστὸν ἀντεραστή.

Ὅταν τὴν ἄλλη μέρα ὁ ντέτεκτιβ μπήκε μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ γιατροῦ, ἐκεῖνος τὸν δέχθηκε μὲ ταραχὴ, ποῦ δὲν μποροῦσε νὰ τὴν κρύψῃ. Ἡ ἐπίσκεψις τοῦ ἀστυνομικοῦ τὸν ἀνησυχόυσε ἐξαιρετικὰ.

Στὰ χεῖλιν του ντέτεκτιβ πλανιόταν ἓνα σατανικὸ χαμόγελο καὶ τὸ χαμηλωμένο βλέμμα τοῦ ἀπέφευγεν ἀντανήσῃ τὴν ἐρωτηματικὴν ματιὰν τοῦ οἰκοδεσπότου.

— Ἐξέρете μίστερ Στόουν εἶπε ἀπότομα ὅτι ὁ Ρόμπινσον δὲν πέθανε. Αὐτὸ ἦρθε νὰ σᾶς πῶ.

— Καὶ τί μὲ μέλλει ἐμὲν ἀντήντησε ὁ Στόουν χαμογελώντας βεβαιωμένα ἂν πέθανε ἢ ὄχι ὁ Ρόμπινσον. Ἀλλὰ καὶ ἐξ ἄλλου πὼς δὲν πέθανε, ἀφοῦ καταδικάσθηκε κι' ὁ δολοφόνος του, εἰς θάνατον;

— Ὁχι! δὲν πέθανε, ἐπ' ἀνέλαβε ὁ ντέτεκτιβ κυττάζοντάς τον στὰ μάτια. Ἐγὼν καλὰ καὶ εἶπε ὅτι ἐσὺ τὸν πυροβόλησες!

— Τί εἶν' αὐτὰ ποῦ λέτε; τραύλισε τρέμοντας ὁ γιατρός.

(Συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 1808)

1899

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

σταση. Ἡ ἰδέα νὰ ἀντιπαραταχθῇ στὴν Ἱσαμπὼ ἐπέγραψε σὰν ἀστραπὴ στὸ πνεῦμα του καὶ ἐξηφανίσθη ἀμέσως.

— Ἡ Ὀδέττη τοῦ Σιαμπιέρ, ἄρχισε μὲ μιὰ ἀδύνατη φωνή. Ἐσιώπησε ... ἀκίνητος... Ἡ Ἱσαμπὼ ἐπερίμενε. Εἶχε μιὰ μαρινώδη ὁρμή... Ἀντελήφθη ὅτι θὰ ἔσπαζε τὴν ἀλυσίδα, ὅτι θὰ ἐλευθερωνότο ἀπὸ τὴν Ἱσαμπὼ, ὅτι θὰ φώναζε. «Αὐτὴ τὴν νέα πού σεῖς καταδικάζετε, ἐγὼ θὰ τὴν σώσω».

Μιά στιγμή ἀργότερα ὅμως ἔπεσε σὰ πόδια τῆς βασιλίσσης καὶ εἶπε.

— Ἀς πεθάνῃ λοιπόν, ἀφοῦ σεῖς τὴν καταδικάζετε.

Ἡ ὁμορφιά τῆς Ἱσαμπὼ ἐθριαμβεύε. Ἡ ταραχὴ τῆς ἦταν φαινομενικὴ μόνον. Στὴν πραγματικότητά, φρίκη, μίσος, μανία τὴν κατεῖχε, ἐνῶ ἀντιθέτως γιὰ τὸν δούκα ἀπὸ τὴν στιγμή πού μπήκε στὴν αἰθούσα δὲν ὑπῆρχε ἄλλο ζωντανὸ πρῶγμα ἐκτός ἀπὸ τὴν ὁμορφιά τῆς Ἱσαμπὼ.

Ἡ βασιλίσσα εἶδε τὸν δούκα σὰ πόδια τῆς! Ἐνα μεδίσμα θλίψεως καὶ πικρίας συνέσπασε τὰ χεῖλιά τῆς! Ἐσκυψε ἀργά, ἄτλωσε τὰ δὺο τῆς χέρια πρὸς τὸν δούκα καὶ τὸν ἀνέσχησε. Γιὰ μιὰ στιγμή εἶδαν κατὰμουτρα ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Εἶδε τὸν δούκα νὰ λάμπει ἀπὸ ἀποφάσεις θανάτου. Εἶχε τὸ συναίσθημα ὅτι στὸ λεπτὸ ἐκεῖνο, γιὰ χάρι τῆς, θὰ ἀνέστανε τὸν κόσμον, θὰ ἐξορίζονε τὸ θρόνον, θὰ ἐπνίγε μιὰ πόλη σὲ αἷμα καὶ τότε αὐτὴ ἴδια ἐδέχθη ἕνα κτύπημα πᾶθους. Τὸν ἀγάπησε βίαια καὶ ἀγοῖκα καὶ αἱματηρὰ—στάζοντας αἷμα στὴν φαντασία τῆς. Τὸν εἶδε δυνατώτερο καὶ συνεπῶς ὡς τῆς καὶ ἀμέσως ὅμως ἀποτραβήχθη. Μιὰ ἄλλη εἰκόνα παρουσιάσθησαν κυττοῦσε μακρύτερα ἀπὸ τὴν Ἱσαμπὼ, καὶ ἐφέλλετο ἑλπίς.

Ἀπεσπάρθησαν ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον. Ἐνα λεπτὸ ἐφθασε γιὰ ν' ἀναλάβουν τὴν ψυχραιμία των. Ἡ ἀπόφασίς των εἶχε ληφθῇ.

— Εἶπατε «ἀς πεθάνῃ!» φυλαχθῆτε! αὐτὴ εἶναι ἡ ὑπόσχεσίς σου σὰς ζητῶ.

— Τὸ εἶπα! τὸ ἐπαναλαμβάνω. Αὐτὴ ἡ κόρη ἀς πεθάνῃ. Λίγο ἀπὸ σὰς καὶ νὰ σὰς ξεφύγῃ. Σὰς ἀγαπῶ καὶ τὸ ξέρω, θὰ σὰς ἀκολουθήσω ὅπου με τραβήξετε.

— Καλὰ! ἀπήντησε ἡ βασιλίσσα. Πηγαίνετε δούξ! Ἐπισπεύστε τίς τελευταῖες σας προπαρασκευές. Ἀν εἰσθε μαζί μου καὶ ἐγὼ μαζί σας. Καὶ γνωρίζετε ὅτι κατὰκτησις τοῦ θρόνου σημαίνει κατὰκτησις τῆς Ἱσαμπὼ.

Λίγες στιγμὲς ἀργότερα εἶχαν χωρισθῇ.

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ὁ δούξ ἐσκέπτετο. «Πρέπει ἡ Ὀδέττη νὰ με ἀκολουθήσῃ στὸ ἀνάκτορόν μου».

Ἡ Ἱσαμπὼ ἐμουρμούριζε. «Ἀπόψε θὰ κατέβω στὴν κρύπτη τοῦ Πασσαβάν! Ἄλλ' ὅμως, ἂν ὁ δούξ εἶναι εἰλικρινής, ἢ εἰλικρινὴς ἢ ὄχι, εἴτε θέλῃ εἶναι ὄχι νὰ σώσῃ τὴν ραδιοῦργον, αὐτὴ θὰ πεθάνῃ».

Ὁ δούξ ἄμα βγήκε ἀπὸ τὰ διαμερίσματα τῆς Ἱσαμπὼ κατευθύνθη πρὸς τὰ διαμερίσματα τοῦ βασιλέως.

Ὅταν ἐφθασε ἐκεῖ, ἔμαθε ὅτι ἡ Μεγαλειότης του βρισκόταν μαζί με τοὺς τρεῖς ἐρημίτες. Σὲ λίγο ἐπῆγε στὴν σάλλα, ὅπου ἐγένετο ὁ ἐξορκισμός.

Ὁ δούξ μπήκε καὶ ὑπεκλήθη πρὸ τοῦ βασιλέως, ὁ ὁποῖος τὸν ἐδέχθη χαρούμενα.

— Βλέπετε τοὺς τρεῖς αὐτοὺς ἀνθρώπους; εἶπε ὁ δυστυχὴς τρελλός! Ἔ, λοιπόν, ἐξάδελφέ μου, θὰ με κάνουν καλὰ! Καὶ ξέρετε πῶς;

— Μὲ τὴν προσευχή, Μεγαλειότητε!

— Ὅχι! μὲ τὰ γέλια. Πρὸ παντός ὁ χονδρός! Κυττάχτε τον.

Ὁ δούξ ἐπροχώρησε πρὸς αὐτούς. Καὶ μὲ χαμηλὴ φωνὴ τοὺς εἶπε.

— Καλὰ! ἐξακολουθήστε τὴ δουλειά σας. Αὔριο θὰ σὰς στείλω ἀπὸ ἕνα δῶρο. Νὰ εἰσθε, μόνον, πάντοτε ἐτοιμοί.

— Εἴμαστε! ἀπήντησε ὁ Μπρασκαίγ.

— Μεγαλειότητε, εἶπε ὁ Δούξ, γυρίζοντας πρὸς τὸν βασιλέα. Οἱ νέοι θεραπευταὶ σας μοῦ φαίνονται ἀξιοὶ κάθε ἐμπιστοσύνης. Ἡ προσευχή των θὰ σὰς θεραπεύσῃ...

— Ἀλλὰ ὄχι, ἐξάδελφέ μου, τὸ γέλιο τους! Μιλήστε ὅμως, τί θέλετε.

— Μεγαλειότητε, σὰς φέρνω μιὰ εὐχάριστη εἰδηση. Ὁ δολοφόνος τοῦ ἀγαπημένου μας ἐξάδελφου συνελήφθη.

— Ἀλήθεια; εἶπε ὁ τρελλός, μὲ ἕνα παρᾶξενο βλέμμα. Ὁ δολοφόνος;

— Ὁ ἴδιος! Συνελήφθη πρὸ δύο ἡμερῶν καὶ ὠδηγήθη στὸ Χοῦντελόν.

Ὁ τρελλός ἔμεινε γιὰ λίγο σκεπτικὸς καὶ ἔπειτα εἶπε.

— Ναί! αὐτὸ εἶναι ἕνα εὐχάριστο νέο. Ὁ ἀδελφός μου Δούξ τῆς Ὁρλεάνης δὲν με ἀγαποῦσε. Ἦταν φίλος τῶν ἐχθρῶν μου. Ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε ποτὲ καμμιὰ ἀπόδειξις ὅτι συνωμοτοῦσε ἐναντίον μου καὶ αὐτὸ ἦταν ἀρκετό. Εὐχαριστοῦμαι λοιπόν, γιὰ τὴν σύλληψιν τοῦ δολοφόνου. Θὰ ἐπιβλέψετε, δούξ, ὥστε ἡ δίκη του νὰ ὁρισθῇ σύντομα.

— Σὲ τρεῖς ἡμέρες Μεγαλειότητε, ὅλα θὰ ἔχουν τελειώσει.

— Σὲ τρεῖς ἡμέρες; εἶπε ὁ βασιλεὺς σκεπτικὸς. Συνήθως οἱ

δίκες εἶναι μεγαλειότερας διαρκείας. Πῶς λέγεται;

— Ὁ ἱπότης Πασσαβάν!

— Ἀ! ἐμουρμούρισε ὁ βασιλεὺς. Ἀκουσα αὐτὸ τὸ ὄνομα.

Ἀλλὰ πού; ἀλλὰ πότε;

— Θὰ καταδικασθῇ, ἀπήντησε ὁ δούξ. Οἱ ἀποδείξεις εἶναι ἀπειρες. Ἀν εὐαρεσθῇ ἡ Μεγαλειότης σας, ἡ ἐκτέλεσις θὰ γίνῃ τὸ πρωτὶ τῆς ἐπομένης τῆς δίκης.

— Ἐστω! εἶπε ὁ βασιλεὺς.

Ὁ δούξ ἀπεσῆθη, ἀφοῦ εἶχε τὴν ἐπιτηδεότητα νὰ ἀναγγεῖλῃ πρῶτος τὴν σύλληψιν τοῦ Πασσαβάν.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του, ὁ βασιλεὺς πού εὐχαριστεῖτο νὰ βρισκεται μόνος με τοὺς ἐρημίτες τοῦ εἶπε:

— Ἐμπρός! Ἀς ἐξακολουθήσωμε τὸν ἐξορκισμόν μας. Διηγῆθτε μου τὰ ὠραῖα ἀστεία πού με κάνουν νὰ γελάω.

Οἱ πτωχοὶ ὅμως διάβολοι εἶχαν χάσει τὸ ἠθικόν τους, ἀπὸ τὴν καταστροφή πού εὗρισκε τὸν Πασσαβάν.

— Τί σημαίνει αὐτό; ἐφάναξε μανιώδης ὁ τρελλός. Τί; ἀρχινᾷτε νὰ κλαίτε τώρα; Ὅταν ἐγὼ θέλω νὰ γελάω; Εἶμαι ἢ ὄχι ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας;

— Ἀ! Μεγαλειότητε, εἶναι φρικῶδες...

— Τί; τί; εἶναι φρικῶδες.

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ὁ Μπρασκαγιὼν θέλησε νὰ δώσῃ ἐξηγήσεις. Αὐτὸ ὅμως θὰ ἐπρόδιδε τὴν γνωριμία των με τὸν δολοφόνον τοῦ δούκῃ τῆς Ὁρλεάνης, καὶ ὁ Μπρασκαίγ προλαμβάνοντας εἶπε.

— Μεγαλειότητε εἶναι ἕνας νέος τρόπος πού βρήκαμε γιὰ νὰ σὰς κάνωμε νὰ γελάτε.

— Ἀ! ἔκανε ὁ Κάρολος ἐκπληκτος.

Καὶ οἱ τρεῖς ἄρχισαν νὰ κλαίνε.

Ὁ βασιλεὺς τοὺς ἐκύτταξε καὶ τοὺς τρεῖς καὶ ἔσκαψε στὰ γέλια.

Κατὰ τὴν ἴδια στιγμή ὁ δούξ ἔμπαινε στὸ διαμέρισμα τῆς Ὀδέττης.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς μάχης τῆς τίγρεως με τὸν σκύλον, ἐκεῖνη ζοῦσε μέσα σὲ ἕνα διαρκὴ ἐφιάλτη. Ἐπερίμενε τὸν θάνατον, ἀλλὰ δὲν ἐσκέφθη νὰ τὸν ἀποφύγῃ. Ἡ νύκτι στοργὴ πού ἠσθάνετο γιὰ τὸν δυστυχὴ βασιλέα ἦταν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ μοναδικὸς λόγος τῆς ὑπάρξεώς της. Ὑπῆρχε μέσα της καὶ ἕνα ἄλλο αἶσθημα, ἀλλὰ αὐτὸ ἦταν κρυμμένο πολὺ βαθειὰ στὴν ψυχὴ της.

Ἡ Ὀδέττη βρισκόταν με τὶς γυναῖκες τῆς στὸ διαμέρισμά της, ὅταν ὁ δούξ μπήκε μέσα καὶ κατευθύνθη ἀμέσως πρὸς αὐτήν, λέγοντας.

— Κυρία μου, θὰ ἔχετε ἀρκετὴ ἐμπιστοσύνη σὲ μένα γιὰ νὰ μιλήσωμε μόνον καὶ νὰ διώξετε τοὺς ἀνθρώπους σας. Ἐκεῖνο πού θὰ σὰς πῶ εἶναι μυστικόν.

Ἡ Ὀδέττη ἀπεμάκρυνε τοὺς ἐνόπλους καὶ τὶς γυναῖκες πού τὴν περιτριγύριζαν.

Καὶ ἐσκήνωσε ἀμέσως, σκεπτόμενη.

— Αὐτὸς εἶναι ὁ πατέρας μου καὶ ὅμως πρέπει νὰ φυλάγωμαι ἀπ' αὐτόν, σὰν ἀπὸ ἐχθρόν.

Γιὰ μιὰ στιγμή ἐκυττάχθησαν. Καὶ οἱ δὺο ἦταν ὥχροί!

Ὁ δούξ με χαμηλὴ φωνὴ εἶπε.

— Κυρία μου μιὰ λέξη. Πιστεύετε στὸ μεγάλο ἐνδιαφέρον πού τρέφω γιὰ σὰς; Μαντεύετε στὴν καρδίᾳ τοῦ δούκῃ τῆς Βουργώνης τὴν θέλησιν πού ἔχει νὰ σὰς κάνῃ εὐτυχὴ, ἰσχυράν, σεβαστὴν;...

Ἡ Ὀδέττη ἐσέκωψε πρὸς τὸν ἄνδρα αὐτόν, τὸν ὁποῖον ἐγνώριζε ὡς πατέρα της, τὴν ματιὰ της καὶ εἶπε.

— Ἐξοχώτατε, σεβαστὴ πιστεύω ὅτι εἶμαι. Ἰσχυρὰ δὲν τὸ ἐπιθυμῶ. Εὐτυχής; Δὲν πιστεύω νὸ εἶμαι προσωριμῶν γιὰ αὐτό. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ὁποῖον δείχνετε γι' μένα, ναί, τὸ πιστεύω...

— Ἀν πιστεύετε σ' αὐτὸ θὰ με ἀκούσετε. Ἐνας κίνδυνος σὰς ἀπειλεῖ. Πρέπει νὰ ἀφήσετε τὸ Σαιν Πὼλ καὶ νὰ με ἀκολουθήσετε! Στὸ ἀνάκτορόν μου θὰ εἰσθε ἐν ἀσφαλείᾳ! Κανείς δὲν θὰ τολμήσῃ, οὔτε θὰ μισήσῃ, νὰ σὰς βλάψῃ. Δὲν πρόκειται γιὰ αὐτὸ ἢ γιὰ ἀπόψε, πού πρέπει νὰ φύγετε ἀπὸ τὸ καταραμένο αὐτὸ παλάτι. Πρέπει τώρα ἀμέσως. Μὲ πιστεύετε; Ὁ, πέστε ὅτι με πιστεύετε.

Ἡ Ὀδέττη ἀργά καὶ ἡρεμὰ ἐσέκωψε τὸ κεφάλι.

— Ἀναγνωρίζω ὅτι ἀπειλοῦμαι! Λοιπὸν σὰς πιστεύω. Ἀλλὰ ὑπάρχει στὸ ἀνάκτορόν αὐτὸ μιὰ ὑπαρξίς, ἡ ὁποία ἀπειλεῖται ἀκόμη περισσότερο ἀπὸ μένα, καὶ ἡ ὁποία ἔχει τὴν ἐμπιστοσύνην της σὲ μένα. Ἀδύνατος, θλιβερός, ἐγκατελειμένος, βορὰ τῶν φιλοδόξων οἱ ὁποῖοι τὸν τριγυρίζουν περιμένοντας τὴν στιγμή νὰ τὸν καταβροχθίσουν, κάνει ἐκκλησίαν στὴν ἀδυναμία μου γιὰ νὰ τὸν προστατεύσω. Ἀν ἐγὼ φύγω, τί θὰ τοῦ μένῃ πλέον;

— Ὁ βασιλεὺς! ἐβρυχήθη ὁ δούξ.

— Ὁ βασιλεὺς ναί, ἐξοχώτατε. Ὁ βασιλεὺς πού δὲν ἔχει γύρω του πρᾶς τοὺς τρεῖς αὐτοὺς ἀνθρώπους, τοὺς παραμένοντες ἐρημίτας, τοὺς ὁποῖους ἔπαυσα νὰ ὑποπτεύωμαι, γιὰ τί γνωρίζω ποῖος στοὺς ἔστειλε.

(Ἀκολουθεῖ)

— Δόξατε τὸ μπράτσο σας στὴ βασιλίσσα, λοχαγέ...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΩΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ ΕΡΑΣΤΗΣ ΤΗΣ ΜΑΤΑ-ΧΑΡΙ

Μία ανεξήγητη αυτοκτονία

Ποιός ήταν ο Πιέρ Μορτισάκ; Κι' από πού κατήγετο; 'Από τις γλώσσες που μιλούσε μπορούσε να υποθέσει κανείς πως είχε γεννηθεί σε δέκα διάφορες πατρίδες! 'Ήταν πάντως έκτομμυριούχος, μονομάχος άριστος και διάσημος κατακτητής γυναικών. Είχε ένα ιδιόκτητο μέγαρο στο Παρίσι, μια βίλλα στα περίχωρα του Λονδίνου κι' ένα πολυτελές έλβετικό «σαλέ» στο Σάν Σεμπαστιάν!

Τις γλωσσικές του γνώσεις τις όφειλε στην εκπαίδευση που του είχαν δώσει τα 'Ιησουϊτικά σχολεία της 'Ισπανίας.

Είς ηλικίαν τριάντα ετών ο Μορτισάκ λίγο έλειψε να αφήσει για πάντα τη ζωή των όργων και των περιπετειών για να κλειστεί στο μοναστήρι, εξ' αφορμής της αυτοκτονίας ενός κοριτσιού, της καλλιτέρας κοινωνικής τάξεως του Λονδίνου ηλικίας μόλις 15 ετών, της οποίας αυτός ήταν ο αίτιος.

'Από Δόν Ζουάν... μοναχός!

Στην επιστολή που είχε αφήσει η δυστυχισμένη μικρή, γραμμένη με το αίμα της, έλεγε τα εξής στον Μορτισάκ.

«Σε συγχωρώ γιατί σε λατρεύω, καταλαβαίνω όμως πως ό Θεός δεν θα μισήσει σε συγχώρηση».

Ο Μορτισάκ εμφανίστηκε τότε απ' όλους του; γνωστούς του κύκλους επί ένα δολοκλήρο μήνα—Είχε άποψη σίσις όπως είπαμε ν' αποσυρθεί από τον κόσμο. 'Αλλά κάποιον γυναικα—ή περιφημη λαϊδή Χ που έφυγε μαζί του περιφρονώντας το σκάνδαλο, ή η 'Ισπανιά Πέρλα, 'Ανδολούζα χορεύτρια, που έπεσε στα δίχτυα του σαν πρωτόπειρη ή, τέλος, ή Ρωσίδα πριγκίπισσα που ντύθηκε άνδρικά για να τον παρακολουθήσει τον έκανε ν' αλλάξει γνώμη και να ξαναγυρίσει στην πρώτη του ζωή.

Όταν έφθασε στο Παρίσι μαζί με τη λαϊδή Χ έδωσε στο μέγαρό του έναν χορό που έμεινε για πολύ καιρό άλησμόνητος, και στόνδοντο οι προσκεκλημένοι φορούσαν γαπωνέζικα «χιμονό» ζωγραφισμένα από τους πιο μεγάλους καλλιτέχνες της εποχής εκείνης. Το κιμονό του Μορτισάκ έφερε την υπογραφή του περιφημού ζωγράφου 'Ιγναντίου Ζουλόαγκα.

Όλα στόν χορό αυτόν ήταν άσθεντικά 'Ιαπωνικά και το μόνο ποτό που σερβιρίσθηκε στους προσκεκλημένους ήταν το «σακέ» οινόπνευμα από ρύζι.

'Η θεά με τη ψυχή δαίμονος!

Από τότε πέρασαν αρκετά χρόνια, όταν οι ευρωπαϊκές εφημερίδες έδημοσίευσαν την εξής σύντομον είδησιν προερχομένη από την Μαδρίτη.

«Στο Μοναστήρι της Μιραφλόρας, κοντά στο Μπουγ-κός έγινε δεκτός τελευταίος ένας μοναχός 'Ιησοϊτης. Πρόκειται για τον τελευταίο έραστή της Ματά Χάρι της ώραιας χορευτριάς και κατασκόπου ό όποιος προσπαθή να έξιλειωθεί γιατί αγάπησε γυναίκα με σώμα θεάς και ψυχή δαίμονος. 'Ο άνθρωπος αυτός δεν είναι άλλος από τον Πιέρ Μορτισάκ, το άλλοτε λαμπρό μέλος της κοινωνίας των Παρισίων και του Λονδίνου».

Όπως βεβαιώνουν πολλοί, ό τυχοδιώκτης, που ήταν έραστής της Ματά Χάρι, την εποχή της συλλήψεως και της καταδίκης της, είχε διοργανώσει δολοκλήρο σχέδιο για να της σώσει τη ζωή. Έβεβαιώνει ότι κατόπιν ισχυρών παρασημασμένων ενεργειών είχε επιτύχει να γίνει ό τυφεκισμός με άσφαυρα πυρά. Γι' αυτό ίσως ή μοιραία χορεύτρια είχε δείξει τέτοια ψυχραιμία μπροστά στα όπλα του έκτελεστικού αποσπάσματος. Την τελευταία όμως στιγμή επενέβη κάποιον σημαντικό πρόσωπο, άσπονδος έχθρός της Ματά Χάρι κι' έτσι ό τυφεκισμός έγινε πραγματικός.

Την ίδια ημέρα ό Μορτισάκ εμφανίστηκε από το Παρίσι. Διεδόθη δέ πως είχε αυτοκτονήσει. Έπειτα όμως από τόσα έτη οι δημοσιογράφοι τον ανέκλυσαν στο μοναστήρι της Μιραφλόρας όπου προσεύχεται για τη σωτηρία της ψυχής της γυναίκας που είχε τόσο τρελλά αγάψει.

Τόν ανέκλυσαν, είναι ένας τρόπος του λέγειν, γιατί τί-

ποτε το βέβαιον δεν έγινε ακόμη γνωστόν! 'Ο ήγούμενος του μοναστηριού βεβαιώνει ότι όλες οι σχετικές διαδόσεις είναι άποκνήματα της φαντασίας των δημοσιογράφων και ότι κατά τα όκτώ τελευταία χρόνια κανείς νέος καλόγηρος δεν έγινε δεκτός στο μοναστήρι. 'Ως γνωστόν όμως σ' ώρισμένα μοναχικά τάγματα, όπως και στην περίφημη λεγεώνα των ξένων ό κάθε καλόγηρος θεωρείται πεθαμένος για τον κόσμο και τ' όνομά του δεν αναφέρεται ποτέ από τους συναδέλφους του.

Ο αδελφός Β...

Έν τούτοις στη μικρή πόλη Μπουργκος, ή ιστορία του Μορτισάκ, του έραστου της Ματά Χάρι, άπασχολεί τη κοινή γνώμη. Όλοι βεβαιώνουν ότι ό τυχοδιώκτης προτού να μπει στο μοναστήρι έμεινε αρκετό καιρό στο σπίτι κάποιου πτωχού χωρικού των περιχώρων, βοηθώντας τον στη βάρειά του δουλειά. Προτού να φύγει έχάρισε στην οικογένεια που τον είχε φιλοξενήσει όλα τα κομήματα και τα χρήματα που του άπέμειναν. Δυστυχώς σήμερα ό χωρικός αυτός έχει πεθάνει κι' ή οικογένειά του έχει διασκορπισθεί. Έτσι, δεν ήμπορει να εξακριβωθεί ή αλήθεια.

Ο ίδιος λοιπόν ερημίτης—σύμφωνο με τις διαδόσεις—έχει γίνει τώρα στο μοναστήρι της Μιραφλόρας ό αδελφός Β... Περ-

να ζωή άσκητου, κοιμάται κατάχαμα και δεν μιλά παρά μόνον κατά τις μεγάλες εορτές.

Κάποια μέρα ένας άλλος 'Ιησοϊτης καλόγηρος, που τον ήξερε από πριν τον άνεγνώρισε κι' έτρεξε να τον αγκαλιάσει.

—Εσύ εδώ, Μορτισάκ; του είπε.

—Κάνετε λάθος, άδελφέ μου, δεν είμαι ό Μορτισάκ, άπήντησε τότε εκείνος. 'Ο Μορτισάκ πέθανε!

Κάποιον άλλη φορά, μια κομψή κι' ώραία κυρία έζητησε να γίνει δεκτή από τον αδελφόν Β. αλλά δεν τό κατάσφωσε. Τότε ντύθηκε με φορέματα χωρικής κι' άρχισε να τριγυρίζει γύρω στο μοναστήρι περιμένοντας την κατάλληλη ευκαιρία. Έπειτα από τρεις ημέρες, ό αδελφός Β... βγήκε από το μοναστήρι.

Η κυρία έτρεξε άμέσως προς το μέρος του, φωνάζοντας με συγκίνηση.

—Πιέρ... Πιέρ!..

—Αλλά ό καλόγηρος χωρίς να γυρίσει καν τό κεφάλι του, ξαναμπήκε στο μοναστήρι, σιωπηλός σαν φάντασμα...

Οι δημοσιογράφοι παρακολουθούν την μυσηριώδη υπόθεση. Ένας απ' αυτούς ρώτησε τον θυρωρό του μοναστηριού σχετικά.

—Δεν ξέρω για ποιόν μ' έρωτάτε! Έδώ δεν υπάρχουν όνόματα και επώνυμα. Τα όνόματα έχουν σβυστή... Δεν τα θυμόμαστε.

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΚΑΡΕΚΛΑ ΤΟΥ ΠΡΕΣΒΕΥΤΟΥ

Κάποιος πρεσβευτής του Αυτοκράτορος Καρόλου Κουνίντο, εις την Τουρκικήν αύλήν, όταν παρουσιάσθη στον Σουλτάνο Σουλεϊμάν, άντελήφθη ότι οι Τούρκοι, για να τον σαστίσουν δεν τον άπλωσε στο πάτωμα, έκάθισε σταυροπόδι, όπως οι Τούρκοι, πόν της επισκέψεώς του. Όταν ή ακρόαση έτελειωσε, έσηκώθη να φύγει, χωρίς να πάρη τον μανδύα του. 'Ο Σουλεϊμάν, νόμισε ότι τον έλησμόνησε, του τον υπέδειξε.

—Οι πρεσβευταί του αυτοκράτορός μου, κύριοι άπήντησε ό 'Ισπανός υπερίφανος, δεν συνήθίζουν να παίρνουν μαζί τους τις καρέκλες που κάθονται

ΣΕΛΙΣ ΓΡΑΦΟΛΟΓΙΑΣ

Κυρίαν Μίναν Μπενχοϋρ,

Γραφολόγον περιοδ. «Πάνθεον» 'Αθήνας
Σημ.—Όσοι και όσαι επιθυμείτε να μάθετε τον χαρακτήρα φιλίας σας προς όσους πρσώπων, έσωκλείσατε χειρόγραφόν τους Αί επιστολαί προς την γραφολόγον πρέπει να συνοδεύονται άπαραιτήτως και με το κατωτέρω δελτίον. Είς όσας δέ επιστολάς περιέχονται χειρόγραφα δύο ή περισσότερων προσώπων πρέπει να έσωκλείωνται τα αναλογούντα διά κάθε άπάντησιν γραμματόσημα και δελτία.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΠΑΝΘΕΟΝ
ΔΕΛΤΙΟΝ ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΥ

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Έπειδή ό χώρος δεν επαρκεί διά την καταχώρησιν όλων των άπαντήσεων της Γραφολόγου διά τούτο ακολουθείται εις την δημοσίευσιν αυτών ή χρονολογική σειρά της άφίξεως των σχετικών επιστολών.

Μία άρρωστη του Σανατορίου.—Είστε γεννημένη για να άμφιβάλλετε για όλα. Έχετε πιότερη πίστη και δεν θα μετανιώσετε. Η ζωή έχει πολλές καλές καρδιές και ψυχές πολύ πολύ ευγενικές. Μην σκέπτεσθε θλιβερά πράγματα που κουράζουν. Γελάτε πιο πολύ και θα δώτε πόσο θα σας όφελει.

Α γριολούλο υδ.—'Αφέλεια και λίγη επιπολαιότης. Μη βασίζεστε στην κρίση σου μόνο γιατί θ' αδικήσετε τον έαυτό σας. Ρωτάτε τους άλλους. Δεν έχετε πείραν της ζωής. Δεν είστε ρηθιτικό μυαλό. Καρδιά πολλή αλλά λιγάκι άέρας στα μυαλά. Συγκρατήστε τις όρμές σας αν θέλετε να ευτυχίσετε.

Καπετάνισσα.—Δεν έχετε τάξη στη ζωή σας αν και ή πείρα δεν σας λείπει. Είστε τολμηρή, άφοβη και άνοιχτοχώρα. Δεν λογαριάζετε τίποτα προκειμένου, να επιδιώξετε ένα σκοπό. Η τολμή σας αυτή δέ, μπορεί να σας βγεί σε καλό αλλά μπορεί και να σας βλάψει. Προσέχετε.

Τό χειρόγραφο του φίλου σας λέει πως ό άνθρωπος αυτός είναι άφελής, χωρίς φιλοπόδοδες τάσεις, προχειρολόγος, χωρίς σύστημα στην εργασία του και χωρίς φιλοδοξίες. Κοΰφος, άνόητος, μά καλόκαρδος.

Μή με λησμόνευε.—Ακαμπτos και άπρονος χαρακτήρ, πείσμων και επίμονος. Ό,τι θέλετε τό θέλετε. Δεν αλλάζετε εύκολα γνώμην έστω και αν καταλαβαίνετε πως κάνετε κακό με την έπιμονή σας. Γιατί να μην λυγίζετε λιγάκι. Τα δέντρα που δεν λυγίζουν σπάνε.

Α ν θ ο ς Χ α β ά η ς.—Ποιητική φαντασία και ρομαντική διάθεση. Άξιαγάπητος και πολύ συμπαθής. Κατακτάτε αλλά δεν διατηρείτε πολύ τις φιλίες σας. Αυτό όφειλε αι σε κάποιο έγωισμό που δεν θέτε να τον διώξετε από πάνω σας.

Μικρή Σπαρτιατοπούλα.—Έχετε πολλά προτερήματα αλλά τα σκεπάζει ένα έλάττωμα ή φλυαρία και ή έλαφρότης. Δεν σκέπτεσθε κάθε λέξη σας ούτε κάθε κίνησή σας. Συνέλθετε και θα κερδίσετε πολύ γιατί είστε πλάσμα με προ-σόντα χαριτωμένα.

Θ. Θ. Θ.—Επιφυλακτικότης, αξιοπρέπεια, πολύ σύνεσις αλλά λίγη καρδιά. Έ. ΠΑΝΘΕΟΝ

χετε την καρδιά σας άπομεμονωμένη μ' ένα στρώμα πάγου. Δεν είναι καλό. Για να μάς αγαπούν οι άλλοι πρέπει να τους δείχνουμε τη στοργή μας.

Τα ριζά ν.—Ευφύης, χαριτωμένος, άξιαγάπητος. Είστε το χαϊδεμένο πιδι της παρθένος. Άνοιχτόκαρδος λιγάκι φιλήδονος και ζωηρός. Προσέχετε τις κολακίες.

Το ρελλόπαιδο.—Σας χαρακτηρίζει λίγη μελαγχολική διάθεση στις πιο ευθυμες στιγμές. Ζηλεύετε. Ζητάτε πολλά από τη ζωή. Μην είστε απαιτητικός. Άοκεσθήτε σ' εκείνα που σας δίνει και θα ζήσετε ευτυχισμένος.

Περιφρονήμένο Γιούλι.—Ψυχή απλή, χωρίς φιλοδοξίες, χωρίς αξιώσεις. Καρδιά μάλαμα. Μία λύπη κρύβεται σε κάθε χαρά σας, γιατί; Έχετε πολλήν άξισιν άτομικήν, χωρίς να έχετε πεποίθηση στον έαυτό σας. Θάρρος και θα προοδέψετε.

Πυρσμένο όνειρο.—'Αδυναμία χαρακτήρος πολύ μεγάλη. Παρασύρεσθε από συμπάθειες και δεν βλέπετε τα έλαττώματα των ανθρώπων που σας πλησιάζουν. Έχετε φαντασία και καρδιά μεγάλη, είστε επιεικής σε όλους, αλλά σας τυλίγουν εύκολα οι επιτηδεσσι. Προσέχετε λιγάκι.

Τζίννα.—Καλή άνατροφή, ευπρέπεια και τάξις, τα τρία κυριότερα χαρακτηριστικά σας, αλλά... μια έλαφρά μανία επιδειξέως σας χιλιά. Προσέχετε την παρασηυθίτε. Η ματαιότης σας γελοιοποιεί. Σας άγαπούν και σας τό δείχνουν αν και μετρούν τό μικρό έλαττωματάκι σας.

Αξιωματικός ό νέος.—Θέτε να φαίνεσθε ότι δεν είστε, προσπαθείτε να υπερβήτε ψηλά εμπόδια. Έχετε κάποια άπογοήτευση και μικρία από τη ζωή, αλλά είστε αρκετά δυνατός να μην σας λυγίσει αυτή. Αισθήματα πολλά αλλά επιπόλαια. Καμιά σοβαρότης.

Πληγωμένο καρδιά.—Δώστε περισσότερη σημασία στον έαυτό σας. Μην εγκαταλείπεσθε στην κρίση των άλλων. Σας άγαπούν όχι όμως όσο θέλετε. Η ζωή είναι αυτή. 'Ο ένας δίνει πολύ κι' ό άλλος λίγο. Είστε άκακη και πιστεύετε εύκολα τα λόγια που σας κολακεύουν.

Γ. Β.—Θερμός, διαχυτικός, ειλικρινής, καλόκαρδος. Εύγενεια και ευπιστία πολλή. Άποφεύγετε τις κακοτοπιές των έρωτικών διαχύσεων γιατί μπορεί να σας παρασύρουν σε πράξεις πρόωγες για την ήλι-κία σας.

Τό χειρόγραφο της λέει πως πρόκειται για χαρακτήρα λίγο έγωιστικό και πείσμονα. Δεν λέει όλα όσα σκέπτεται πάντα, από φιλαρέσκεια. Προσποιημένη νύ γίνη καλή μητέρα αν τύχη σε σύζυγο με δυνατό χέρι και καλή καρδιά.

Μίλλη.—Γεννημένη για να διοικήτε. Δεν σας λείπει ούτε τό θάρρος ούτε ή δύναμις ούτε ή γοητεία που σκλαβώνει. Περνάτε και κάνετε έντύπωση. Έχετε μαγνητικό ρεϊμα, σέξ—άπλη και αυτοπεποίθηση. Μπράβο.

Ό γράφω.—Είστε εξελιγμένος χαρακτήρ, νεωτεριστής, μορφωμένος, ευγενικός, αλλά σκληρός. Πάντως πρόκειται περί ανθρώπου άνωτέρου που μπορεί να έπιβληθί.

Πληγωμένο.—Δεν πιστεύετε τίποτα. Ζητείτε πάντα ένα μυστήριο κάτω από την αλήθεια. Σας άγαπούν τρελλά αλλά κατάσφωσαν να σας πάρουν τον άέρα λόγω της φυσικής δειλίας σας. Μην παραπονείστε. Έχετε πολλά αξιόλογα προσόντα.

Στέφ.—Τζίκας.—Πρόκειται περί δεσποινίδος που άεροβατεί. Σήμερα σκέπτεται αυτό κι' αύριο εκείνο. Φιλάρεσκη, καμαρωτό αλλά εύθυμη κι' εύχάριστη. 'Ο χαρακτήρας της είναι χαρακτήρ μικρού άμναλου παιδιού που πρέπει να καθοδηγηθί.

Παρονομάρι.—Εύκολα ένθουσιάζεσθε και πηδάτε από χαρά και εύκολότερα λυπάσθε πάλι. Μοιάζετε με μετεωρολογικό δελτίο τό χειμώνα. Δεν σταματάτε ποθενά. Φεύγετε σαν την πεταλούδα από άνθος σε άνθος ευτυχισμένη γιατί την θαυμάζουν.

Ό Κούριος που σας ένδισαφεί.—Είναι σοβαρός και αξιόλογος. Βλέπει τα έλαττωματάκια των άλλων αλλά δεν λέει τίποτα. Έχει ένα σκοπόν. Τον επιδιώκει και θα τον επιτύχει γιατί είναι ικανός και γόνος.

Μογαρίτα.—'Αλόγης και τάξις σας χαρακτηρίζει. Λιγάκι άνησις άναβλητική. Δυστυχώς ή δραστηριότης είναι άπαράτητη σήμερα. Άναβάλλετε συχνά τας υποχρεώσεις σας και τας θυμάστε μόνο αν τύχη ευκαιρία. Έν τούτοις έχετε πολύ καλούς φίλους.

Μαχαλή.—'Αγγελοσ.—Έξον-χίσετε τό παραμυθικό. Καλός παρατηρητής και τακτικός σε όλα. Θερμός, φιλήδονος, λιγάκι και δυνατός χαρακτήρας. Καλλιτεχνικά κλίσεις και αισθήματα θεϊκά. 1908

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΜΙΑΣ ΛΗΣΤΑΡΧΙΝΑΣ

Ένας δολοκλήρος λόχος χωροφυλάκων μετά δύο πολυβόλων και ενός τάνκ, εχρειάσθη διά να συλλάβη μίαν λησταρχίνα, την Μαρίαν Άρανια και την έπταμελή συμμορίαν της, που την αποτελούσαν μόνον γυναίκες. Η συμμορία έδρουσε εις τα σύνορα της Μπολιβίας, κοντά εις το Όροϋνο και είχαν ειδικευθή εις την λήστευσιν των σιδηροδρόμων.

Εις το ένεργητικόν της συμμορίας είναι 11 ληστείαι. 3 φόντοι και 8 άρπαγαί ευπόρων, οι όποιοι άφένθησαν έλεύθεροι, κατόπιν άδράς πληρωμής λυτρών. Η μάχη μετάξυ της συμμορίας και των άστυνομικών διήρκεσε δύο ώρας. Έφονεύθησαν 3 χωροφύλακες και 5 γυναίκες λησταί. Όλοι οι άλλοι καθώς και η λησταρχίνα έ-
τραυματίσθησαν σοβαρώς.

ΠΩΣ ΕΞΕΜΕΤΑΛΛΕΥΟΝΤΟ ΤΑΣ ΑΙΤΗΣΕΙΣ ΓΑΜΟΥ

Ο Ρενάτ Πουλαί, γνωστός εις την άστυνομίαν των Παρισίων από διαφόρους άθλους του και ή ώραία ξανθή Μπλάνς Μπουβέρτ, συνεταίρισθησαν και άπεφάσισαν να έκμεταλλευθουν κατά σατανικώτατον τρόπον, την στήλην των συνοικεσίων των έφημερίδων.

Όταν έβλεπαν εις τας άγγελίας των έφημερίδων ότι κάποιος νεαρός με καλό εισόδημα έζητούσε να πανδρευθή νέαν άναλόγου κοινωνικής θέσεως, ή Μπλάνς, ή όποία ήταν άλλοτε φοιτήτρια της Ίατρικής, έγραφε προς τον κύριον και του παρουσιάζετο ως μοναχοκόρη, διευθύνουσα μεγάλην βιομηχανικήν επιχείρησιν, την όποιαν έκληρονόμησε από τον πατέρα της και έδήλωνε ότι θα ήθελε να πανδρευθή ένα σοβαρόν κύριον.

Όρίζετο συνάντησις και ή Μπλάνς κατάρθωνε ν' άποσπάση από τόν μέλλοντα σύζυγον 2—3000 φράγκα, ως προσωρινόν δάνειον, για να συμπληρώση κάποιο μεγάλο ποσό, το όποϊον ωφείλε να πληρώση.

Φαίνεται ότι ή μέθοδος αυτή επετύγχανε, έπειδή υπεβλήθησαν ναντίον των τριακόσιαι καταγγελίας έντός έξι μηνών. Τέλος ή ά-
έστυμία τους συνέλαβε, με την μέθοδον, άκριβώς που χρησιμο-
π-ούσαν οι ίδιοι.

Ένας άστυνομικός παρουσιάσθη ως ζητών νόμην και όταν ή σατανική Μπλάνς έζήτησε να επαναλάβη το τέχνασμα του προσω-
ρινού δανείου, την συνέλααε.

ΜΙΑ ΑΡΙΣΤΟΤΕΧΝΙΚΗ ΑΠΑΘΗ

Η Παρισινή άστυνομία συνέλαβε κάποιον Μπριγιάν, καταδι-
κασθέντα επανειλημώς επί άπάτη και κλοπή δι' ένα νέον του κατόρθωμα, «το άριστοτεχνικόν του» όπως το έχαρακτήρισε ο ι-
διος εις την άνάκρισιν.

Ο Μπριγιάν είδε εις τας έφημερίδας ότι κάποιος Σαίν, έμπο-
ρος εις το Παρίσι, έπώλει ένα κτήμα του εκατό περίπου στρεμ-
μάτων εις το Σαράντ Έφριέρ που άποτελείτο από χωράφια, ένα
σπίτι και έκνιτο περίπου κτήνη εκ των όποιων πενήντα βόδια και
άγελάδες.

Ο Μπριγιάν παρουσιάσθη ως άγοραστής και έπεσκέφθη με
τόν ιδιοκτήτην το κτήμα, όπου υπέγραψαν ένα προσύμφωνον ά-
γοράς. Ο Μπριγιάν άντιληφθείς κατά την έπίσκεψίν του αυτήν,
ιδιοκτήτης πλέον παρέλαβε τα κτήνη, τα όποια έπώλησε την ιδίαν
ήμεραν εις διαφόρους ζωοπόρους των περιχώρων.

Ο Σαίν έν τώ μεταξύ έπείριμε τον Μπριγιάν διό να του πλη-
ρώση την αξίαν του κτήματος. Όταν έλληροφρήθη την κλοπήν
Μπριγιάν όταν τα χρήματα, τα όποια εισέπραξε εκ της πωλήσεως
των ζώων περίπου διακόσιες χιλιάδες φράγκων είχαν ειδη έ-
ξαγεμισθή.

ΤΟ «ΒΙΚΥ» ΚΑΝΕΙ ΤΟΝ ΓΥΡΟΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Έφθασεν εις το άεροδρόμιον Σίσπολ της Όλλανδίας το περί
φημον καπέλλο «Βίκυ». Το καπέλλο αυτό άνήκει εις ένα Μπράουν
πλούσιον καλλιεργητήν της Κρίστομπαλ της Άμερικής. Ο Μπρά-
ουν έσκόπευε να κάνει τον γύρον του κόσμου όταν θα έπλούτιζε

Όταν όμως έπλούτισε, είδε ότι
ήταν πολύ γέρος και έστειλε διά
να κάνουν γύρον του κόσμου το

καπέλλο που έφορούσε επί δεκαεπτά συνεχώς έτη.

Το καπέλλο του τό όνόμασε «Βίκυ», το παρέδωσε εις ένα
γραφειόν ταξιδιών, έξησφάλισε την άπστολήν διά διαφόρων ση-
μείων της Γης, έπλήρωσε τα μεταφορικά του και το περιμένει
τώρα εις το Κρίστομπαλ. Το «Βίκυ» ταξιδεύει πάντοτε έναερίως.
Από την Άμερικην έστάλη εις την Άσίαν άεροπορικώς διά των
νέων άμερικανικών υδροπλάνων και μέσω Κίνας κεί Ινδιών έ-
θφασεν εις την Ευρώπην διά των διαφόρων άεροπλάνων. Από την
Ευρώπην άποστέλλεται με τόν «Χίντενμπουργκ» εις την Άμερικην.
Το «Βίκυ» θα κάνει τον γύρον του κόσμου έντός δώδεκα μόνον
μερών.

ΤΟ ΡΕΚΟΡ ΤΩΝ ΕΓΧΕΙΡΗΣΕΩΝ

Εις τόν Άγιον Φραγκίσκον των Ήνωμένων Πολιτειών απέθα-
νε την παρελθούσαν εβδομάδα ο άνθρωπος που έχει κατακτήσει
τό πλέον άνεπιθύμητον ρεκόρ το ρεκόρ των περισσοτέρων
έγχειρήσεων.

Ο Μιστερ Ντόγκον—ούτό είναι το όνομα του νέου ρεκορτμαν
—είχε υπβληθή μέχρι της ήμέρας που απέθανε εις εκατόν είκο-
σι όκτώ έγχειρήσεις! Η πρώτη έγχειρήσις του έγινε όταν ήτο σέ
ήλικίαν έξι μόλις ετών. Κατά την έγχειρήσιν εκείνην του αφήρε-
σαν τας άμυγδαλάς, αι όποιαί είχαν πάθει κακοήθη διόγκωσιν
έντελως πρωτοφανή διά την ήλικίαν του.

Από της έτοχής εκείνης δεν έπαυσαν να του παρουσιάζονται
διάφοροι ασθένειαι, αι όποιαί διά να θεραπευθούν, έχρειάζοντο
χειρουργικήν επέμβασιν και κατ' αυτόν τον τρόπον μέχρις της ή-
μέραν που άπέθανε εις ήλικίαν σαράντα όκτώ ετών είχε ύποστη
εκατόν είκοσι όκτώ έγχειρήσεις έν όλω.

Η τελευταία έγχειρήσις, ή όποία έπροκάλεσε και τόν θάνατόν
του έγινε διά κάποιο νόσημα του στομάχου.

ΝΕΟΝ ΕΙΔΟΣ ΠΙΘΗΚΟΥ

Εις την Άφρικανικήν ζούγκλα άνεκαλύφθη τελευταίως ένα
νέον είδος πιθήκου όμοιάζον καταπληκτικά με τόν γορίλλαν, άνή-
κον εις έντελώς αὐτοτελή οικογένειαν.

Ο πίθηκος του Ντήν—όνομάσθη έτσι, από το όνομα του έ-
ξερευνητού Ουίλλιαμ Ντήν, ο όποιος τόν άνεκάλυψε—έχει ανά-
στημα, όταν στέκεται όρθιος, ένός περίπου μέτρου και το μήκος
των χειρών του εις την στάσιν αυτήν φθάνει μέχρι του έδάφους.
Το τρίχωμά του σέ όλον του το σώμα είναι κατακόκκινον, πλην
της κεφαλής ή όποία στολίζεται με μακρύτατα μαύρα και στιλ-
πνότατα μαλλιά το όποια φθάνουν μέχρι των ώμων του. Και ό-
λα τα άλλα χαρακτηριστικά του είναι έντελώς όμοια με τόν
γορίλλα.

Ο πίθηκος του Ντήν δεν ζή κατά πατριά, όπως ο συγγενής
του γορίλλας ή κατ' άγέλας όπως οι άλλοι πίθηκοι, αλλά μόνος
με την σύζυγον του και τα τέκνα του, τα όποια άπομακρύνονται
όριστικά από την οικογένειαν εύθύς μόλις μεγαλώσουν και αισθαν-
θούν την ανάγκην να άποκτήσουν και αυτά σύζυγον.

Ο νέος πίθηκος είναι σαρκώδης, άναζητεί δε τα θηράματά του
μεταξύ των μικρών ζώων της ζούγκλας μη έξαιρουμένων ούτε αυ-
τών των πιθήκων. Ο τρόπος με τον όποιον κυνηγά, είναι σχεδόν
άνθρωπινος.

Έφωδισμένους με ένα πρωτότυπον είδος ροπαλού το όποιον κα-
τασκευάζει μόνος του, καιροφυλακτεί, κρυμένος εις τους θά-
μνους, το πέραςμα του θύματός του και μόλις αυτό εμφανισθή
φαλγν.

Παρά τήν αίμοβορίαν του αυτήν έξημερώνεται, έν τούτοις
άρκετά εύκολα. Ο Ντήν κατάρθωσε εις διάστημα δύο μηνών να
εξημερώση ένα, τόν όποιον συνέλαβε με παγίδα και ο όποιος έχει
καταστή ήδη άχώριστος σύντροφός του και τόν άκολουθεί πάντα
όπως ένας σκύλος.

ΝΤΑΝΣΙΓΚ ΣΤΑ ΤΡΑΙΝΑ

Οι διευθυνταί των Γαλλικών σιδηροδρόμων Παρισίων—Όρ-
λεάνης και της μεσημβρινής Γαλλίας, φιλοδοξούν να καταστήσουν
άνετώτερον και διασκεδαστικώτερον τα ταξείδια με τους σιδηρο-
δρόμους των.

Άφου προσέθεσαν εις τας άμαξοστοιχίας όχημα ραδιοφώνου,
πρόκειται τώρα να προσθήσουν και όχημα χορού, ειδικώς δια-
σκευασμένον, ώστε να μη κλυδωνίζεαι.

Αν ή καινοτομία γίνη εύμενώς δεκτή, θα προσθήσουν, ως ά-
νεκoinώθη και όχημα κινηματογράφου διά τους ένθέρμους κινη-
ματογραφοφίλους.

ΠΩΣ ΑΝΕΒΑΨΕ Η ΤΥΦΛΗ

Αι Άγγλικά έφημερίδες άναγράφουν την περίεργον περίπτω-
σιν της Άλίκης Μάργκαρετ, μιάς νέας δεκαοκτώ ετών, ή όποία ή-
ταν τυφλή εκ γενετής.

Η νέα αυτή, αν και ποτέ δεν είχε άντικρύσει τόν κόσμον, δεν
έπαυε να όνειρεύεται, ότι θα έβλεπε κάποιαν ήμέραν.

Πράγματι ή πεποιθήσις της έπραγματοποιήθη πρό όλίγων ή-
μερών, κατόπιν μιάς έγχειρήσεως, που υπέστη εις ένα νοσοκο-
μειόν του Λονδίνου.

Οι Άγγλοι ίατροί μετεμόσχευσαν επιτυχώς εις τα μάτια της
τόν κερατοειδή χιτώνα ένός γραμματοκομιστού, ο όποιος όπωσδή-
ποτε θα έχανε την όρασίν του, λόγω ειδικής παθήσεως.

Μετά παρέλευσιν έννέα εβδομάδων, από της έγχειρήσεως, ή ο-
ποία επέτυχεν, ή νέα ήμπορεί να διαβάξη γράμματα ώρισμένου
μεγέθους, διακρίνει τα χρώματα των ύφασμάτων και ένα χέρι κι-
νούμενον έμπρός εις το πρόσωπόν της.

Έως τώρα δεν κατορθώνει να περιπατή μόνη της εις τόν δρό-
μον, έλπίζεται όμως, ότι, μετ' όλίγας εβδομάδας, θα έχη καθαρί-
ση άρκετά το φώς της, ώστε να μη διατρέχη κανένα κίνδυνον.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΤΟΡΠΙΛΙΚΟΝ

Εις τόν κόλπον Στάμφορ των Ήνωμένων Πολιτειών έγιναν
τάς ήμέρας αυτές αι τελευταίαι δοκιμαί μιάς βενζινακάτου νέου
τύπου, ή όποία θα χρησιμοποιηθή ως τορπιλλοβόλον.

Πρόκειται περί πλοίου, μήκους δεκαέξι μέτρων, πλάτους τεσσά-
ρων και ταχύτητος πενήντα μιλλίων. Το πλήρωμά του άποτε-
λείται εκ τεσσάρων μόνον άνδρών του κυβερνήτου, του μηχανι-
κού, του τορπιλλητού και του πηδαλιούχου.

Το πλοϊον θα φέρεται επί μεγάλον πολεμικόν, θα ριπτεται δε
εις την θάλασσαν μόνον δι' έπιθesis εναντίον έχθρικού σκάφους.
Η ταχύτης του θα του επιτρέπη να διαφεύγη εύκόλως μετά την
τορπιλλισιν.

Κατ' αρχάς το σκάφος αυτό έναυπηγήθη διά την διάσωσιν
πληρωμάτων, τα όποια θα εύρίσκοντο επί κινδυνεύοντος πλοίου,
άλλά κατόπιν λόγω των επιθετικών πλεονεκτημάτων του, άπεφα-
σίσθη να χρησιμοποιηθή ως τορπιλλικόν.

ΚΟΚΚΙΝΗ ΒΡΟΧΗ

Τηλεγραφήματα εκ Μελβούρνης της Αυστραλίας άγγέλλουν ότι
πίπτει διαρκώς εκεί βροχή κόκκινη.

Ο λαός άποδίδει την βροχήν αυτήν, εις διαφόρους ύπερφυσι-
κούς λόγους κατ' άνακοίνωσιν όμως της μετεωρολογικής ύπηρε-
σίας, όφείλεται εις την βαθμιαίαν άποψίλωσιν του έδάφους. Έλ-
λινει, δηλαδή, των βαθμιαίως εξαφανισθέντων δέντρων, τα όποια
συγκρατούν το χώμα, τούτο κοινιοποιούμενον, άναρπάζεται από
τους άνεμοστροβίλους μέχρι των νεφών και έπειτα πίπτει πάλιν
εις την γήν μαζί με την βροχήν, την όποιαν και χρωματίζει.

ΝΑ ΜΗ ΠΙΝΘΗΣΗ ΚΑΝΕΙΣ

Τελευταίως απέθανε εις το Λονδίνον μία γεροντοκόρη, ή μίς
Γερτρούδη Ντάκεν, ή όποία έπειδή ποτέ εις την ζωήν της δεν
έγνώρισε την μελαγχολίαν, δεν ήθελε και ποτέ να βλέπη άνθρώ-
πους μελαγχολικούς γύρω της.

Χάρis εις το άρκετά σεβαστόν εισόδημά της διεσκέδαζε την
μελαγχολίαν των άπαισιδοξών, μέχρις ότου, παρά την μεγάλην
της αισιοδοσίαν, απέθανε ξαφνικά, εις ήλικίαν 51 ετών.

Η διαθήκη της είναι μία άκόμη προσπάθεια διά την κατα-
πολήρησιν της μελαγχολίας, την όποιαν ίσως να προεκάλη ο θά-
νατός της. Η τελευταία της έπιθυμία ήταν να καή το πτώμα
της και ή στάκη του να ταφή έντός του τάφου του αγαπημένου
της σκύλου Πέτε, ο όποιος άφησε την πρόσκαιρον αυτήν ζωήν
πρό είκοσαςτίας.

Εις κάθε συγγενή της, δύο αδελφούς και όκτώ εξαδέλφους, ά-
φήνει χιλίας λίρας, με την παράκλησιν όπως την ήμέραν της κη-
δείας και της καύσεως της, μείνουν εις τα στίτιατων, πίνοντας
ούίσκι. «Τρία μπουκάλια ούίσκυ για τόν κάθε ένα, γράφει στην
διαθήκη της, είναι άρκετά διά να μη μελαγχολήσετε την ήμέραν
εκείνην. Μη πενήθηστε διόλου, διότι αν σάς ιδώ να πενήθητε, θα
λυπηθώ πολύ εκεί όπου θα εύρίσκωμαι».

ΕΝΑΣ ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ ΑΕΡΟΛΙΘΟΣ

Ο μεγαλείτερος αερόλιθος, που έπεσε από καταβολής κόσμου
έπί της γης, είναι άσφαλώς εκείνος που έπεσε προ ήμερών εις την
κοιλιάδα Ζάαμπο της νήσου Μαδαγασκάρης.

Ο τεράστιος αυτός αερόλιθος, του όποιου αι άκριβείς διαστά-
σεις είναι άδύνατον να υπολογισθουν—διότι διεσκορπίσθη εις έ-
κατομμύρια τεμαχίων μόλις συνεκρούσθη με την επιφανείαν της
γης—έπεσε κατά τα έξημερώματα της παρελθούσης Κυριακής
εις το κέντρον του άπεράντου κήματος ένός πλουσίου ιθαγενούς
κτηματίου.

Η όρη ή της πτώσεώς του ήνοιξε εις το έδαφος όπην περιφε-
ρείας πενήντα μέτρων και βάθους εβδομήντα, κατά την διασκόρ-
πισίν του δε, τα τεμάχια του έφθασαν εις άκτίνα πεντακοσίων μέ-
τρων από τού σημείου της προσκρούσεως.

Κατά την ώραν της πτώσεως έβροσε εις το μέρος εκείνο μία
άγελή εκ χιλίων περίπου αλόγων, άνήκουσα εις τόν ιδιοκτήτην
του κτήματος. Εκ των όλων αυτών τόν πεντακόσια έφονεύθησαν
από τα έκτοξευθέντα συντρίμματα του αερόλιθου, τα δε υπόλοιπα
πανικοβληθέντα αφηνίασαν και έτράπησαν εις φυγήν προς τας
γύφω χαράδρας, όπου και έκρημνίσθησαν.

Ο κτηματίας, όταν είδοποιήθη περί του άτυχήματος και έ-
φθασε εις τόν τόπον της καταστροφής, συνεκινήθη τόσο πολύ,
από το τραγικόν θέαμα των νεκρών ζώων του, ώστε το λογικόν
του έκλονίσθη και ήρχισε ν' τρέξη και αυτός προς τας χαράδρας.
Οι άνθρώποι του, που τόν συνάδευαν, έτρεξαν πίσω του διά
να τόν συγκρατήσουν, αλλά προτού τόν φθάσουν, ο άτυχής τρελλός
είχε πέσει εις την χαράδραν, όπου εύρηκε οίκτρον θάνατον.

Μέχρι της ώρας ή μετεωρολογική ύπηρεσία δεν κατάρθωσε
να δόση καμμίαν έξηγήσιν διά τους λόγους που έπροκάλεσαν την
πτώσιν του τραγικού αερόλιθου.

Η ΣΦΑΙΡΑ ΤΟΥ ΓΚΑΙΡΙΚ

Εις το Μαγντεμβούργον διοργανώνονται από τώρα αι εορταί
αι όποιαί θα γίνουν εκεί τόν προσεχή μήνα επί της συμπληρώσει
διακοσίων πενήντα ετών από τού θανάτου του φυσικού Όττο
φόν Γκάρικ.

Ο σοφός αυτός τ.υ. όποιον το όνομα είναι σχεδόν άγνωστον
διά το πολύ κοινόν, υπήρξε ο πρώτος που άπέδειξε την δύναμιν
της ατμοσφαιρικής πίεσεως.

Κατά το 1654 ένώπιον μεγάλης συγκεντρώσεως εις την όποιαν
παρευρίσκετο ο αυτοκράτωρ Φερδινάνδος Γ' και δολοκλήρος ή βου-
λή των εύγενών της αυτοκρατορίας, έξέτελεσε τόν περίφημον πεί-
ραμά του, που άπέδειξε την αλήθειαν της μέχρι τότε άμφισβη-
τούμενης θεωρίας περί της ατμοσφαιρικής πίεσεως.

Ο Γκάρικ έκρέμασε από την όροφήν της αίθουσής μίαν με-
ταλλίνην σφαίραν χωρίςμένην εις δύο μέρη. Τα χείλη έκάστου ή-
μισφαίριου, άλειμμένα με λίπος, προσήρμωσαν αεροστεγώς εις τα
χείλη του τέτρον. Διά μιάς όνυλίας άφήςσεσ κατόπιν τόν έντός
της σφαίρας ατμοσφαιρικόν άέρα και ή δύναμις του ούτω δημι-
ουργούμενου κενού ήτο τόση, ώστε τα δύο ήμισφαίρια δεν άπεχω-
ρίζοντο άπ' άλλήλων με κανένα μέσον.

ΕΝΑΣ ΦΟΝΟΣ ΣΤΟ ΤΡΑΙΝΟ

(Συνέχεια ἐν τῇ σελίδος 1899)

—Στόουν, φώναξε ὁ ντέκετιβ, ὁ Ρόμ-
πινσον εἶναι ἐδῶ! ἔτοιμάσου νὰ τὸν δεχθῇς!
Σηκώθηκε καὶ πῆγε πρὸς τὴν πόρτα
γιὰ νὰ τὴν ἀνοίξῃ τάχα. Ἀλλὰ ὁ γιατρός
ἔτρεξε σὰν τρελλὸς καὶ τὸν κράτησε. Τὰ
μάτια του φώτιζε ἡ φλόγα τῆς τρέλλας.

—Στάσου οὐρλιαξε. Δὲν θέλω νὰ τὸν
δῶ. Ἐγὼ τὸν πυροβόλησα κι' ἔρχεται νὰ
μὲ ἐκδικηθῇ. Δὲν θέλω νάρθῃ μέσα ὀχι!

Ἦταν καιρὸς πιά ν' ἀποδειχθῇ ἡ ἀθω-
ότης τοῦ Ὁσπουν, γιατί σὲ δύο μέρες ὁ
νέος θ' ἀνέβαινε στὴν ἀγχόνη.

ILON

Εἶναι τὸ μοναδικὸν Γερμα-
νικὸν φάρμακον ποὺ θερα-
πεύει ριζικῶς, ἄνευ τομῆς, ἁ-
νωδύνως: Ἀποστήματα, Ἀν-
θρακας, Καλογέρους, Ἐκζέ-
ματα, Κιρσώδη ἔλκη, Σταφυ-
λοκοκκιάσεις, Συρίγγια καὶ γε-
νικῶς κάθε ἐξωτερικὴν ληπ-
γὴν.

Τὴν θεραπευτικὴν δύναμιν
τοῦ IILON πιστοποιοῦσι Κα-
θηγηταί, Ἰνστιτοῦτα, Νοσο-
κομεῖα, Κλινικαὶ Ἱατροὶ καὶ
χιλιάδες ἰαθέντων ἐκ χρονίων,
ιδίως, παθήσεων.

ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΘΗΤΕ ΤΟ,
ΘΑ ΣΩΘΗΤΕ, ΘΑ ΕΥΓΝΩ-
ΜΟΝΗΤΕ, ΣΑΣ ΤΟ ΕΓ-
ΓΥΩΜΕΘΑ.

Οἰκογενειακῶς λίαν ἀπα-
ραίτητον· δρε βιβλιογραφίαν
του.

Πωλεῖται στὰ φαρμακεῖα,
μὲ ὁδηγίαν χρήσεως ἐντός.

Γεν. Ἀντιπρόσ. IILON: Ἀ-
θῆναι, Αἰόλου 73α.

6 ΚΑΡΤ ΠΟΣΤΑΛ ΔΡΑΧ. 40
ΣΤΟ ΦΩΤΟ ΡΑΔΙΟ
ΓΕΩΡΓΑΜΑ
ΜΕΤΑΦΕΡΘΕΝ ΑΙΟΛΟΥ 63

Ἐλαφροὶ σὰν σουνῶνλο,
ἡάνονιν ὡραία γραμμὴ,
ἀμολονοδὸν λαὸν ὑνῆσαι
λοῦ σῶμαλοσ σὰν γάντι.

ΣΩΝΕΣ ΠΛΑΣΤΙΚΕΣ ΣΩΝΕΣ ΥΓΕΙΑΣ
ΚΟΡΣΕΛΣ ΔΙΑΣΠΑΣΧΝΟΤΩΣΙΝ
ΣΟΥΤΙΕΝ ΣΤΟΜΑΧΟΤΩΣΙΝ
ΠΑΧΤΕΑΡΚΙΑΣ ΚΑΠ. ΝΕΦΡΟΠΤΩΣΙΝ
ΔΕΡΜΙΕΡΕ ΣΟΕΛΤΙΟΝ ΕΓΚΥΜΟΣΥΝΗΝ
ΒΑΡΡΕΡΕ ΡΟΡΡΙΣ ΜΕΤΕΓΚΕΙΡΗΤΙΚΑΙ
ΚΑΠ. ΚΑΠ.
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΟΜΟΝΟΙΑ-ΑΘΗΝΑΙ

μία καλή βση
καὶ ἡράσι σῶμα καὶ
ἀμολονοδὸν λαὸν

Mica
Εἰδικὴν θεραδεῖαν
ΤΟΝ ΠΟΔΟΝ
ὑπὸ Dr. W. M. Scholl
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ-ΟΜΟΝΟΙΑ

Κακοσχημα-
τισμένα ἑλκυστῆ,
ἐπαισιόνοισι ἐπὶ
τῶν δακτύλων τοῦ
TOE-FLEX τοῦ
Dr. Scholl, τὰ ὁποῖ-
α ἐξασθεῖν τὴν πό-
σιν καὶ ἀπορροῶν
τῶν αἰσθάνων τοῦ
ποδὸς ἀνεύοντος
κρίσιν.

Κορεῖα Δι' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν
καὶ ἐπὶ τὴν κατὰ τὴν
πόσιν τὸ Bunion-Reduce
τοῦ Dr. Scholl.

Ἀδύνατα ἢ περμένα τοῖα
κινεσημενικὰ μέλη ἀπο-
νοῦσι ἀδύνατον τὴν πο-
σὶν εἶναι τὰ ἡμέτερα
τοῦ Dr. Scholl (Arch
Support) τὰ ὁποῖα
ἐξασθεῖν καὶ ἐνισχύ-
σιν τὰ πόδια σὰς.

ΙΑΤΡΙΚΑΙ ΟΜΙΛΙΑΙ Η ΗΛΙΑΣΙΣ

Ἡλίαςισ λέγεται ἡ ἐπίδρασις τῆς ἡλιακῆς θερμότητος, ἐπὶ τὸ
ἀνθρώπινον σῶμα. Διακρίνονται δύο βαθμοὶ ἡλιάσεως· ἡ ἡμε-
ρος καὶ ἡ ἡμέσος.

Α) Ἡ ἡμέσος ἡλιάσις. Κατ' αὐτὴν συνήθως πρὸ
κεταί περὶ ἑλαφροῦ ἐγκαύματος τῶν ἀκαλύπτων μερῶν τοῦ σώ-
ματος (χειρῶν, προσώπου κτλ.) Τοῦτο χαρακτηρίζεται ἀπὸ ζοηρὰν
ἐρυθρότητα καὶ αἰσθητὴ θερμότητος εἰς τὸ δερμα. Ἐπακολουθεῖ
ἀποκόλλησις καὶ πτώσις τῆς ἐπιδερμίδος ἡ δὲ προσβεβλημένη
χώρα τοῦ δερματος, εἶναι λίαν εὐαίσθητος καὶ ἀλγεινὴ. Εἰς τινὰς
περιπτώσεις ὅταν τὸ δερμα εἶναι λεπτόν καὶ ἡ ἐπίδρασις τῆς ἡλι-
ακῆς ἀκτινοβολίας παρετάθη ἐπὶ πολὺ ἡ ἐπιδερμὶς σχηματίζει
φυσαλίδας. Ἡ θεραπεία γίνεται ὡς ἑξῆς· Ἐπὶ τοῦ πάσχοντος
μέρους τίθενται ὑγρὰ ἐπιθέματα δι' ὕδατος βρασθέντος καὶ περιέ-
χοντος 50)σο ἰτεῦλικὸν νατρίου Κατόπιν ἐπιτάσσεται ἡ πάσχου-
σα περιοχὴ μὲ Tale ή Amidou ή Oxyde de zinc.

Β) Ἡ ἡμέσος ἡλιάσις. Αὕτη εἶναι βαρυ-
τέρα τῆς ἡμέσους καὶ δύναται νὰ παραχθῇ κατὰ διαφόρους τρό-
πους. Ἀλλοτε μὲν παρουσιάζεται ἐπὶ ἀκαλύπτου μόνον μέρους
τοῦ σώματος, συνήθως εἰς τὸν τράχηλον ἢ τὴν κεφαλὴν, εἰτε ἀκά-
λυπτος εἶναι αὕτη εἰτε καλύπτεται ὑπὸ πύλου εἰς τὸ ἐσωτερικόν
τοῦ ὁποίου ἡ θερμοκρασία ἀνέρχεται εἰς 45-50. Ἀλλοτε
δὲ ἡ ἡλιάσις παρουσιάζεται ἐφ' ὅλοκληρον τοῦ θώρακος.

Ἡ ἡλιάσις αὕτη παράγεται κυρίως ἐκ τῆς ἐπιδράσεως τῶν
ἡλιακῶν ἀκτίνων. Δύναται ὅμως νὰ παραχθῇ καὶ ὑπὸ σκιάν, ὁ-
φειλομένη τότε εἰς μεγάλην αὐξήσιν τῆς θερμοκρασίας. Εἰς τὴν
τὴν περιπτώσιν αὕτην, ἡ ἐξάτμισις τοῦ ἰδρώτος λόγω τοῦ ὅτι ἡ

ἀτμόσφαιρα περιέχει πολλοὺς ὑδατομεῖς δυσκόλως ἢ οὐδόλως
συντελεῖται, τὸ τοιοῦτον δὲ ἐπιφέρει αὐξήσιν τῆς θερμοκρασίας
τοῦ σώματος μέχρι 40°.

Ἡ πορεία καθὼς καὶ κάθε κοπιώδους ἐργασία ὑπὸ τὸν ἥλιον
προδιαθέτει εἰς ἡλίαςιν. Τὰ στενῶς ἐφαρμοζόμενα καὶ χονδρὰ
ἐνδύματα, τὰ ὁποῖα ἐμποδίζουν τὴν μεταξὺ δερματος καὶ ἐνδυ-
μάτων κυκλοφορίαν τοῦ ἀέρος, καὶ τὴν ἐξάτμισιν τοῦ ἰδρώτος,
συντελοῦν σημαντικῶς πρὸς ἐπέλευσιν τῆς ἡλιάσεως.

Ἡ διαμονὴ ὑπὸ σκηνῆς κακῶς ἀερίζομένης καὶ ὑπὸ τὸν ἥλιον
εὐρισκομένης, ὁ ἀλκοολισμὸς καὶ ἡ κατάχρησις παγωμένων πο-
τῶν διευκολοῦν ἐπίσης τὴν ἡλίαςιν. Τέλος ὅλαι αἱ περιπτώσεις
αἱ ὁποῖαι προδιαθέτουν εἰς συμφορήσεις (ἀφθονον γεῦμα, παθή-
σεις τοῦ πνεύμονος ἢ τῆς καρδίας) προδιαθέτουν ἐπίσης καὶ
εἰς ἡλίαςιν.

Συμπέρασμα: Τὸ δερμα δύναται νὰ παρουσιάσῃ
τὰς ἀνωτέρω περιγραφείσας ἀλλοιώσεις. Συνήθως ὅμως, ἂν καὶ ἡ
ἐπίδρασις τοῦ ἡλίου ὑπῆρξε σημαντικὴ, δὲν παρατηρεῖται ἀλλοιω-
σις τῶν ἰσθμῶν. Μόνον τὸ δερμα εἶναι πολὺ θερμὸν ἢ (θερμο-
κρασία του δύναται νὰ ὑπερβῇ τοὺς 40°) καὶ ἔχει εἰδικὴν
ὁσμὴν.

Ὁ πάσχων στὴν ἀρχὴν αἰσθάνεται ζοηρὰν δίψαν, κοῦρασιν
συνήντασιν πρὸς οὐρησιν, ἀδυναμίαν εἰς τὰς κινήσας, κατόπιν δὲ
πόνους εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ στήθος καὶ βόμβους εἰς τὰ αὐτιά.
Αἱ διαταραχαὶ τῆς ὁράσεως εἶναι πολὺ περιέργοι. Ὅλα τὰ ἀντι-
κείμενα φαίνονται χρωματισμένα ὁμοιομόρφως.

Εἰς τὸ ἐπομένον: Τὸ Β' μέρος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

Ὅσες ἀναγνώστριες ζητοῦν συμβουλὰς
ἀπὸ τὸν Δερματολόγον, πρέπει ν' ἀναφέ-
ρουν τὴν ἡλικίαν των, ἂν εἶναι ἑγγαμιοὶ ἢ
ἄγαμοι, τὸ εἶδος τῆς ζωῆς των καὶ νὰ πε-
ριγράψουν σαφῶς καὶ λεπτομερῶς τὴν
πάθησιν των. Ἐπίσης νὰ καθορίζουν ἂν
τὸ δερμα των εἶναι ξηρὸν ἢ λιπαρόν. Ὅ-
ταν αἱ ἐρωτήσεις ὑπερβαίνουν τὰς 2 πρέ-
πει νὰ ἐσωκλειεῖται πεντάδραχμον γραμμα-
τόσημον, ὅταν δὲ ζητῆται ἰδιαιτέρα ἀπάν-
τησις νὰ ἐσωκλειώνται γραμματόσημα πε-
νήντα δραχμῶν.

ΙΩΑΝΝΗΝ ΜΑΛΛΟΝ Ἐνταῦθα.—
Διὰ νὰ ἐξαγάγῃ θετικὸν συμπέρασμα καὶ
ὄχι ὑποθετικὸ τοιοῦτον, θεωρῶ ἀπαραίτη-
τον νὰ σὰς ἴδω προσωπικῶς

ΣΥΡΙΑΝΗΝ Α. Δράμαν.— Μόνον μὲ
συστηματικὸν μασσάζ γινόμενον ἀπὸ εἰδι-
κὸν masseur μπορεῖτε νὰ ἐπιτύχετε αὐτὸ
ποῦ θέλετε.

ΣΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΑΝ Σῦρον.— Νὰ σταμα-
τήσετε ἀμέσως ὅλα ὅσα κάνετε τώρα γιατί
διαφορετικὰ θὰ καταντήσετε γενειοφόρος.
Διὰ νὰ ἀπαλλαγῇτε ὅμως ὀριστικῶς πρέπει
νὰ κάνετε θεραπείαν ἢ ὁποῖα θὰ διαρ-
κῆσθ 3-4 μῆνες. Πρὸς τοῦ ο θὰ στείλετε
100 δραχμὰς στὸ Κατάστημα καλλυντικῶν
τῆς ὁδοῦ Κάννιγγος 12 διὰ νὰ σὰς ἀποσ-
τεῖλῃ τὴν κρέμαν Vox Salvart No 3 τὴν
ὁποῖαν θὰ χρησιμοποιήσετε κατὰ τὴν ἐ-
σώκλειστον ὁδηγίαν. Ἐπὶ τοῦ παρόντος
δὲν θὰ χρησιμοποιήσετε τίποτε παρὰ μόν-
ον πλῦσμον τοῦ προσώπου πρῶτ καὶ βρά-
δυ, μὲ νερὸ κρύο καὶ σαποῦνι ἄσπρο Μασ-
σαλίας.

ΠΕΖΟΝ, Ἰωάννινα.— Ἀπὸ μακρὰ
δυστυχῶς δὲν μπορῶ νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος
καθὼς ἡ πάθησίς σας χεῖζει προσωπι-
κῆς ἐξετάσεως.

Ο ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ
Ὁ Δερματολόγος τοῦ «Πανθέου» θὰ
δέχεται τὰς ἀναγνώστριάς τοῦ περιοδικοῦ

ΠΑΝΘΕΟΝ

δωρεάν (ἐπὶ τῇ προσαγωγῇ δύο ἐκ τῶν κα-
τωτέρω δελτίων), μόνον ἐκάστην Πέμπτην
6-7 1/2 μ. μ. Τὸ Σάββατον δὲ τὴν ἰδίαν
ὥραν θὰ δέχεται ἐπ' ἀμοιβῇ. Αἱ ἐξετάσεις
θὰ γίνωνται εἰς τὸ Κατάστημα Καλλυν-

τικῶν, ὁδὸς Κάννιγγος 12.

Περιοδικὸν «Πανθεον»

Δελτίον Δερματολόγου

Δελτίον Φύλλου 140

Οἱ γνωστοὶ ἀστέρες τοῦ Cinem
διὰ νὰ κάνουν ὥραϊα τὰ μάτια τους
μεταχειρίζονται τὸ Ricil's. Τὸ Ri-
cil's μὲ βάσιν τὸ ρετινέλαιον περὶ
τριγυρίζει τὰς βλεφαρίδας, τὰς γυα-
λίζει καὶ τὰς κάνει νὰ φαίνωνται
μακρύν. Τὸ Ricil's θὰ κάμῃ τὰ
μάτια σας ὥραϊα, ἐκφραστικὰ καὶ
θὰ δώσῃ στὸ βλέμμα σας ἕνα ὑπέροχον charme.

RICIL'S
favorise la pousse et l'allonge-
ment des cils très rapidement.

Κρέμα βλεφαρίδων RICIL'S

ὑποβοηθεῖ τὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὴν πύκνωσιν τῶν βλεφαρίδων πολὺ
γρήγορα. Ζητήσατέ τα παντοῦ. Ἀντιπροσωπεῖα καὶ παρακαταθήκη:
Μυροπολεῖα Ε. Νικολαΐδης, Μητροπόλεως 42, Ἀθῆναι.

Εἰς τὰς ἐπαρχίας ἀποστέλλεται ἐπὶ προκαταβολῇ.

—Στην Βενεζουέλα υπάρχει το πιο μεγάλο πτηνοτροφείο. Βρίσκονται σ' αυτό 10.000 κόττες και 7.000 πετεινοί. Ο διευθυντής του πτηνοτροφείου έχει ήμερησία έξοδα περίπου 5.000 δολάρια.

—Ο άνθρωπος που επαντρεύθηκε 60 φορές στην ζωή του, ο Πολωνός Πάουλ Άρντεβου, πήρε πάλι διαζύγιο. Στους δημοσιογράφους έδήλωσε ότι δεν θα παραλείψει πάλι να παντρευθεί, αν βρει την κατάλληλη γυναίκα.

—Ένας οδοντίατρος του Καναδά έδήλωσε, ότι θα θεραπεύει του λοιπού δωρεάν όλους τους πελάτες του. Την απόφασή

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

του αυτήν την πήρε γιατί έκληρονόμησε μια πολύ πλούσια θεία του κι' έγινε πιά εκατομμυριούχος.

—Το πιο μεγάλο μαργαριτάρι ανήκει στον Μαχαραγιά του Καπουρτάλα. Είναι αξίας 100.000 λιρών κι' έχει μέγεθος ενός αυγού.

—Ο πιο πολυγράφος άνθρωπος του κόσμου είναι ο Ιάπων συγγραφέας Φιγιούκο Μενεσάρα. Έξέδωσε μέχρι σήμερα 150

βιβλία.

—Στον ζωολογικό κήπο του Λονδίνου βρίσκεται μια καγκουρό, που όταν άκουη μουσική αρχίζει να χορεύει. Δεν σταματά δέ παρά μόνον όταν παύση ή μουσική.

—Ένα νόμισμα υπολογίζεται να περνά από 100.000 χέρια. Το χαρτονόμισμα από πολύ λιγότερα.

—Ένας φυλακισμένος στο Σίδνεϊ της Αυστραλίας, έγραψε, επάνω σ' ένα κουκί 600 αγγλικές λέξεις!

—Η Γκρέτα Γκάρμπο λαμβάνει 5.000 γράμματα την ημέρα. Το ρεκόρ θεωρείται πρωτοφανές.

Κυρίες μου.

Με 60 δραχμές ή πιο θαυμασία PERMENANTE με χονδρές μπούνιες και φαρδείες σκάλες μόνον στον ασύγκριτο σπεσιαλίστα

της PERMENANTE ΔΑΝΙΗΛ
ΑΓΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 18

Προσοχή!!!

Χάριν διαφημίσεως και μόνον δι' ένα μήνα από σήμερα 22 Ιουλίου έως 22 Αυγούστου, ή κομίστρια της διαφημίσεως αυτής θα έχη έκπτωση 20 δραχμών.

ΕΠΩΦΕΛΗΘΗΤΕ ΤΗΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑΣ

ΜΗΝΥΤΟΡ
MATITE L.T. RIVER
PARIS

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ
ΠΑΛΤΑ - ΤΑΓΙΕΡ
ΤΟΥΛΑΣ Σ. ΚΟΝΤΟΦΡΥΔΟΥ
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 11 - ΑΘΗΝΑΙ

—Ο Έρνστ Κάλαχατ, ο περίφημος «μπόγιας» της Βουδαπέστης, σκότωσε, μέχρι σήμερα, 150.000 σκύλους!

—Ο Όλιβερ Ρόσμαν, φωτογράφος το επάγγελμα, καυχάται ότι έχει φωτογραφίσει τους πιο μεγάλους ανθρώπους του κόσμου. Φωτογράφησε τον Κάιζερ, τον Μπριάν, τον Μουσσολίνι, τον Τσάρλι Τσά-

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

πλιν, τον Μάξιμ Γκόρκυ την Γκρέτα Γκάρμπο, τον Χίτλερ, τη Μάρλεν Ντητριχ, τον Γκάντι και τον Μουσταφά Κεμάλ.

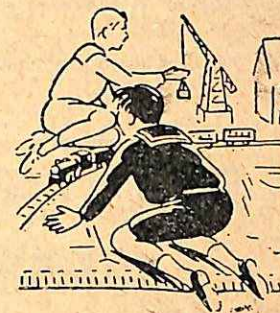
—Η άχμαρική, ή γλώσσα του Νεγκούς, έχει 160 διφθόγγους!

—Το «Άστερ Θήατερ», που κτίζεται στο Λονδίνον, θα έχη 20.000 θέσεις και θα είναι το μεγαλύτερο του κόσμου.

—Η Άντολφ Μαντζού, ο γνωστός γόης του κινηματογράφου έχει φορέσει, μέχρι σήμερα 5.000 παπούτσια.

Αόρατος Κίνδυνος

άπειλει τα παίζοντα παιδιά σας, εάν δεν καθαρίζεται τακτικά το σπίτι σας με «Λυζόλ» το όποιον φονεύει τα μικρό-

βια. Το «Λυζόλ» χρησιμοποιείτε από 40 χρόνια εις όλον τον Κόσμον εις τα Νοσοκομεία. Έχετε πεποιθήσιν στο «Λυζόλ».

Αποφύγετε τας εύθινες απορριμώσεις. Η υγεία σας είναι πολύτιμος να κάμπετε πειράματα επ' αυτής.

Ζητήστε επιμόνως την ευθροκίτρινον γνήσιον ανασκευασίαν.

«Λυζόλ» «Lysol»

Κατασκευαστής: Schülke & Mayr Aktien-Gesellschaft, Hamburg w.

Σημά κατατεθέν

ΤΟ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ ΤΗΣ ΓΡΑΜΜΗΣ ΛΕΩΦΟΡΕΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ - ΚΟΡΙΝΘΟΥ

Άγιου Κωνσταντίνου 9

Εκτελεί καθ' εκάστην Κυριακήν και εορτάς εκδρομάς εις Κινέταν μετ' επιστροφής δρχ. 50.

Εις Κόρινθον και Παιλιάν Κόρινθον μετ' επιστροφής δρχ. 60.

Διά συλλόγους και όμίλους ιδιαίτερα συμφωνία.

Τηλέφωνον 81 751

Αγοράζετε και τροχίζετε εν γένει όλα τα κοπιτικά σας είδη εις το Ηλεκτροτροχείον

ΜΙΧΑΗΛ ΜΠΑΛΛΑΡΔΙΝΗ

δδδς Δέρου 10 (πλατ. Όμοιοίας) διότι είναι το μόνον κατάστημα εν Ελλάδι που θα εύρητε ξυράφια, ψαλίδια, ψαλιδάκια, μανικιούρ κ λ π, εις άρίστην ποιότητα ότταλιού όλων των καλλιτέρων εργοστασίων του

SOLINGEN

Διαρκής παρακαταθήκη όλων των ειδών Κουρείου

ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΚΑΠΝΙΣΗ - ΤΣΑΛΚΙΔΗ

ΔΙΠΛΩΜΑ ΧΡΥΣΟΥΝ ΜΕΤΑΛΛΙΟΝ
GENERAL TRADES
INTERNATIONAL EXHIBITION
LONDON 1935

ΟΔΟΣ ΚΑΝΙΓΓΟΣ - ΓΑΜΒΕΤΤΑ 14
(Στοά Μέρλιν)

ΑΝΕΥ ΠΡΟΚΑΤΑΒΟΛΗΣ

Και με μικράς εβδομαδιαίας δό-
σεις έχετε ένδυμασίαν εις τελείαν
έφαρμογήν.

Έκθεσις Κάιιγγος και Γαμβέτα
14 (Στοά Μέρλιν)

Υφάσματα Άγγλικά και Έλλη-
νικά εις πλουσιωτάτην συλλο-
γήν.

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ
Μεταδοτικών και δερματικών
Νοσημάτων

Όδός Μάγερ 23α—Τηλ. 25 532
Ιδιαίτερον διαμέρισμα δι' έκαστον
άσθενή.

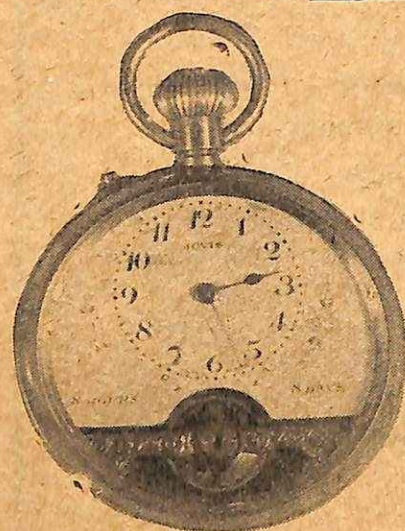
ΣΠΥΡΟΣ ΧΡΥΣΑΪΔΑΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ & ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ
Τέως Βοηθός Ιατρός εν τῷ Νοσο-
κομείῳ «Εὐαγγελισμός»

Έπίσκεψις εν τῷ Ίατρείῳ
καθ' εκάστην 4-6 μ.μ.

Όδός Σωζουπόλεως ἀριθ. 27
Τηλέφωνον 81-014

ΕΛΒΕΤΙΚΑ

ΑΡΓΥΡΑ

ΩΡΟΛΟΓΙΑ

ΟΚΤΑΗΜΕΡΑ ΑΠΟΛΥΤΩΣ
ΗΓΓΥΗΜΕΝΑ

Σπεύσατε νά έπωφε-
ληθῆτε τῆς νέας
παραλαβῆς.

Τιμὰι κατὰ 30 ο)ο εὐθηνότεραι
τῆς Ἀγορᾶς, Ἀθηνῶν

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Μ. ΤΖΙΒΟΓΛΟΥ

ΟΔΟΣ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 12-ΑΘΗΝΑΙ

ΔΕΛΤΙΟΝ ΔΩΡΩΝ

Τοῦ περιοδικοῦ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Αριθ. 140

Ιουλίῳ 22 1936

Εντομοκτόνον

"ΜΗΝΥΤΟΡ"

**ΕΝΤΟΜΟΚΤΟΝΟΝ
ΗΓΓΥΗΜΕΝΗΣ
ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΟΤΗΤΟΣ**

**ΕΞΟΛΟΘΡΕΥΕΙ ΜΥΙΓΕΣ
ΚΟΥΝΟΥΠΙΑ ΚΟΡΕΟΥΣ
ΚΑΤΣΑΡΙΔΕΣ ΚΑΙ ΟΛΑ
ΤΑ ΒΛΑΒΕΡΑ ΕΝΤΟΜΑ**

**ΠΡΟΦΥΛΑΤΤΕΙ ΑΠΟ
ΤΟΝ ΔΑΓΚΕΙΟ ΚΑΙ
ΤΗΝ ΕΛΟΝΟΣΙΑ**

Α.Ε. ΧΗΜΙΚΩΝ

ΟΞΑΛ

**ΕΝΤΟΜΟΚΤΟΝΟΝ
ΗΓΓΥΗΜΕΝΗΣ
ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΟΤΗΤΟΣ**

ΠΡΟΪΟΝΤΟΣ ΛΙΠΑΣΜΑΤΟΣ

